

SUE GRAFTONOVÁ



G... JAKO
GRÁZL



Strhující detektivní příběh, v němž se Kinsey Millhonová dostává až na samou mez svých schopností, když odhaluje hroznou pravdu o jedné dávné zradě a ocitá se tváří v tvář neodbytnému vědomí své vlastní smrtelnosti. Zkušená americká spisovatelka Sue Graftonová opět dokázala svůj výjimečný smysl pro neobvyklou zápletku a svižné tempo vyprávění.

ISBN 80-86070-27-1



9 788086 070278

Cena 129,-Kč

Vydalo nakladatelství BB art v roce 1997
v Edici 99

Copyright © Sue Grafton, 1990
All rights reserved

Z anglického originálu „*G*“ is for Gumshoe
přeložila © 1997 Gisela Kubrichtová

Redakce textu: Drahomíra Smutná
Obálka a grafická úprava: © 1997 Jolana Fenclová

First published in USA
by Henry Holt and Company, Inc.,
115 West 18th Street, New York, New York 10011.

Sazba: PROXIMA s. r. o.
Tisk: CENTA, spol. s r. o.,
odštěpný závod Brno, Vídeňská 113

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-86070-27-1

Sue Graftonová

G... jako GRÁZL





Pátého května, který je v Kalifornii nejen májovým svátkem, ale i dnem mých narozenin, se přihodily tři věci. Kromě toho, že jsem po dvanácti zdánlivě nekonečných měsících dovršila třiatřicítku, se stalo také toto:

1. Byla dokončena rekonstrukce mého bytu a já jsem se mohla nastěhovat zpátky.
2. Najala si mne paní Gershová, abych přivezla z Mohavské pouště její matku.
3. Tyrone Patty mi rezervoval na seznamu osob určených k likvidaci jedno z prvních míst.

Tyto události jsem nezaznamenala v pořadí podle jejich důležitosti, ale tak, abych je mohla co nejsnadněji vysvětlit.

Pro úplnost – jmenuju se Kinsey Millhonová. Pracuju jako soukromý detektiv s licenci pro stát Kalifornie. Třiatřicet let (právě teď), padesát tři a půl kila živé váhy a na výšku sto šedesát čtyři centimetrů. Mám tvrdé rovné tmavé vlasy. Byla jsem zvyklá je nosit nakrátko, ale teď si je nechávám narůst, jen tak, abych věděla, jak to bude vypadat. Obyčejně si svoji kštici zastřihávám sama každých šest neděl nůžkami na nehty. Dělán to tak proto, že nemíním platit

osmadvacet dolarů v kadeřnictví. Mám oříškově hnědé oči a dvakrát zlomený nos, který myslím přesto vcelku dobře splňuje svou funkci. Kdybych měla ohodnotit svůj vzhled na stupnici od jedničky do desítky, neudělala bych to. Musím však říct, že se málokdy líčím, takže ať už vypadám ráno, sotva oči proloupnu, jakkoliv, aspoň mi to vydrží celý den.

Od Nového roku bydlím u svého bytného Henryho Pittse, dvaosmdesátiletého pána, který mi už dva roky pronajímá byt nad garáží. Toto těžko popsatelné, ale jinak vcelku praktické obydlí vyletělo do povětří a Henry mi nabídl, že zatímco se můj byt bude opravovat, můžu se nastěhovat k němu do zadního pokojíku.

Zjevně musí existovat nějaký přírodní zákon, podle nějž všechny domácí rekonstrukce stojí dvakrát tolik a trvají čtyřikrát déle, než se původně očekávalo. To by vysvětlovalo, proč bylo odhalení díla po pěti měsících intenzivní práce naplánováno s veškerou slávou filmové premiéry. Byla jsem z toho trochu v rozpacích, protože jsem si vůbec nebyla jistá, že se mi bude líbit Henryho návrh půdorysu a „dekorací“. Od té doby, co mu schválili jeho plánek, se tvářil velmi tajemně a byl hrozně samolibý. Bála jsem se, že až to tam poprvé uvidím, nebudu schopná skrýt své zděšení. Jsem rozená lhářka, ale své pocity moc dobře maskovat nedovedu. Mnohokrát jsem si už říkala, že ten byt patří jemu a že si s ním tedy může dělat, co se mu zlíbí. A kdo by si za dvě stovky měsíčně stěžoval? Já tedy ne.

Toho čtvrtečního rána jsem se vzbudila v šest, vyhrabala jsem se z postele a navlékla se do sportovního. Vyčistila jsem si zuby, nacákala jsem si na obličej trochu vody, ledabyle jsem se protáhla a zamířila jsem zadními dveřmi Henryho bytu ven. V květnu a v červnu je Santa Tereza často zahalená mlhou – počasí tak mdlé a monotónní jako bílé zrnění televizní obrazovky na konci vysílání. Zimní pláže jsou holé, příliv a odliv smete letní písek z obrovských balvanů a vystaví je nepřízni počasí. Březen a duben byl deštivý, ale s květnem přišlo jasné a příjemné počasí. Jarní proudy změnilы směr a písek se zase vracel zpátky na obnovené pláže. Turisté se začnou hrnout do města 30. května na Den obětí války a neopustí ho dřív než o prvním víkendu v září na Svátek práce.

Rozbřesk byl toho dne přímo ukázkový, časné ranní mraky pluly oblohou v tmavě šedých chuchvalcích, jejichž spodní stranu barvilo slunce do sytě růžového odstínu. Byl zrovna odliv a vlhký písek se třpytil jako zrcadlo, takže se zdálo, že pláž dosahuje až k horizontu. Santa Tereza byla svěží a zelená a hebký vzduch byl nasycen vůní eukalyptových listů a čerstvě posečené trávy. Uběhla jsem tři míle a za půl hodiny jsem byla zpátky doma. Právě včas, aby mi Henry mohl zanotovat „Happy Birthday“, zrovna když vytahoval z trouby čerstvě upečené skořicové rohlíčky. Poslouchat serenády nepatří k mým oblíbeným činnostem, ale on zpíval tak špatně, že jsem mohla jen pobaveně a potěšeně zírat. Osprchovala jsem se, navlékla jsem si džíny, tričko a tenisky a pak mi Henry předal krásně zabalenou kazetu na šperky, ve které byl zbrusu nový mosazný klíč od mého bytu. Choval se jako dítě. V hubené opálené tváři mu pohrával plachý úsměv a modré oči mu zářily stěží potlačovaným vzrušením. V obřadném procesí dvou osob jsme pak pochodovali zadním vchodem přes dlážděný dvůr ke dveřím mého bytu. Jak vypadá zvenčí, jsem věděla – dvě krémově omítnutá patra se zakulacenými rohy ve stylu, který připomínal art deco. Byla tu spousta nových vyklápěcích oken a Henry sám upravil dvorek. Popravdě řečeno to působilo dost odpudivě, ale proti tomu jsem neměla nejmenších námitek. Vždycky jsem se nejvíc ze všeho bála toho, aby neudělal ten byt na můj vkus moc nóbl.

Několik minut jsme vše obhlíželi zvenčí a Henry mi dopodrobna vysvětloval všechny opletačky s Městským stavebním úřadem a Komorou architektů. Věděla jsem, že vysvětlování protahuje jenom proto, aby vystupňoval napětí, a byla jsem hrozně nervózní, protože jsem to celé už chtěla mít za sebou. Nakonec mi dovolil otočit klíčem v zámku a dveře s kajutovým okénkem se rozlétly. Nevím, co jsem vlastně čekala. Snažila jsem se nepředstavovat si raději nic, ale to, co jsem uviděla, mě dočista uzemnilo. Celý byt vypadal jako interiér lodi. Stěny byly obloženy leštěným týkovým a dubovým dřevem a všude visely police a přihrádky na papíry. Kuchyňka zůstala vpravo na stejném místě, jako bývala. Uspořádání ve stylu lodní kuchyně, maličký sporák a lednička. Navíc přibyla mikrovlnná trouba a drtič

odpadu.

Vedle kuchyňky stála pračka, na ní sušička a naproti byla malá koupelna.

V obytném prostoru u okenního výklenku stála pohovka se dvěma plátěnými ředitelskými křesly v barvě pařížské modři, naaranžovanými k „přátelskému posezení“. Henry mi bleskově předvedl, jak se dá pohovka upravit na rozkládací lůžko pro případ, že by u mě chtěl někdo přespát. Hlavní místnost měla na délku stále zhruba čtyři a půl metru, ale teď měla navíc patro na spaní, na které se lezlo po drobném točitém schodišťátku v místě, kde jsem dřív měla úložný prostor. Ve starém bytě jsem obvykle spala nahá na gauči v povlaku pod prošívanou dekou. Teď budu mít svoji vlastní opravdovou ložnici.

Vylezla jsem nahoru a v úžasu jsem zírala na pódium s letištěm a zásuvkami. Na stropě nad postelí byl kulatý světlík z plexiskla, kterým zvenčí dopadalo světlo na modrobílý sešívaný přehoz. Podkrovními okénky jsem z jedné strany viděla moře a z druhé strany hory. Podél zadní stěny stála cedrem obložená vestavěná skříň s tyčí na věšení oděvů, s věšáky na různé drobnosti, s policemi na boty a se zásuvkami od podlahy až ke stropu.

Přímo pod střechou byla malá koupelna. Vana se sprchou byla zapuštěná do podlahy, v úrovni vany okno a před ním dřevěný parapet osázený rostlinkami. Mohla jsem se koupat v korunách stromů a dívat se přitom na oceán, nad nímž se hromadily mraky jako velké bubliny. Ručníky i plyšový koberec měly opět barvu pařížské modři. Dokonce i oblá vajíčka mýdel v bílé porcelánové misce na okraji mosazného dřezu byla modrá.

Když jsme ukončili prohlídku, bez hlesu jsem se otočila k Henrymu a zírala na něj. To ho tak pobavilo, že se nahlas rozesmál, polichocen tím, že tak dokonale zrealizoval svůj projekt. Téměř se slzami v očích jsem mu opřela hlavu o prsa a on mě nemotorně poplácával. Lepšího přítele jsem si nemohla přát.

Brzy potom mě nechal o samotě a já jsem prolézala každičkou skříň, každičkou zásuvku, nasávala jsem vůni dřeva a naslouchala přízračnému vrzání trámů ve větru. Během patnácti minut jsem si

přestěhovala všechny své věci. Většinu z toho, co jsem měla, zničil výbuch, který srovnal se zemí i můj starý byt. Přežily moje víceúčelové šaty, moje oblíbená vesta a kapradina, kterou jsem dostala od Henryho k Vánocům. Všechno ostatní rozmetal střelný prach, rozbušky a šrapnel. Za peníze od pojišťovny jsem si koupila pár maličkostí – džíny a kombinézu – a zbytek jsem strčila na účet do banky, kde teď utěšeně narůstá úrok.

Ve tři čtvrti na devět jsem zamkla, v rychlosti ještě nahlédla k Henrymu a zamumlala opětovně „děkuju“, které odbyl mávnutím ruky. Pak jsem zamířila do práce, což je deset minut rychlé jízdy autem do města. Raději bych zůstala doma a kroužila svým bytem jako námořní kapitán, který se chystá vyplout na jakousi bájnou plavbu, ale s určitostí jsem věděla, že musím zaplatit nějaké účty a odpovédět na několik telefonátů.

Vyřídila jsem pár méně důležitých položek a napsala několik faktur dvěma stálým klientům. Na posledním místě v seznamu včerejších telefonátů bylo jméno paní Gershové, která nechala odpoledne na záznamníku vzkaz s prosbou, abych se s ní laskavě spojila. Vytočila jsem její číslo a natáhla jsem se pro žlutý blok. Telefon dvakrát zazvonil a potom na druhém konci zvedla sluchátko nějaká žena.

„To je paní Gershová?“

„Ano,“ odpověděla. Tón její řeči byl lehce obezřelý, jako kdybych chtěla vymáhat příspěvky na jakousi pochybnou dobročinnost.

„Tady Kinsey Millhonová. Měla jsem vám zavolat.“

Zlomek vteřiny bylo ticho a potom si zřejmě vzpomněla, kdo jsem. „Ach ano, slečno Millhonová. Jste hodná, že jste se ozvala tak rychle. Ráda bych si s vámi pohovořila o jisté záležitosti, ale neřídím a raději bych nevycházela z domu. Mohla byste se prosím se mnou někdy během dne sejít u mne doma?“

„Jistě,“ kývla jsem. Nadiktovala mi adresu, a protože jsem neměla v plánu nic jiného, slíbila jsem, že tam za hodinku budu. Nevypadalo to, že by ta věc byla nějak zvlášť naléhavá, ale kšeft je kšeft.

Její dům ležel v srdci města, nedaleko mé kanceláře v tiché, stromy osázené ulici starých rodinných domů. Změť křoví tvořila

téměř neproniknutelnou stěnu, takže dům z ulice skoro nebylo vidět. Zaparkovala jsem před ním a vrzající brankou jsem vešla dovnitř. Byla to chátrající dvoupatrová budova se zelenou šindelovou střechou, postavená šikmo na hustě zarostlé parcele se spoustou platanů. Po světle šedých dřevěných schodech, které nedávno někdo znovu natřel, jsem vyšla na verandu. Sítěné dveře byly otevřené, a tak jsem došla až ke vchodu a zazvonila jsem. Přitom jsem zkoumala fasádu. Dům pocházel nejspíš z dvacátých let, rozhodně se nevyznačoval vytiřbeným vkusem, byl však pojednán velkoryse. Nijak honosný, ale komfortní, stavěný pro střední vrstvu obyvatelstva. Pro průměrného kupce na tehdejším trhu nemovitostí byl nedosažitelný. Dneska by takový dům stál něco přes půl milionu a vyžadoval by četné úpravy, aby se znovu dostal do formy.

Otevřela mi obézní černoška v kanárkově žluté uniformě s bílým límečkem a bílými manžetami. „Paní Gershová je nahoře na verandě,“ řekla mi a ukazovala nahoru na schodiště. Zjevně mi důvěřovala, že neštípnu žádné cingrlátko z broušeného skla na stolku vpravo od vchodu, a nemotorně se odvalila pryč.

Letmo jsem nahlédla do obývacího pokoje: široký cihlový krb, po obou jeho stranách knihovny s dvířky z olovnatého skla, spousta sešlapaných špinavě bílých plyšových kobereců. Stěny do poloviny obložené krémovým táflováním, nad ním světlá tapeta s drobným vzorkem, která pokrývala i celý strop loukou planých kvítků. Místnost byla stinná a přímo volala po stolních lampách. Celý dům byl ponořen do ticha a vznášel se v něm pach kvěťáku a kari.

Šla jsem nahoru. Když jsem došla na první odpočívadlo, všimla jsem si, že další křídlo schodiště vede dolů do kuchyně, kde bylo na plotně vidět bublající konvici. Služka, která mě pustila dovnitř, stála teď u pultu a sekala petrželku. Ucítila můj pohled, otočila se a líně se na mě podívala. Pokračovala jsem nahoru.

Na konci schodů se sítěnými dveřmi vcházelo na širokou plochou terasu, která byla lemována ozdobnými květináči s růžovými a oranžovými pelargoniemi. O dva bloky dál šuměla hlavní ulice přílivem a odlivem dopravního provozu jako moře.

Paní Gershová byla natažená na čalouněném lehátku, přes nohy

měla přehozený teplý pléd. Jako by se slunila na palubě a čekala, až jí přijdou podat hlášení o tom, co se dnes na lodi bude dít. Oči měla zavřené a na klíně jí hřbetem vzhůru ležel nějaký román od Judith Krantzové. Jeden roh verandy zahalovaly kudrnaté větévký smuteční vrby, takže byl kropenatý stínem.

Byl příjemný den, ale tady nahoře bylo trochu chladno. Paní Gershová byla hubená jako tyčka a měla mrtvolně bílou pleť, jako by byla vážně nemocná. Budila dojem ženy, která před sto lety strávila dlouhá léta v nějakém sanatoriu s chybnou diagnózou. Příčinou jejích potíží mohla být úzkost, neštěstí, návyk na laudanum nebo třeba averze vůči sexu.

Řídké vlasy si zřejmě odbarvovala, protože byly ledově bílé. Široká ústa si zvýraznila jasně červenou rtěnkou a stejné barvy byl i lak, kterým měla nalakované krátce ostříhané nehty. Obočí à la Jean Harlowová, vytrhané do výrazu lehkého údivu a oči zdůrazněné umělými řasami, které jí na zavřených víčkách trčely jako nitě ze sešité rány. Odhadovala bych ji tak na padesát, ale mohla být i mladší. Nemoc sama o sobě člověku přidává léta. Hrudník měla propadlý a prsa plochá jako chlopně obálky. Byla oblečená do bílé hedvábné halenky a draze vypadajících světle šedých gabardénových kalhot, na nohou ostře zelené saténové pantofle.

„Parní Gershová?“

Polekaně otevřela zářivě modré oči. Na okamžik se zdála být úplně mimo, potom se jí rozsvítilo.

„Vy musíte být Kinsey,“ zamumlala. „Já jsem Irena Gershová.“ Podala mi ruku a krátce stiskla moji svými studenými tuhými prsty.

„Promiňte, že jsem vás vylekala.“

„To nic. Jsem uzlíček nervů. Prosím vás, najděte si židli a posaďte se. V noci většinou špatně spím, a proto když můžu, tak si zdřímnu přes den.“

Po krátké obhlídce jsem našla v jednom rohu verandy tři do sebe složené bílé zahradní židle. Zvedla jsem tu vrchní, donesla jsem si ji k lehátku a posadila jsem se.

„Doufám, že Jermainu napadne, aby nám donesla čaj, ale raději s tím nepočítejte,“ řekla. Usadila se na lehátku do vzprímenější polohy

a upravila si přehoz.

Se zájmem si mě prohlížela. Měla jsem dojem, že souhlasí, i když jsem nemohla říct s čím. „Jste mladší, než jsem si vás představovala.“

„Jsem dost stará,“ řekla jsem. „Dneska mám narozeniny. Už je mi třiatřicet.“

„Tak to vám blahopřeju. Doufám, že jsem vám nenarušila oslavy.“

„Vůbec ne.“

„Mně je čtyřicet sedm.“ Krátce se usmála. „Vím, že vypadám jako stará baba, ale na kalifornské poměry jsem poměrně mladá.“

„Stonala jste?“

„Řekněme to jinak... necítila jsem se dobře. Před třemi lety jsme se s manželem přestěhovali do Santa Terezy z Palm Springs. Tohle byl dům jeho rodičů. Když jeho otec zemřel, ujal se Clyde péče o svoji matku. Tu jsme pochovali před měsícem.“

Zamumlala jsem cosi doufajíc, že je to přiměřené situaci.

„Vlastně jsme se sem vůbec nemuseli stěhovat, ale Clyde na tom trval. Navzdory mým námitkám. Vyrůstal v Santa Tereze a usmyslel si, že se sem vrátí.“

„Zdá se, že vás to moc nenadchlo.“

Blýskla po mně pohledem. „Mně se tady nelíbí. Nikdy se mi tu nelíbilo. Jezdívali jsme sem na návštěvu, asi tak dvakrát do roka. K moři mám averzi. Tohle město mi vždycky připadalo skličující. Mám pocit, že má kolem sebe velmi temnou auru. Každý je tak okouzlený jeho krásou. Já nemám ráda to jeho sebeuspokojení a nelíbí se mi ta všudypřítomná zeleň. Já jsem se narodila a vyrůstala na poušti, tam se mi líbí víc. Od té doby, co jsme sem přijeli, se mi zhoršilo zdraví, i když doktoři na mně nic špatného nenašli. Clyde pochopitelně jen kvete. Myslím, že mě podezírá, že jenom tak trucuju, ale tak to není. Je to hrozné. Každé ráno se budím plná oslabující úzkosti. Někdy ji cítím jako elektrický výboj, jindy jako téměř zdrcující tíhu na prsou.“

„Míváte záchvaty panického strachu?“

„Tak tomu aspoň říkají doktoři,“ odpověděla.

Zamumlala jsem něco neutrálního, zvědavá, co se z toho vyvine.

Zdalo se, že mi čte myšlenky.

„Co víte o Slabs?“ vyhrkla náhle.

„O Slabs?“

„Aha, vidím, že vám to nic neříká. To mě nepřekvapuje. Slabs leží v Mohavské poušti, východně od Salton Sea. Za druhé světové války tam byla námořní základna. Camp Dunlap. Teď už je to pryč. Zbyly tam jen betonové základy kasáren, kterým se říká Slabs. Každou zimu tam ze severu přijíždějí tisíce lidí. Říká se jim sněžní ptáci, protože prchají před ostrým severním větrem. Já jsem tam vyrůstala. Moje matka tam ještě, pokud vím, je. Jsou tam velice primitivní podmínky... žádná voda, žádná kanalizace, služby veškeré žádné, ale nic to nestojí. Sněžní ptáci žijí jako cikáni: někteří v drahých přívěsech, někteří v chatrčích z kartonu. Na jaře většina z nich zase zmizí směrem na sever. Moje matka je jednou z mála stálých obyvatel, ale už několik měsíců od ní nemám zprávu. Nemá telefon ani žádnou opravdovou adresu. Mám o ni starost. Chci, aby tam někdo jel a zjistil, jestli je v pořádku.“

„Jak často vám obvykle o sobě dává vědět?“

„Bývalo to jednou za měsíc. Někoho si stopne, sveze se do města a zavolá z jedné malé kavárny v Nilandu. Někdy zavolá také z Brawley nebo z Westmorlandu, záleží na tom, kterým směrem se jí podaří chytout stop. Popovídáme si, ona si nakoupí zásoby a potom zase jede stopem zpátky.“

„Ona má nějaký příjem? Dostává důchod?“

Paní Gershová zavrtěla hlavou. „Jenom šeky, které jí posílám já. Myslím, že se nikdy ani nedala zaregistrovat na sociálním. Pokud se pamatuju, celá léta nás dvě živila z domácích prací, za které jí platili v hotovosti. Teď je jí osmdesát tři a samozřejmě už nepracuje.“

„A jak dostává poštu, když nemá žádnou adresu?“

„Má poštovní přihrádku. Nebo aspoň měla.“

„A co ty šeky? Nechává si je proplácet?“

„Na výpisu z banky nic nebylo, takže asi ne. To mi právě začíná být podezřelé. Potřebuje přece peníze na jídlo a jiné nezbytnosti.“

„A kdy o sobě naposledy dala vědět?“

„O Vánocích. Poslala jsem jí nějaké peníze a ona zavolala, aby mi

poděkovala. Podle toho, co říkala, bylo všechno v pořádku, ale popravdě řečeno jsem z toho neměla dobrý pocit. Určitě něco pila.“

„A co sousedi? Nemůžete se nějak spojit s nimi?“

Opět zavrtěla hlavou. „Nikdo nemá telefon. Nedovedete si představit, jak jsou tam drsné podmínky. Tamější lidé musejí své odpadky sami odvážet na městskou skládku. Město jim poskytuje jenom školní autobus pro děti, a to ještě obyvatelé města kvůli tomu někdy spustí povyk.“

„A co místní policie? Nemohla byste nějak získat informace od ní?“

„To jsem nechtěla. Moje matka si žárlivě střeží své soukromí, dovede být i poněkud výstřední, když na to přijde. Zuřila by, kdybych se spojila s úřady.“

„Šest měsíců je dlouhá doba.“

Její tváře se lehce zbarvily. „To si uvědomuju, ale pořád jsem myslela, že se ozve. Nechtěla jsem, aby se zlobila. Varuju vás, ona je hrozná, obzvlášť když má vztek. Je strašně svéhlová.“

Promýšlela jsem situaci a v duchu prozkoumávala všechny možnosti.

„Říkala jste, že nemá žádnou adresu. Jak ji tedy najdu?“

Natáhla se dolů a zvedla koženou šperkovnici, kterou měla schovanou pod lehátkem. Vyndala z ní obálku a několik polaroidových fotek. „Tohle je poslední dopis od ní. A tohle je pár obrázků, které jsem tam posledně nafotila. Tohle je přívěs, ve kterém bydlí. Její fotku bohužel nemám.“

Podívala jsem se na fotky, na kterých byl starobylý obytný přívěs natřený nevýraznou modrou barvou. „Kdy jste to fotila?“

„Před třemi lety. Krátce předtím, než jsme se s Clydem přistěhovali sem. Můžu vám nakreslit pláněk, abyste věděla, kde ten přívěs stojí. Zaručuju vám, že tam určitě ještě bude.“

Jak se ve Slabs jednou někdo usadí na kousku země – i když jsou to jen třikrát tři metry betonu – už se nehne. Nedovedete si představit, jak majetnický se lidé začnou chovat ke kousku holé země a k pár ubohým keřům. Mimochodem, jmenuje se Agnes Greyová.“

„Vy nemáte žádnou její fotku?“

„Opravdu nemám, ale každý ji tam zná. Myslím, že pro vás nebude problém ji poznat, pokud tam je.“

„A když ji najdu? Co potom?“

„Musíte mi dát vědět, v jakém stavu je. Potom se můžeme rozhodnout, jaké kroky by bylo nejlepší dál podniknout. Musím říct, že jsem si vás vybrala, protože jste žena. Matka nemá ráda mužské. Špatně navazuje kontakty s cizími lidmi, ale v přítomnosti mužů je to ještě horší. Tak uděláte to?“

„Můžu odjet hned zítra, jestli si to budete přát.“

„Výborně. Doufala jsem, že to řeknete. Ráda bych měla na vás nějaké spojení i mimo vaši pracovní dobu. Kdyby se matka náhodou ozvala, chtěla bych mít možnost vám někam zavolat, abych nemusela mluvit se záznamníkem. A ještě adresu, když budete tak laskavá.“

Napsala jsem adresu a telefon domů na rub své vizitky. „Tohle moc často lidem nedávám, tak buďte, prosím vás, diskrétní,“ řekla jsem a kartičku jsem jí podala.

„Spolehněte se. Děkuju.“

Vyřídily jsme obchodní stránku věci. Přinesla jsem obvyklou smlouvu a ručně jsme ji vyplnily. Ona mi dala pět set dolarů zálohy a nakreslila mi jednoduchý plánec té čtvrti v Slabs, kde stál přívěs její matky. Od minulého června jsem neměla žádný případ pohřešované osoby a nemohla jsem se dočkat, až začnu pracovat. Vypadalo to jako běžná záležitost a já jsem tu práci brala jako milý dárek k narozeninám.

Z domu Gershových jsem odešla ve čtvrt na jednu a jela jsem přímo k nejbližšímu McDonaldovi, kde jsem si dopřála slavnostního Big Maka se sýrem.

2



V jednu hodinu jsem už zase stála u dveří svého bytu a život mi připadal krásný. Měla jsem novou práci, fantastický domov...

Sotva jsem odemkla dveře, zazvonil telefon. Skočila jsem po sluchátku dřív, než se spustil záznamník.

„To je slečna Millhonová?“ ptal se mne neznámý ženský hlas. Podle šumění jsem poznala, že to asi bude meziměsto.

„Ano.“

„Počkejte prosím, předám vám pana Galishoffa.“

Ihned mě popadla zvědavost. Lee Galishoff byl právní zástupce a veřejný obhájce v Carson City v Nevadě. Před nějakými čtyřmi lety jsem s ním spolupracovala. Tenkrát se snažil vypátrat jednoho chlápka – Tyrona Pattyho, o němž se soudilo, že se v té oblasti zdržuje. Jistý Joe Quincey Jackson, podezřelý z ozbrojeného vloupání, byl tehdy vězněn a obviněn z pokusu o vraždu prodavače v obchodě s lihovinami. Ale ten tvrdil, že spoušť zmáčkl právě Tyrone Patty. Galishoff by s ním býval hrozně rád mluvil. Říkalo se, že Patty upláchl do Santa Terezy. Když se ho místní policii nepodařilo najít, spojil se s vyšetřovatelem Úřadu pro bezpečnost v Santa Tereze, a ten ho obratem odkázal na mne. Galishoff mě zasvětil do situace a poslal mi Pattyho osobní údaje a jeho vězeňskou fotografii.

Strávila jsem nad tím tři dny. Prohlížela jsem telefonní seznam, povolení k sňatku, soudní rozhodnutí o rozvodu, úmrtní listy, soudní spisy městského i nejvyššího soudu a nakonec dopravní přestupky.

Jeho stopu jsem zvěřila, když se mi dostal do ruky záznam o jedné pokutě, kterou platil někdy minulý týden. Na lístku byla uvedená místní adresa – ukázalo se, že je to bydliště jeho přítele – a Patty na mé zaklepání otevřel. Předstírala jsem, že jsem obchodní zástupce kosmetické firmy Avon a měla jsem štěstí, že jsem se nemusela setkat s paní domu. Každá soudná ženská by totiž na první pohled musela poznat, že o kosmetice nemám ani páru. Patty se řídil jinými instinkty a přibouchl mi dveře před nosem. Nahlásila jsem adresu jeho útočiště Galishoffovi. Ten mezitím našel svědka, který dosvědčil Jacksonovo tvrzení. Zatykač na něj vydal okresní státní zástupce v Carson City. O dva dny později byl Patty zatčen a vydán státu Nevada. Naposledy jsem o něm slyšela, že byl odsouzen a že si odpykává trest ve státní věznici v Carson City.

Z telefonu se ozval Galishoff. „Haló, Kinsey? Tady Lee Galishoff. Doufám, že nevolám nevhod.“ Jeho hlas burácel tak mocně, že jsem musela držet sluchátko půl metru od ucha.

Hlasy v telefonu klamou. Podle vyjadřování jsem si ho vždycky představovala jako připlešatělého šedesátníka při těle, ale jeho fotografie, kterou jsem objevila v jedněch novinách v Las Vegas, ukazovala pohledného štíhlého čtyřicátníka s blondátou kšticí.

„Ne, vůbec ne,“ povídám. „Jak se máte?“

„Až doteď dobře. Tyrone Patty je zase v okresním vězení. Čeká na soud, protože je obviněn z trojnásobné vraždy.“

„Co zase provedl?“

„Přepadl s jedním svým kumpánem obchod s lihovinami a zastřelil při tom prodavače a dva zákazníky.“

„Opravdu? O tom jsem nic neslyšela.“

„No, nebylo důvodu, proč byste o tom měla vědět. Problém je v tom, že je na nás pěkně nasranej. Tvrdí, že jeho žena se dočista změnila v momentě, kdy jsme ho zašili. Víte, jak to chodí. Dala se s ním rozvést, děti se mu odcizily, pustili ho na svobodu a on nemohl sehnat práci. Přirozeně začal zase s vloupačkama a smetl každého, kdo mu přišel do cesty. A to všechno je samozřejmě naše chyba.“

„No jasně. Koho jinýho?“

„Ale je tu ještě douška. Před pár týdny zjevně navázal styk s

jiným vězněm a zmínil se mu o sérii vražd na objednávku. Jejich obětí máme být my dva, okresní státní zástupce a soudce, který ho odsoudil.“

Nevěřicně jsem se píchla prstem do prsou a zaknícila jsem do sluchátka: „My, to jako já?“ Hlas mi přeskakoval, jako by mě náhle zaskočila puberta.

„Přesně tak. Ten druhý vězeň byl našťestí informátor, takže přišel rovnou za námi. Státní zástupce na ten případ nasadil pár tajných, mají to být jako potenciální nájemní vrazi. Zrovna jsem poslouchal jednu nahrávku, při které člověku málem tuhne v žilách krev.“

„To myslíte vážně?“

„Je to ještě horší,“ pokračoval Galishoff. „Z té kazety není jasné, s kým mohl ještě mluvit. Máme obavy, že byl ve styku s jinými lidmi, kteří možná podnikají nějaké kroky, o kterých nic nevíme. Uvědomili jsme o tom tisk a doufáme, že se nikdo ničeho neodváží. Já a soudce Jarvison jsme dostali ozbrojenou ochranku na celých čtyřadvacet hodin, ale raději o tom říkám i vám. Měla byste to říct policii v Santa Tereze a zajistit si také ochranu.“

„Proboha, Lee. Nedovedu si představit, že by mi policie mohla poskytnout nějakou ochranu, navíc když nejde o ohrožení v našem státě. Nemají na to peníze ani lidi.“ Nikdy předtím jsem tomu muži neřekla křestním jménem, ale po tom, co jsem od něj slyšela, jsem měla pocit, že na to mám jakési výsadní právo. Je-li Tyrone Patty strůjcem zločinu, pak jsme Galishoff a já jeho potenciální oběti, a to nás spojuje.

„My jsme tu vlastně ve stejné situaci,“ přiznal. „Šerifovi chlapci nás nemohou krýt dlouho... nejvýš tak čtyři pět dnů. Ještě uvidíme, jak to pak všechno bude. Vy byste si třeba zatím mohla najmout někoho sama. Aspoň dočasně, v každém případě.“

„Myslíte gorilu?“

„No, aspoň někoho, kdo se vyzná v bezpečnostních opatřeních.“

Zaváhala jsem. „To bych si musela rozmyslet. Nechci vypadat jako škrt, ale stálo by mě to majlant. Je to fakt zaručený?“

„Řeknu to jinak – na vašem místě bych neriskoval. Má na kontě už šest násilných činů.“

„A hrome.“

„To tedy ano. Ale co mě uráží, že za to ani tak moc neplatí. Pět táců za nás čtyři. To je míň než patnáct set za kus!“ Když tohle říkal, tak se smál, ale neřekla bych, že byl zrovna veselý.

„To snad není pravda,“ vydechla jsem. Pořád jsem se snažila srovnat si to v hlavě. Když je člověk postavený před špatnou zprávu, obvykle mu všechno nějakou dobu trvá, protože mozek se jaksi zdráhá přijmout to jako fakt.

„Kdybyste se rozhodla, vím o jednom chlapíkovi. Dělá tady u nás soukromého detektiva, ale pracoval i v ochrance. Momentálně je dost vyčerpaný, ale vím, že je dobrý.“

„Přesně tohle potřebuju. Někoho, kdo je znuďenej prací.“

Znovu se zasmál. „Tím se nenechte odradit. Je to dobrej chlap. Před lety žil v Kalifornii a má to tam hrozně rád. Možná by uvítal změnu vzduchu.“

„Takže je k dispozici.“

„Pokud vím, tak ano. Zrovna před pár dny jsem s ním mluvil. Jmenuje se Robert Dietz.“

To byl pro mě trochu šok. „Dietz? Toho znám. Asi před rokem jsem s ním mluvila, když jsem dělala na jednom případu.“

„Máte na něj telefon?“

„Někde ho tu mám, ale radši mi ho dejte znovu,“ řekla jsem.

Nadiktoval mi číslo a já jsem si ho zapsala. Jednala jsem s tím člověkem jenom po telefonu, ale moc mi tenkrát pomohl a nechtěl za to ani cent. Opravdu jsem mu zavázaná. Na druhém konci drátu to zašumělo.

„Počkejte moment,“ řekl Galishoff. Ozvalo se cvaknutí, pak bylo chvíli ticho a potom mě zase připojili. „Omlouvám se, že to takhle přerušuju, ale mám tady další hovor. Dejte mi vědět, jak jste se rozhodla.“

„Ozvu se vám,“ slíbila jsem. „A děkuju. Buďte opatrný.“

„Vy také,“ odpověděl a zavěsil.

Položila jsem sluchátko a pořád jsem zírala na telefon. Vražda na objednávku? Kolikrát se mě za poslední rok někdo pokoušel zabít? No, až *tak* mockrát zase ne, pomyslela jsem si s úlevou, ale tohle

bylo něco nového. Nikdo, aspoň pokud vím, si ještě nikdy moji smrt neobjednal. Zkoušela jsem si představit Tyrona Pattyho, jak se o té věci v Carson City domlouvá s nájemným vrahem. Připadalo mi to tak nějak zvláštní. Za prvé pro mě bylo těžké představit si typ člověka, který si takhle vydělává na živobytí. Je to sezonní práce? Má nějaké sociální výhody? Je odměna nižší, protože nás má oddělat čtyři? Musela jsem dát Galishoffovi zapravdu – patnáct set dolarů nestojí za řeč. Ve filmu se nájemným vrahům platí padesát až sto tisíců, možná proto, že publikum chce věřit, že lidský život má takovou cenu. Asi bych se měla cítit polichocená, že patřím mezi ty čtyři potenciální oběti. Veřejný obhájce, okresní státní zástupce a soudce? Dost vybraná společnost pro soukromé očko z maloměsta. Civěla jsem na Dietzovo číslo, ale nedokázala jsem se přimět k tomu, abych mu zavolala. Možná že krize pomine dřív, než budu muset podniknout jakékoliv kroky na svoji obranu. Zásadní otázka byla, jestli se o tom mám zmínit Henrymu Pittsovi? Kdepak. Jenom by ho to rozčililo a jaký by to mělo smysl?

Když se ozvalo zaklepaní na dveře, vylítla jsem, jako by po mně někdo střelil. Ne že bych se zrovna připlácla ke zdi, ale když jsem vykukovala ven, abych zjistila, kdo to je, byla jsem dost opatrná. Byla to Rosie, majitelka hospůdky v naší ulici. Je to Maďarka. Její příjmení nedokážu za nic na světě vyslovit. Řekla bych, že by člověku mohla dělat náhradní matku, pokud by se rád dal zastrašovat káravým pohledem osoby téhož pohlaví. Měla na sobě jeden ze svých hábitů, tentokrát olivově zelený, potištěný ostrovy, palmami a křiklavě růžovými papoušky. V ruce držela talíř přikrytý papírovým ubrouskem. Když jsem otevřela dveře, beze slova mi ho vrazila do ruky. To byl její styl. Někdo tomu říká nevychovanost.

„Přinesla jsem ti k narozeninám štrúdl,“ vyhrkla. „Ale ne jablečnej, ořechovej. Nejlepší, jakej jsem kdy udělala. Až ho sníš, budeš chtít ještě.“

„Ach, to jste hodná, Rosie!“ nadzvedla jsem růžek ubrousku. Štrúdl vypadal trochu onípaně, ale moc ho nesnědla.

„Vypadá báječně,“ řekla jsem.

„To byl Klotildin nápad,“ přiznala upřímně. Rosie byla statná

šedesátnice, malá a podsaditá, s vlasy obarvenými na naprosto příšerný odstín cihlové červeně. Nevím, čím takového efektu dosáhla (nejspíš nějakou surovinou, kterou pašovala z Budapešti, kam jezdila dvakrát do roka na návštěvu), ale většinou jí to kůži na hlavě nalavírovalo do sytě růžova. Dnes měla vlasy sčesané ze stran dozadu a upevněné sponkami, jak to rády nosí pětileté holčičky. Minulé dva týdny jsem strávila tím, že jsem jí pomáhala hledat domov s pečovatelskou službou pro její sestru Klotildu, která se nedávno přistěhovala do Santa Terezy z Pittsburghu, protože už špatně snášela tamější zimy. Rosie neumí řídit, a protože její restaurace je opravdu kousíček od mého bytu, připadalo mi, že bych jí mohla s hledáním domova pro sestru pomoci. Klotilda byla stejně jako Rosie malá a podsaditá a měla stejný chorobný návyk barvit si vlasy tím svinstvem, jímž se rděl Rosiin skalp a které dodávalo jejím kadeřím ten prapodivný cihlový odstín. Klotilda byla na vozíčku. Trpěla degenerativní chorobou a byla proto mrzutá a netrpělivá, i když Rosie tvrdila, že taková byla vždycky. Ty dvě se spolu neustále hašteřily a po jednom odpoledni stráveném s nimi jsem byla sama mrzutá a netrpělivá. Poté, co jsme objely asi patnáct nebo šestnáct bytů, jsme konečně našly místo, které jí snad bude vyhovovat. Klotilda se nastěhovala do přízemí jednoho domu v jižní části města, původně určeného pro dvě rodiny, takže jsem z toho byla už venku.

„Půjдете dál?“ Držela jsem dveře otevřené, zatímco Rosie zvažovala mé pozvání. Lehce se pohupovala ze strany na stranu, vypadalo to, jako by byla vrostlá do země. Někdy se chovala koketně, obzvlášť když si znenadání přestala být jistá sama sebou. Ve svém rajonu byla agresivní jako divoká husa. „Třeba o společnost nestojíš,“ sklopila zdrženlivě oči.

„Ale jen pojďte dál,“ zvala jsem ji. „Ráda vás vidím. Musíte se podívat na můj byt. Henry tu udělal kus práce.“

Zavrtěla se a vcupitala do obývacího pokoje. Zdálo se, že si pokoj prohlíží koutkem oka. „Och. Moc hezký.“

„Mně se taky moc líbí. Musíte se podívat nahoru,“ řekla jsem. Položila jsem štrúdl na pult a rychle jsem postavila vodu na čaj. Provedla jsem ji po bytě, nahoru a dolů po točitých schodech,

ukázala jsem jí letiště, poličky, věšáky na šaty. Podle očekávání vydávala správné zvuky, jen mě trochu vyplísnila za můj chudý šatník. Tvrdila, že si nikdy nenajdu frajera, pokud nebudu mít víc než jedny šaty.

Po prohlídce jsme si daly čaj a štrúdl, který nám při každém soustu křupal mezi zuby. Naslinila jsem si prst a vysbírala z talíře šupinkovité drobečky. Zdálo se, že ji rozpaky opustily, ve mně však s pokračujícím časem začaly narůstat. Zнала jsem tu ženu dva roky, ale s výjimkou posledních pár týdnů se naše vzájemné kontakty odbývaly výhradně v její restauraci, kde byla svrchovanou vládkyní. Neměly jsme si moc co říct a já jsem se přistihla, jak vymýšlím nějaké nesmyslné tlachy, abych se vyhnula trapným odmlkám. Dopíjely jsme čaj a já jsem vrhala kradmé pohledy na hodinky.

Rosie se na mě upřeně zadívala. „Co se děje? Máš rande?“

„Ne, to ne. Mám práci. Zítra musím jet do pouště a potřebuju se ještě zastavit v bance.“

Ukázala na mě prstem a šťouchla mě do ramene. „Dneska večer přijď ke mně do podniku. Dáme si panáka.“

Odešly jsme spolu. Nabídla jsem jí, že ji svezu, ale její hospůdka byla odsud jen půl bloku a ona říkala, že se radši projde. Ještě jsem zahlédla, jak jí jarní vánek vzdouval hábit. Vypadala jako balon plněný horkým vzduchem, který se právě chystá vzlétnout.

Zamířila jsem do města. Vzala jsem to oklikou kolem bankomatu, kde jsem uložila šek od paní Gershové a vyzvedla jsem si sto dolarů v hotovosti. Objela jsem blok a zaparkovala jsem na veřejném prostranství před svou kanceláří. Přiznávám, že ta zpráva o nájemném vrahovi mě přiměla k opatrnosti. Nutkání kličkovat po venkovních schodech do budovy jsem však potlačila.

V kanceláři jsem si vzala přenosný psací stroj, nějaké papíry a pistoli a pak jsem se zastavila vedle v Kalifornské pojišťovně. Prohodila jsem pár slov s Darcy Pascoeovou, která tam dělala sekretářku a recepční v jedné osobě. V minulosti mi pomohla s několika případy a teď uvažuje o změně zaměstnání. Myslím, že by z ní byla dobrá vyšetřovatelka, a tak jsem ji trochu hecovala. Být soukromým detektivem je lepší než sedět na zadku za přepážkou.

Okružní cestu jsem završila u boxu Věry Liptonové. Věra patří k těm ženám, po kterých muži šílí. Přisahám, že ona pro to nic zvláštního nedělá. Řekla bych, že to pramení z naprosté sebedůvěry, kterou vyzařuje. Má chlapy ráda a oni to vědí, dokonce i když je na ně drzá. Je jí sedmatřicet, je svobodná a má návyk na cigarety a na coca-colu. Obojí konzumuje od rána do večera. Člověk by řekl, že tím odradí třeba zastánce zdravé výživy, ale žádnému to zatím nijak zvlášť nevadilo. Je vysoká, váží asi tak pětasedesát kilo, má zrzavé vlasy a nosí brýle s kulatými šedivými obroučkami. Vím, že podle popisu to zrovna není dívka vašich snů, ale je v ní něco, čemu se zřejmě dá těžko odolat. Není v žádném případě přelétavá, ale když jde do krámu a nějaký chlap se s ní dá do řeči, skončí to tak, že spolu několik měsíců chodí. Když se rozejdou, zůstanou většinou tak dobrými přáteli, že ho Věra dá dohromady s nějakou svojí známou.

U svého stolu nebyla. Obyčejně jsem ji vypátrala podle cigaretového kouře, ale tentokrát jsem nic necítila. Sedla jsem si na židli a chvilku jsem listovala příručkou podvodů v pojišťovnictví. Všude, kde jde o peníze, si lidé najdou cestu, jak šidit.

„Ahoj, Kinsey. Na čem pracuješ?“

Věra vešla do svého boxu a hodila na stůl nějaké desky. Měla na sobě sportovní džínové šaty na ramínka a široký kožený pásek. Sedla si na otáčecí židli a automaticky se natáhla do spodní zásuvky, kde měla chladicí tašku plnou koly. Vytáhla jednu láhev a chvilku ji držela ve vzduchu, jako by mi ji nabízela.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Víš, co je novýho?“ zeptala se.

„Nemám odvahu se ptát.“

„Tak se podívej kolem sebe a řekni mi, co vidíš.“

Tyhle žertíky jsem milovala. Připomínalo mi to takovou hru, kterou jsme hrávali na oslavách narozenin na základce. Něčí maminka vždycky přinesla táč různých drobností, na který jsme se museli minutu dívat a potom z paměti říct, co na něm bylo. Byla to jediná hra, jakou jsem kdy o narozeninách vyhrála. Zkoumala jsem její stůl. Starý známý zmatek. Všude nějaké šanony, příručky, hromada korespondence. Dvě prázdné láhve od coca-coly... „Nejsou

tu žádný vajgly,“ řekla jsem. „Kde máš popelník?“

„Nechala jsem toho.“

„To není možný. Kdy?“

„Včera. Ráno jsem se vzbudila a bylo mi blbě, mohla jsem si vy chrchlat plíce. Neměla jsem žádný cigára, tak jsem zuřivě hledala v odpadcích nějaký vajgl, kterej by byl dost velké, aby se dal zapálit. Samozřejmě jsem žádnéj nemohla najít. Věděla jsem, že si budu muset hodit něco na sebe, popadnout klíčky od auta a mazat až na roh ještě dřív, než si dám první kolu. A řekla jsem si, tak holka, prr. Už toho mám tak akorát. Takhle si už ubližovat nebudu. Tak jsem toho nechala. Už je to jednatřicet hodin.“

„Ale to je skvělý, Věro. Jsem na tebe fakt pyšná.“

„Dík. Je to fajn pocit. Pořád mám chuť oslavit to jednou cigaretou. Sleduj mě. Každých sedm minut to na mě přijde. Co tady děláš?“

„Jsem na cestě domů. Chtěla jsem se s tebou jenom rozloučit. Zítra odjíždím a měly jsme jít spolu na oběd.“

„Doprčic, to je smůla. Já jsem se tak těšila. Chtěla jsem ti někoho dohodit.“

„Jak dohodit? Myslíš jako schůzku naslepo?“ Z téhle zprávy jsem byla asi stejně nadšená, jako kdyby mi řekla, že mi bude vrtat zub.

„K čemu takovej tón, kočičko? Ten chlap by se k tobě skvěle hodil.“

„Neodvažuju se zeptat, co to znamená,“ utrousila jsem.

„Znamená to, že není ženatej jako *někdo*.“ Narážela na Jonáše Robba, který se se svou ženou věčně rozcházel a zase dával dohromady, což bylo neustálým zdrojem konfliktů mezi námi dvěma. Od loňského podzimu jsem s ním přerušovaně chodila, ale od té doby už naše vzájemné okouzlení dost vyprchalo.

„S naším vztahem není nic v nepořádku,“ oponovala jsem.

„Ale to víš, že je,“ vyštěkla. „Když ho potřebuješ, nikdy s tebou není. Vždycky je s tou svojí nánou na sezení v nějaký manželský poradně.“

„Hm, to je fakt.“ Zdálo se, že Jonáš a Camilla chodí od terapeuta k terapeutovi a pokaždé, když už jsou blízko rozřešení svého

problému, přejdou k někomu jinému. Myslím, že se tomu říká „návykový konflikt“. Byli spolu od sedmé třídy a zjevně byli na této stinné stránce lásky oba chorobně závislí.

„On ji nikdy neopustí,“ řekla Věra.

„To máš asi pravdu, ale komu na tom hergot záleží?“

„Tobě na tom záleží, a ty to moc dobře víš.“

„To teda nevím,“ bránila jsem se. „Řeknu ti to popravdě. Nemám ve svém životě dost prostoru, abych mohla mít něco víc, než mám. Já nechci žádnou velkou vášnivou lásku. Jonáš je dobřej přítel a chodí za mnou dost často...“

„Holka, copak to nechápeš...“

„Já nestojím o tvoje zavržený frajery, Věro. V tom je to.“

„Ale tenhle není zavrženej. Je to spíš takovej klient.“

„Chceš udělat dobřej obchod? Určitě chceš udělat nějakej kšeft. Jen do toho. Jen si posluž. Už se nemůžu dočkat.“

„Je perfektní.“

„Perfektní. Mám to,“ předstírala jsem, že si dělám poznámky. „Výborně. Co ještě?“

„Až na jednu maličkost.“

„Aha.“

„Hele, upřímně řečeno, kdyby byl naprosto dokonalej, nechala bych si ho pro sebe,“ přiznala poctivě.

„V čem je ten háček?“

„Nespěchej na mě. Dostanu se k tomu. Nejdřív ti přece musím říct o jeho kladech.“

Mrkla jsem na hodinky. „Máš na to třicet vteřin.“

„Je chytřej, je zábavnej. Je starostlivej. Je schopnej...“

„Čím se živí?“

„Je doktor... praktickej lékař, ale není posedlej prací. A citově fakt není zadanej. Čestný slovo. Je hrozně milej, ale nějaký žvásty nežere.“

„Pokračuj.“

„Je mu devětatřicet, nikdy nebyl ženatej, ale rozhodně má zájem o trvalej vztah. Fyzicky je na tom dobře, nekouří ani nebere drogy, ale není kvůli tomu nějakej protivnej, víš, jak to myslím? Není to žádněj

svatoušek.“

„Ehm ehm ehm,“ zamumlala jsem monotónně. Mávla jsem nervózně rukou, což mělo znamenat, aby šla k věci.

„A taky dobře vypadá. Myslím to vážně. Dala bych mu tak osm a půl bodu z deseti. Lyžuje, hraje tenis, vzpírá...“

„Tak mu nestojí,“ povídám.

„V posteli je báječně!“

Rozesmála jsem se. „Tak o co jde, Věro? Moc u toho dejchá? Nebo vykládá vtipy? Víš, že nesnáším takový, co vyprávěj vtipy.“

Zavrtěla hlavou. „Je malej.“

„Jak malej?“

„Má asi tak metr šedesát a já mám skoro metr osmdesát.“

Nedůvěřivě jsem na ni zírala. „No a? Chodila jsi nejmíň s půl tuctem chlapů, který byli menší než ty.“

„No, víš, ale v hloubi duše mi to vždycky vadilo.“

Zírala jsem tiše dál. „A ty toho chlapa odmítneš jenom kvůli tomu?“

Začala být trochu podrážděná. „Hele, on je fakt skvělejší. Ale pro mě prostě není ten pravej. Já ti ho ale nevnučuju. Byla to jen taková moje finta.“

„Jak se jmenuje?“

„Neil Hess.“

Vytáhla jsem z jejího koše na odpadky útržek papíru. Na stole jsem si vzala tužku. „Dej mi na něj telefon.“

Mrkla na mě. „Ty mu fakt zavoláš?“

„No, mám jenom metr čtyřiašedesát. A co znamená mezi přáteli pár čísel?“

Řekla mi jeho telefon a já jsem si ho svědomitě zapsala na papírek a strčila jsem si ho do kabelky. „Budu nějaký den pryč, ale až se vrátím, tak mu zavolám.“

„Jo, fajn.“

Zvedla jsem se k odchodu. U dveří jsem se zastavila a ohlédla jsem se na Věru: „Jestli si toho chlapa vezmu, budeš mi muset jít za družičku.“

3



Příštího dne jsem uspíšila svůj odjezd. Nemohla jsem se dočkat, až prásknu do koní. Ze Santa Terezy jsem vyjela v šest hodin ráno. Auto bylo dost napakované. Měla jsem tam houni, kufříkový psací stroj, informace o matce paní Gershové a přenosnou lednici, do které jsem vstrčila balíček se šesti dietními pepsí-kolami, sendvič s tuňákem, pár mandarinek a sáček čokoládových oplatek od Henryho.

Jela jsem na jih po dálnici 101, která vede po pobřeží až do Ventury, kde se začíná lámat směrem do vnitrozemí. Můj malý volkswagen vrátil a supěl námahou, než vyšplhal nahoru na hřeben Camarillo, odkud zas vedla cesta dolů do Thousand Oaks. Než jsem se dostala do údolí San Fernanda, bylo už skoro sedm a silnice byla nadobro ucpaná. Auta přejížděla z pruhu do pruhu s takovou rychlostí a grácií, jako by jejich řidiči klouzali na surfu po vlnách. Občas někdo do někoho vrazil. Údolí bylo zahalené smogem, který tak dokonale zakrýval okolní hory, že kdyby člověk nevěděl, že tady jsou, mohl by si myslet, že krajina je tu rovná jako placka. V North Hollywoodu se odděluje stočtyřiatřicítka, která vede do Pasadeny, zatímco stojednička uhýbá jižně směrem k centru L.A. Na mapě vypadá srdce Los Angeles jako malá dírka uprostřed volně háčkovaného růžového šálu, který se rozprostírá po celém Los Angeles County a plazí se až na jih do Orange County. Sbíhající se dálnice tvoří změť, v jejímž uzlu jsou zamotány výškové budovy. Nikdy jsem nepoznala nikoho, kdo by měl opravdu co dělat v centru

Los Angeles. Pokud zrovna člověk nemá touhu vidět nádraží Union, Olvera Street, nebo chudinskou čtvrť, jediný důvod, proč by se měl odvážit za hranice Sixth and Spring, je ten, že by si chtěl prohlédnout velkoobchod se zlatem a šperky, nebo zajít do Cooper Building, kde v suterénu prodávají zlevněné značkové oděvy. Většinou je ale nejlepší mazat rychle pryč.

Všimněte si, že jsem úplně přeskočila události ze čtvrtka večer. Skutečně jsem se zastavila u Rosie na slíbený drink, a čekalo tam na mě překvapení v podobě nečekané oslavy mých narozenin, kterou pro mě uspořádala spolu s Henrym. Byl to takový ten trapas, kdy člověk vejde do místnosti a ona se rozsvítí světla a všichni na něj vyskočí zpoza nábytku. Myslela jsem, že se mi to snad zdá. Byl tam Jonáš a Věra (ta mrcha – ani slovem se mi o tom předtím nezmínila), Darcy a Mac z Kalifornské pojišťovny, Moza z vedlejší ulice, pár štamgastů a jeden nebo dva z mých dřívějších klientů. Nemám ráda překvapení. Jsem nerada středem pozornosti. Všechno to byli lidé, na kterých mi záleželo, ale z tolika projevů přátelství jsem byla nervózní. Doufám, že jsem se zachovala, jak se sluší a patří. Neopila jsem se a neudělala jsem žádnou ostudu, ale připadala jsem si tak nějak odpojená, jako by se to všechno odehrávalo mimo mě. Když jsem si na to teď vzpomněla v soukromí svého auta, musela jsem se smát. Události tohoto typu se mi zdají vždycky lepší ve vzpomínkách.

Večírek skončil kolem desáté. Henry a Jonáš mě doprovodili domů. Potom se Henry omluvil a já jsem ukázala Jonášovi svůj byt. Ostýchala jsem se přitom jako nevěsta.

Měla jsem velmi silný pocit, že u mě chce zůstat přes noc, ale nějak jsem to nedokázala zvládnout. Ani vlastně nevím proč – možná díky tomu, jak jsme o něm odpoledne mluvily s Věrou – ale byl mi najednou vzdálený a když mě chtěl políbit, náhle jsem zjistila, že se odtahuju.

„Co je s tebou?“

„Nic. Jenom potřebuju být sama.“

„Něčím jsem tě naštvál?“

„Kdepak, vůbec ne. Jenom jsem unavená, nic víc. Ta dnešní

oslava mi dala zabrat. Znáš mě. Takovýhle situace moc dobře nezvládám.“

Usmál se, až se mu zablýskly zuby. „Měla by ses vidět, jak ses zatvářila. Bylo to skvělé. Je to celkem legrace, občas tě něčím zaskočit.“ Opíral se o dveře s rukama za zády a světlo z kuchyně mu zbarvovalo polovinu obličeje teple žlutou září. Uvědomila jsem si, že si ho v duchu fotografuju: modré oči, tmavé vlasy. Vypadal unaveně. Jonáš je policajt. V Santa Tereze je specialistou na pohřešované osoby. Při téhle práci jsme se také poznali, už to bude rok. Opravdu jsem si nebyla jistá, co k němu zrovna teď cítím. Je to laskavý, zmatený, hodný muž, který chce za každou cenu dělat správné věci. Chápu, jaké má dilema se svou ženou, a nijak ho neobviňuju. Je samozřejmé, že stále kolísá. Má dvě malé dcerky, které celou záležitost hrozně komplikují. Camilla už ho dvakrát opustila a pokaždé s sebou vzala obě děti. On se bez ní docela dobře obešel, ale stačilo, aby jen kývla prstem, a už zas běžel zpátky. Od té doby to jde ode zdi ke zdi, jednou tak, podruhé tak. V listopadu se rozhodla, že budou mít „otevřené manželství“. Byl to však jen eufemismus, kterým zakrývala své avantýry. Měl pocit, že mu to dává volnost k tomu, aby si se mnou něco začal, ale byla jsem si téměř jistá, že se jí o tom nikdy nezmínil. Jak „otevřené“ mohlo takové manželství být? I když jsem si od toho vztahu moc neslibovala, znepokojovalo mě, že jsem nikdy nevěděla, na čem jsem. Někdy se choval jako rodinný typ, který chodí s dětmi v neděli odpoledne do zoo. Jindy se choval jako svobodný otec, a dělal přesně to samé. Strávil se svými dcerami spoustu času civěním na opičky, a co zatím dělala Camilla, ví bůh. Já jsem si připadala jako vedlejší postava v nějaké divadelní hře, na kterou jsem *nezaplatila* vstupné. Po pravdě řečeno nemám zapotřebí žádné mrzutosti. Přesto si těžko můžu stěžovat, když jsem od začátku věděla, že je ženatý. To nic, myslela jsem si. Jsem velká holka. Já to zvládnu. Ale neměla jsem nejmenší ponětí o tom, do čeho jdu.

„Co má znamenat ten tvůj výraz?“ zeptal se.

Usmála jsem se na něj. „Dobrou noc. Jsem utahaná.“

„Tak já teda vypadnu, aby ses mohla pořádně vyspat. Máš to tu moc hezké. Až se vrátíš, očekávám, že mě pozveš na večeři.“

„Jo, vždyť víš, jak strašně ráda vařím.“

„Tak si pro něco pošleme.“

„To je dobřej nápad.“

„Zavolej mi.“

„Zavolám.“

Upřímně řečeno, nejkrásnější okamžik dne nastal teprve, když jsem byla konečně sama. Zamkla jsem přední dveře a zkontrolovala opevnění. Ujistila jsem se, že všechna okna jsou zavřená na západku. Zhasla jsem dole světlo a vylezla jsem po schodech nahoru. Abych oslavila svou první noc v novém bytě, napustila jsem si vanu a ponořila jsem se do koupelové pěny, kterou jsem dostala k narozeninám od Darcy. Voněla po borovicích a připomínala mi přípravek, který používal náš školník na základní škole na vytírání podlahy. Ve svých osmi letech jsem se často divila, jaký údržbářský čaroděj přišel na nápad posypávat zvratky pilinami.

Zhasla jsem v koupelně světlo a sedla jsem si do kouřící vany. Dívala jsem se oknem směrem k moři, které bylo vidět jen jako temná skvrna se stříbrným pásem v místě, kde se ze tmy prodíral měsíc. Kmeny platanů přímo před oknem byly křídově bílé a jejich světle šedé listy chřestily ve studeném jarním vánku jako zmačkaný papír. Nemohla jsem uvěřit, že tam někde venku je někdo, koho najali, aby mě zabil. Jsem si dobře vědoma toho, že nesmrtelnost je jen taková iluze, kterou se utěšujeme, abychom mohu ze dne na den fungovat, ale vražda na objednávku pro mě byla čímsi nepředstavitelným.

Voda ve vaně už byla vlažná, tak jsem ji vypustila. Zvuk vypouštění vody mi připomněl všechny vany, ze kterých jsem kdy po koupeli vypouštěla vodu. O půlnoci jsem nahá vklouzla pod zbrusu novou pokrývku do zbrusu nové postele a civěla jsem okénkem na nebe. Hvězdy ležely na plexisklové tabuli jako krystalky soli a vytvářely vzory, které už kdysi dávno pojmenovali staří Řekové. Dokázala jsem rozeznat Velký vůz, někdy dokonce i Malý vůz, ale nikdy jsem neviděla nic, co by třeba jen vzdáleně připomínalo Medvěda, Střelce, nebo Raka. Možná že ti chlápkové tenkrát hulili marjánku, leželi na zádech blízko Parthenonu,

ukazovali si na hvězdy a celou noc plkali nějaké nesmysly. Ani jsem si nestačila uvědomit, jestli jsem usnula, když mě budík vrhl zase zpátky do reality.

Soustředila jsem se na cestu, jen jsem čas od času mrkla na mapu, kterou jsem měla rozloženou na vedlejším sedadle. Národní památník Joshua Tree a státní park Anza-Borrego Desert byly vyznačené zelenou barvou a tvarem připomínaly kousky z dětské skládky puzzle. Státní lesy byly o něco světleji zelené, samotná Mohavská poušť měla barvu béžovou a horské pásy byly jemně vystínovány hnědou. Většina pouště nebude nikdy osídlená, což mi z nějakého důvodu dodávalo dobrou náladu. I když nejsem nějaký zvláštní milovník přírody, její nezkrotnost mě hrozně těší.

Na výjezdu z dálnice v San Bernardino/Riverside se ramena dálniční křižovatky zvedají vzhůru jako nějaká smělá vize z učebnice architektury z padesátých let. Na druhé straně není nic než telefonní dráty, kaňony barvy hnědého cukru a drátěné ploty porostlé kvetoucím svlačcem. Žlutý závoj v dálce připomínal, že už rozkvetl mesquit.

U Cabazonu jsem na chvíli zastavila, abych si protáhla údy. Na travnaté ploše zastíněné vrbami a topoly tam stálo asi osm dřevěných stolků. Záchody byly v popelavé stavbě s šikmou střechou. Jeden z nich jsem navštívila a vysušila jsem si ruce pod sušákem, protože papírové ručníky došly. Bylo teď deset hodin a já jsem měla hlad. Vytáhla jsem svoji chladicí tašku a postavila ji na stůl asi deset metrů od parkoviště. Jednou z výhod svobodného stavu je to, že si člověk všechna pravidla stanovuje sám. Je libo večerět o půlnoci? Proč ne, záleží jen na vás. Nebo obědvat v deset nula nula? Jistě, vy jste tady šéf. Můžete jíst, kdy chcete, a říkat tomu, jak chcete. Dívala jsem se na silnici, žvýkala sendvič a pozorovala auta.

Na chodníku si hrálo asi tak pětileté dítě se sadou malých autíček, zatímco jeho otec dřímал na lavičce. Tatík měl obličej přikrytý *Sportovními ozvěnami* a holé ruce v ohrnutých rukávech mu visely podél těla. Bylo příjemně teplo, nebe bylo šmolkově modré bez jediného mráčku.

Na cestě dál jsem mýjela farmy s větrníky, které vyráběly elektřinu

v turbínách sestavených do řad jako na kolotoči. Dnes byl slabý vítr. Mohla jsem sledovat, jak se vánek bludně třepotá v turbínách, které vrtošivě otáčely svými štíhlými lopatkami jako vrtule nějakého papírového letadýlka. Možná že až vymřou lidé, zůstanou zde tyto podivné totemy a budou vesele sklízet úrodu živlů a přeměňovat vítr na energii, kterou budou pohánět staré stroje.

Jak jsem se blížila k Palm Springs, začala se cesta zase měnit. Na billboardech inzerovali motoresty a benzinové pumpy. Místní kluby majitelů obytných nákladňáků byly označovány jako „společenství aktivních mužů“. Za nízkými kopci se vynořovaly hory, které byly holé, pokryté jen sluncem vyšisovanými kameny. Projela jsem kolem parkoviště trajlerů, které se jmenovalo Vista del Mar Estates, ale žádné *mar* nikde v okolí vidět nebylo.

Jela jsem dál po stojedenáctce a minula jsem Coachellu, Thermal a Meccu. Po pravé straně jsem spatřila Salton Sea. Dlouhou dobu jsem viděla jen dva pruhy asfaltu, po obou stranách prašnou hlínu a šedavou vodní hladinu, která se v nadcházejícím horku třpytila. Čas od času jsem projela kolem citrusového hájku, oázy stínu v údolí jinak sužovaném nelítostným sluncem.

Projela jsem Calipatrií. Později jsem slyšela místní obyvatele mluvit o nějakém městě, rozuměla jsem jim, že říkají Cowpat, ale až opožděně jsem si uvědomila, že to je jen zkrácený název pro Calipatrii. Jediná pamětihodnost, která tu stála za řeč, byla jedna stavba v centru města s cihlovým sloupem, který vypadal, jako by ho okousaly krysy. Ve skutečnosti to byla ruina zničená zemětřesením, kterou nechali neopravenou. Možná si tím chtěli udobřit bohy.

Šestnáct mil jižně od Calipatrie leží Brawley. Na předměstí jsem zahlédla motel U Tuláka s nápisem VOLNÉ POKOJE. Byla to budova asi o čtyřiceti pokojích, která ze dvou stran lemovala asfaltové parkoviště. Najala jsem si jednolůžkový pokoj. Poslali mě na vzdálenější konec chodníku do čísla dvacet. Zaparkovala jsem auto na volném místě před pokojem a vyložila jsem pokrývku, psací stroj a příruční lednici.

Pokoj byl zařízen účelně, ale neušel mi slabý zápach postříku proti štěnicím. Zelený chemlonový koberec měl tak dlouhý vlas, že by se

mohl sekat sekačkou na trávu. Přehoz na postel a závěsy byly potištěny zelenozlatým květinovým motivem, na němž byly laťky ovinuté kvetoucí révou. Nad postelí visel obrázek losa stojícího po kolena v jezeře. Namalované hory měly stejný odstín zelené jako kobereček – malý dekorativní pozdrav pro zasvěcené. Vyložila jsem své saky paky, pokřtila jsem záchodovou mísu a znovu jsem vyrazila na cestu směrem na sever k malé vesničce Nilandu.

Zastavila jsem u něčeho, čemu by se dalo říkat obručník, kdyby byl v dohledu nějaký chodník. Zeptala jsem se farmáře v montérkách s kožovitým obličejem, kudy se dostanu do Slabs.

Beze slova mi ukázal tím směrem. Na příštím rohu jsem zatočila doprava a jela další míli a půl rovinatou krajinou, přerušovanou jen telefonními tyčemi a elektrickým vedením. Sem tam jsem přejela přes zavodňovací příkop, jehož břehy pokrývala hnědá tráva. Napravo v dálce jsem zahlédla nezarostlý kopec hlíny, nahoře vroubený vyvrhelou horninou. Skála byla popsána náboženskými hesly. Ohromné nápisy BŮH JE LÁSKA a POKÁNÍ hrozily pocestným jako přízrak. Co bylo napsáno pod nimi, jsem přečíst nedokázala. Nejspíš nějaký citát z bible. Opodál stál zchátralý nákladák, který měl na korbě postavený dřevěný domek, také pomalovaný nějakými fundamentalistickými výkřiky.

Projela jsem kolem něčeho, co dřív, když tu ještě fungovala vojenská základna, nejspíš sloužilo jako strážní budka. Zbyla tu z ní jen betonová kostra metr krát metr, jen o něco málo větší než telefonní budka. Jela jsem dál směrem k základně. Po nějakých sto metrech stála druhá strážní budka, natřená na, blankytně modro. Na přední straně byly načrtnuté zelené stromy a na střeše bylo napsáno černými písmeny VÍTÁ VÁS a pod tím do půlkruhu SLAB CITY. Kolem nápisu létaly všemi směry namalované bílé holubice. BŮH JE LÁSKA tu bylo napsáno na dvou místech. Malůvky a nápisy tu patrně zbyly z šedesátých let, kdy tudy táhli hippies. V poušti nic nehynie – kromě divoké zvěře, pochopitelně. Vzduch je tak suchý, že to vypadá, že tu nic nehnije a horko, které je většinu roku velmi prudké, víc věcí uchovává, než ničí. Projížděla jsem kolem dřevěných chatek, které byly už asi šedesát let opuštěné.

Tady na nekonečném pruhu šterku a hlíny jsem viděla spoustu dodávek a několik aut. Často měly dokořán otevřené dveře, aby horký vzduch alespoň trochu proudil. Byly tu nákladáky, přívěsy, dodávky, stany a improvizované přístřešky. Široké ulice lemovaly shluky kreosotových a mesquitových keřů. Jenom jedna cesta byla označená cedulí. Stálo na ní: OSMNÁCTÁ UL.

Podél hlavní silnice se táhl jeden z nejdelších bleších trhů na světě. Stoly byly pokryty nejrůznějšími drobnostmi. Dalo se tu nakoupit sklo, obnošené šatstvo, staré pneumatiky, použitá sedadla z aut i nefungující televizory, zn. „levně“.

Na ručně napsané ceduli stálo: KOPÁČSKÉ A JINÉ PRÁCE. Po nějakém kupujícím nikde ani vidu, ani slechu. Nezahlédla jsem dokonce ani žádného obyvatele. Na stožáru vlála vlajka Spojených států a viděla jsem i vlaječky jednotlivých států, jak se třepetaly v horkém vzduchu a vířily prach. Nebyly tu žádné televizní antény, telegrafní tyče ani elektrické vedení, prostě nic trvalého. Panovala tu atmosféra jak v cikánském ležení, ještě umocněná pestrobarevnými plachtami, které skýtaly útočiště před poledním sluncem. Ticho jen tu a tam přerušil štěkot psa.

Zastavila jsem u kraje silnice a vystoupila jsem z auta.

Zaclonila jsem si oči a dívala jsem se kolem sebe. Teď, když si mé oči zvykly na to ostré světlo, jsem zjistila, že tam nějakí lidé jsou: nějaká dvojice seděla přede dveřmi svého pojízdného domova a osamělý muž se loudal od jedné řady vozidel k druhé. Nezdálo se, že by mi někdo z nich věnoval pozornost. Příjezdy a odjezdy cizinců tu byly zjevně na denním pořádku, takže moje přítomnost nevzbudila vůbec žádný zájem.

Asi o padesát metrů dál jsem zahlédla ženu, která seděla pod baldachýnem z červenooranžového padáku napnutého mezi dvěma stany. Kojila dítě a hlavu měla nakloněnou na stranu směrem k němu. Blížila jsem se k ní a asi pět metrů od ní jsem se zastavila. Nevěděla jsem, co se tu považuje za soukromý pozemek, a nechtěla jsem být moc vlezlá.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem ji. „Nemohla byste mi, prosím vás, pomoci?“

Vzhlédla ke mně. Mohlo jí být asi tak osmnáct. Tmavé vlasy měla vyčesány nahoru a svázané do šřapatého uzle. Měla šortky a bavlněnou košili, vpředu rozepnutou. Děťátko se tak snaživě činilo, že jsem až odsud slyšela mlaskavé zvuky. „Vy hledáte Eddieho?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Snažím se najít jednu ženu, jmenuje se Agnes Greyová. Neznáte ji náhodou?“

„Nee, neznám. Ale třeba by ji znal Eddie. Je tady mnohem dýl než já. Ona tu bydlí nastálo?“

„Pokud vím, tak tu žije už léta.“

„No, mohla byste to zkusit támhle dole nalevo v Centru křesťanů. To je ten nákladňák s tou cedulí, tam se zaznamenávají všechny akce. Spousta lidí se u nich registruje, kdyby něco. Proč ji potřebujete?“

„Má nahoře v Santa Tereze dceru, která už od ní celé měsíce nemá zprávu. Požádala mě, abych zjistila, proč se její matka neozývá.“

Podívala se na mě úkosem. „Vy jste něco jako detektiv?“

„No, více méně ano. Zná se s tou rodinou a měla jsem sem cestu, tak jsem jim slíbila, že to vypátrám.“ Vytáhla jsem ty dvě fotky, co mi dala paní Gershová. Přišla jsem blíž a nastavila jsem je tak, aby si je mohla prohlédnout. „Tohle je její přívěs. Její fotografii nemám. Je to stará žena, něco kolem osmdesátky.“

Dívka naklonila hlavu a prohlížela si fotografie. „Aha. Tak tu znám. Nikdy jsem neslyšela její skutečný jméno. Každý jí tu říká Máti.“

„Můžete mi říct, kde ji najdu?“

„Ne tak docela. Můžu vám říct, kde stojí její přívěs, ale ji jsem už nějaký čas neviděla.“

„Vzpomenete si, kdy jste ji viděla naposled?.“

Přimhouřila oko a na vteřinku se zamyslela. „Nikdy jsem jí nijak moc nevěnovala pozornost, takže fakt nemůžu říct. Belhá se tu sem a tam, když někdy potřebuje svízt do města. Tady vám každý vyjde vstříc, když se vám rozbije auto nebo tak a potřebujete svízt. Ale ona je trochu divná.“

„Jak divná?“

„No, znáte to, má takový chvíle, kdy si povídá sama se sebou. Pořád si něco brebentí a rozkládá rukama, jako kdyby se s někým

hádala. Eddie ji párkrát vzal s sebou do Brawley a říkal, že byla normální. Sice smrděla, ale nebyla nějak mimo nebo tak.“

„Poslední dobou jste ji neviděla?“

„Ne, ale nejspíš tu pořád někde je. Já jsem teď měla dost práce s dítětem. Zeptejte se třeba někoho jinýho. Já sama jsem s ní nikdy nemluvila.“

„A co Eddie? Kdy čekáte, že se vrátí?“

„Myslím, že říkal, že ne dřív jak v pět. Jestli chcete najít ten její přívěš, tak běžte po týhle silnici asi čtvrt míle. A tam uvidíte takovýho zrezatělýho ševíka. Jmenuje se to tam Ulice zrezatělýho ševíka. Zahněte doprava a jed'te pořád dál, dokud neuvidíte nalevo takový betonový bunkry. Jsou jako do účka. Nevím, k čemu tam jsou, ale ten její přívěš je hned vedle. Pořádně zabouchejte na dveře. Podle toho, co říkal Eddie, asi dost špatně slyší.“

„Děkuju moc. Udělám to tak.“

„Když ji nenajdete, můžete se sem vrátit a počkat na něj, jestli chcete. Možná bude vědět víc.“

Mrkla jsem na hodinky. Bylo teprve za pět minut půl jedné. „Možná přijdu,“ řekla jsem. „A díky za pomoc.“



Na přívěs v Ulici zrezatělýho ševíka byl žalostný pohled. Jevil jen velmi malé známky podobnosti s fotkou, kterou jsem měla od paní Gershové. Na obrázku byl starý, ale solidně vypadající přívěs, natřený na bledě modro a stojící na čtyřech černých pneumatikách. Podle fotky bych řekla, že je asi tak třicet let starý, vyrobený v dobách, kdy ho klidně mohli zapráhnout za buicka a táhnout s ním napříč krajinou. Teď byl po stranách vyzdoben sprejem nastříkanými nápisy ze slov, která mi tetička zakazovala říkat. Žaluzie v oknech byly na několika místech vyložené a dveře visely na jednom pantu. Když jsem přijela blíž, uviděla jsem na prahu sedět osobu neurčitého pohlaví, asi tak dvanáct let starou, v otrhaných hadrech a s rozčuchanými vlasy, jak se dloube prstem v nose. Přejela jsem o kus dál, otočila jsem se a zastavila jsem u kraje silnice před přívěsem. Než jsem stačila vylézt z auta, práh byl opuštěný. Zaklepala jsem na rám dveří.

„Haló?“ zazpívala jsem. „Hááálooó!“

Nakoukla jsem dovnitř. Přívěs byl opuštěný, aspoň ta část, kterou jsem viděla. Vnitřek zřejmě nikdy nezářil čistotou, ale teď byl zavalen nánosy odpadků. Na místě, kde by správně měl být skládací stolek, byla hora prázdných lahví a plechovek. Všechno bylo pokryté prachem. Lavička vpravo vypadala, jako by ji někdo rozštípal na třísky. Skříně byly prázdné. Malý čtyřplotýnkový vaříč na propan-butan vypadal, jako by ho nikdo nepoužíval už celé měsíce. Podívala

jsem se nalevo a přehlédla malý úsek, který vedl k ložnici. Napravo byly dveře do koupelny, která sestávala z nefunkčního chemického záchodu, z roztřepené díry ve zdi, kde kdysi bývalo upevněné umyvadlo, a z jedné dlouhé trubky, která trčela nad lavůrkem sprchového koutu, plným starých hadrů. V pokojíku byla jen holá matrace a dva zválené a zmuchlané spacáky, sepnuté zipem k sobě. Někdo tady bydlel, ale nezdálo se mi, že by to byla maminka Ireny Gershové. Vyhlédla jsem oknem ven, ale bylo vidět jen žlutohnědou rovinu pouště a nízký hřeben hor, vzdálený asi patnáct mil odtud. Vzdálenosti jsou tady ošidné, protože tu nejsou žádné orientační body.

Šla jsem zpátky ke vchodu a vylezla jsem ven. Obešla jsem přívěs kolem dokola. Za rohem byl kbelík s igelitovým pytlíkem, který zřejmě sloužil jako provizorní záchod. Několik takových pytlů stálo opodál. Nahoře byly zavázané a byly naštosované na hromadu, kolem níž se rojily černé mouchy. Přes ulici byl betonový bejvák a u něj kotvil přívěs.

Vedle přívěsu stála dodávka zastíněná plátěnou stříškou. Samotný bunkr byl v rozvalinách a skrze škvíry v betonu prorůstal plevel. Měli tam postavený zahradní gril a přes silnici se odtud ke mně nesl pach podpalovače dřevěného uhlí a čadících briket. Blízko grilu stál skládací stolek a okolo něj několik chromovaných židlí, které tu působily dost nepatřičně. Když jsem přecházela silnici, z přívěsu se vynořila žena s podnosem, na němž byl talíř pokrytý fólií, koření a různé nádoby. Mohlo jí být tak čtyřicet, byla štíhlá a měla podlouhlý, větrem ošlehaný obličej. Nebyla nalíčená a prošedivělé vlasy měla ostříhané nakrátko. Na sobě měla modré džíny a flanelovou košili, všechno vybledlé do světle šeda. Dělal, jako by mě neviděla, a pokračovala ve své práci. Dívala jsem se, jak pokládá na gril pět tlustých hamburgerů. Potom přešla ke stolu a začala na něj prostírat vidličky a papírové talíře.

„Promiňte,“ oslovila jsem ji. „Znáte tu paní, která bydlí támhle?“

„Vy jste její příbuzná?“

„Jsem známá její dcery.“

„To je dost, že se někdo o to zajímá,“ řekla kousavě. „Protože to,

co se tam děje, to je hrozná hanba.“

„A co se tam děje?“

„Nastěhovaly se tam děcka. Viděla jste, jak to tam zasvinily. Dělají tam rámus, mejdany. Věčně je slyšet hádky a rvačky. Všichni se tu řídíme zásadou, že si každý má hledět svého, ale všechno má svoje meze.“

„A co Agnes? Co se stalo s ní? Ona tam přece určitě nebydlí.“

Žena naklonila hlavu směrem k přívěsu. „Marcusi? Mohl bys sem, prosím tě, jít? Tady paní se ptá na Máti.“

Otevřely se dveře a vykoukl nějaký muž. Byl střední postavy a teplé tóny jeho kůže prozrazovaly, že jeho předkové pocházeli od Středomořího moře. Tmavé vlasy měl sčesané dozadu. Měl krátký rovný nos a plné rty. Temné oči stínily dlouhé černé řasy. Vypadal jako model z nějakého italského módního časopisu. Chvilí na mě zíral s neutrálním výrazem ve tváři.

„Kdo jste?“ zeptal se. Cizí přízvuk neměl. Měl na sobě plandavé kalhoty a takové to vroubkované tílko, jaké nosí staří muži.

„Já jsem Kinsey,“ řekla jsem. „Dcera Agnes Greyové mě poprosila, abych sem zajela a zjistila, co s ní je. Nemáte představu, kde by mohla být?“

Překvapil mě tím, že mi při pozdravu podal ruku. Měl měkkou teplou dlaň a pevný stisk.

„Já jsem Marcus. Tohle je moje žena Faye. Máti jsme už dlouho neviděli. Celý měsíce. Slyšeli jsme, že byla nemocná, ale nevím to jistě. Byla v nemocnici v Brawley. Mohla byste se podívat, jestli tam ještě není.“

„A to to nemohl někdo dát vědět její rodině?“

Marcus pokrčil rameny a nacpal si ruce do kapes. „Možná jim to neřekla. Já to slyším poprvé, že má nějakou rodinu. Ona žije úplně v ústraní. Skoro jako poustevník. Hledí si svého, pokud si ostatní hledí svého. Kde bydlí ta její dcera?“

„V Santa Tereze. Měla o Agnes starost, ale nemohla se s ní nijak spojit.“

Ani na jednoho z nich patrně neudělala upřímnost Irenina zájmu nějaký dojem. Ohlédla jsem se zpátky přes silnici k přívěsu a

změnila jsem téma: „Kdo je ten skrček, kterýho jsem viděla sedět na schůdku?“

„Oni jsou dva. Kluk a holka,“ ozvala se Faye kysele. „Přišli před několika měsíci a zabrali si to tu. Museli se doslechnout, že je to tu volný, protože se nastěhovali dost rychle. Utečenci. Nevím, jak přežívají. Nejspíš kradou a kurvěj se, jeden jak druhý. Prosili jsme je, aby odklidili ten odpad, ale samozřejmě to neudělali.“

Slovo *odpad* bylo zjevně eufemismem pro ty igelitové pytle, které jsem viděla. „Tomu dítěti mohlo být nanejvýš tak dvanáct,“ řekla jsem.

„Je jim patnáct,“ opravila mě Faye. „Aspoň tomu klukovi. Chovají se jak divoký zvířata a taky vím, že berou drogy. Pořád se hrabou v našich odpadcích a hledají něco k snědku. Občas přijdou nějaký jiný děcka a bydlej tam s nima. Muselo se nějak roznést, že se u nich dá přespat.“

„A to je nemůžete nahlásit policii?“

Marcus potřásl hlavou. „Zkoušeli jsme to. Jakmile se někdo ukáže, tak se vypařej.“

„Nemohla by být nějaká souvislost mezi zmizením Agnes a jejich přistěhování?“

„To pochybuju. Ona byla už několik měsíců pryč, když sem oni přišli. Možná jim někdo řek’, že ten přívěs je prázdný. Nikdy nevypadali, že by si dělali starosti s tím, že se vrátí. Víím, že to tam pěkně zplundrovali, ale nemohli jsme nic moc dělat.“

Dala jsem mu svoji vizitku. „Tohle je moje číslo do Santa Terezy. Budu tady pár dní a pokusím se o ní něco zjistit. Potom mě zastihnete tady na tom telefonu. Zavolal byste mi, prosím vás, kdyby se objevila? Pokusím se tu ještě zastavit, než odjedu z města, pro případ, že byste o ní něco zaslechl. Třeba vás napadne něco, co by mi mohlo pomoci.“

Faye se mu podívala přes rameno na vizitku, co jsem mu dala. „Soukromej detektiv? Myslela jsem, že jste říkala, že jste rodinná přítelkyně.“

„Najatá přítelkyně,“ řekla jsem. Udělala jsem pár kroků směrem k autu, když mě zavolal jménem. Otočila jsem se a podívala se na něj.

„V Nilandu sídlí zástupce šerifa. Je to v první ulici hned vedle starý věznice. Mohla byste se ho zeptat. Je taky možný, že už je mrtvá.“

„Nemyslete si, že už mě to nenapadlo.“ Jeho pohled se na okamžik setkal s mým a potom jsem odešla.

Mířila jsem k městečku Niland, které leží sto pětáctýřicet stop pod úrovní moře a má dvanáct set obyvatel. Stará věznice je drobná omítnutá stavba s šikmou střechou a zdobeným železným kolem připevněným na dřevěném zábradlí verandy. Hned vedle, ani ne tři metry odtud, je nová věznice, ve které sídlí zástupce šerifa. Je také omítnutá a je veliká akorát tak na šířku jedněch dveří a dvou oken. Z okna viselo po jedné straně klimatizační zařízení. Zaparkovala jsem před vchodem. Na dveřích byla cedulka: „Vrátím se ve 4 hod. odpol. V případě nutnosti se obraťte na šerifskou stanici v Brawley.“ O tom, jak se člověk může spojit se šerifem v Brawley, tam nebylo ani slovo.

Zastavila jsem u pumpy a zatímco mi čepovali benzin, našla jsem telefonní budku a listovala ohmataným telefonním seznamem řetězem připevněným ke stěně a hledala jsem číslo na šerifův úřad v Brawley. Podle adresy jsem se mohla jen dohadovat, že to není daleko od mého motelu na Hlavní. Po telefonu jsem se dozvěděla, že zástupce šerifa seržantka Pokrassová, se kterou jsem chtěla mluvit, je zrovna na obědě a vrátí se v jednu hodinu. Podívala jsem se na hodinky: ukazovaly 12:50.

Kancelář zástupce šerifa byla jednopatrová zděná budova se střechou z červených tašek. Naproti přes ulici byla místní policejní stanice. Na úzkém parkovišti stála dvě bílá šerifská auta. Vešla jsem skleněnými dveřmi dovnitř. Dominantou chodby byl automat na pepsi-kolu. Nalevo od vchodu byly zavřené dveře, které podle cedulky vedly do soudní síně. Na druhé straně byly dvě kanceláře propojené otevřenými dveřmi. Nablýskané hnědé linoleum, stoly z lehkého dřeva s umakartovými deskami, kovové skříňky na šanony a otáčecí židle. Zahlédla jsem dva muže v uniformě a jednoho v civilu, jak telefonuje. Tiché mumlání hovoru podtrhovalo vytrvalý rachot policejního rozhlasu.

Ukázalo se, že zástupce šerifa je asi třicetiletá žena. Vysoká, upravená, nakrátko ostříhaná špinavá blondýna v brýlích s želvovinovými obroučkami. Světlehnědá uniforma jako by byla navržena přímo pro ni – vše bylo účelné, žádné parádičky. V jejím obličejí bylo jen velmi málo života. Měla poněkud chladné, pronikavé hnědé oči a v jejím způsobu jednání, i když nebyl vysloveně hrubý, zazníval strohý profesionální tón. Neplýtvaly jsme časem na zbytečné žoviálnosti. Stála jsem u nízkého pultu a zasvěcovala ji do situace. Snažila jsem se mluvit stručně a k věci. Poslouchala mě soustředěně a nic neříkala. Potom zvedla sluchátko. Volala do místní nemocnice Pioneers Memorial a žádala oddělení fakturace a účetní evidence pacientů. Její hlas zazněl o něco srdečněji, když mluvila s nějakým Lettym. Přitáhla si žlutý předpisový blok a precizně ořezanou tužkou si něco zapsala. Její rukopis byl plný razantních hranatých škrťů. Tahle ženská určitě ani ve dvanácti letech nedělala místo tečky nad i usměvavé ksichtíčky. Zavěsila sluchátko a podle pravítka odtrhla z bloku papírek, na nějž napsala adresu.

„Agnes Greyová byla přijata k Pionýrům pátého ledna. Volali jim z nějaké restaurace v centru, že se tam zhroutila. Lékař na příjmu u ní zjistil zápal plic, podvýživu, akutní dehydrataci a demenci. Druhého března ji přeložili do sanatoria v Rio Vista. Tady je adresa. Když ji najdete, dejte nám vědět. Jinak se můžete vrátit a vyplnit zprávu o pohřešované osobě. Uděláme, co bude v našich silách.“

Podívala jsem se na papírek, pak jsem ho složila a strčila jsem si ho do kapsy u kalhot. „Děkuju vám, moc jste mi pomohla.“ Než jsem stačila vyslovit větu, byla už otočená zády ke mně a ťukala na stroji nějaké hlášení. Rukou, kterou jsem jí chtěla podat, jsem se tedy poškrábala na nose a měla jsem pocit, jako když vám někdo zamává, vy mu taky zamáváte, a pak zjistíte, že ten dotyčný mával někomu jinému.

Na cestě k autu mě napadlo, že úředník na příjmu v sanatoriu mi možná nebude chtít o Agnes Greyové nic říct. Jestli tam pořád ještě je, mohla bych možná vyzvědět číslo jejího pokoje a vtrhnout rovnou tam. Jestli už byla propuštěná, mohlo by to být složitější.

Zdravotnický personál už není tak upovídaný, jako býval. Mají strach z vyzrazení lékařského tajemství. Nesmím promarnit svou šanci, pomyslela jsem si.

Vrátila jsem se k Tulákovi, rozepnula jsem tašku a vytáhla z ní své univerzální šaty. Protřepala jsem je. Tyhle věrné šaty jsou moje jediné, ale můžu je vzít kamkoliv. Jsou černé, s dlouhými rukávy a bez límce a zapínají se vzadu na zip. Jsou ušité z nějaké splývavé zázračné látky, která snese jakékoliv zacházení. Můžu je umazat, zmuchlat, můžu si na ně sednout, ždímat je, nebo je srolovat do roličky. Jakmile je protřepu, vrátí se do svého původního stavu. Ani nevím, proč jsem si je s sebou brala – asi jsem doufala, že ve městě budou horké noci. Hodila jsem je na postel, s nimi své trochu odřené botky na nízkém podpatku a černé punčocháče. Během tří minut jsem se osprchovala a předělala jsem se. O třináct minut později jsem už zase seděla v autě a vypadala jako dospělá, nebo jsem v to aspoň doufala.

Sanatorium Rio Vista stálo uprostřed vilové čtvrti. Byla to dvoupatrová zděná budova s matně bílou omítkou. Parcela byla obehnaná drátěným plotem a otevřené brány vedly na parkoviště. Takovou nemocnici jsem v životě neviděla. Pozemek byl rovný, neudržovaný, z větší části zalitý popraskaným asfaltem, na němž parkovala auta. Jak jsem se blížila k hlavnímu vchodu, viděla jsem, že je asfaltová plocha pomalovaná jakýmsi tajemnými blednoucými kruhovými a čtvercovými obrazci. Dokud jsem neprošla hlavními dveřmi a nestála ve vstupní hale, nevěděla jsem, na co se vlastně dívám. Bylo to hřiště. Kdysi to bývala základní škola. Hřiště bylo nalajnované na vybíjenou a házenou. Vevnitř to vypadalo skoro úplně stejně jako ve škole, do které jsem chodila já. Vysoké stropy, dřevěná podlaha a svítidla, která vypadají jako malé kulaté měsíčky.

Naproti mně byla na zdi ještě malá vodní fontánka z bílého porcelánu s blyštivými chromovými páčkami dole ve výšce dětských rukou. Bylo to tu dokonce i stejně cítit zeleninovou polévkou. Na okamžik byla minulost téměř hmatatelná a pokrývala skutečnost jako celofán, pod nějž se člověk nemůže dostat. Prožívala jsem stejný příval úzkosti, kterým jsem jako malá trpěla každý den. Neměla jsem

školu ráda. Pokaždé jsem tam cítila nějaké nebezpečí. Bylo jich plno. Věčné zkoušení, diktáty, testy ze zeměpisu a z matematiky, domácí úkoly, kvízy a pracovní sešity. Každá činnost byla posuzována a kritizována, všechno se známkovalo a opakovalo. Jediný předmět, který jsem měla ráda, byla hudební výchova, protože se člověk mohl dívat do knížky, až na to, že někdy jste museli vstát a zpívat něco úplně sami, což byla moje smrt. A děti byly ještě horší než učení. Byla jsem na svůj věk malá, a proto lehce zranitelná. Moji spolužáci byli poťouchlí a proradní a oddávali se kdejaké špatnosti, kterou pochytili z televize. A kdo mě měl ochránit před jejich lumpárny? Učitelé mi nepomohli. Kdybych se rozčilila, sehnuli by se ke mně a jejich obličej by mi zakryl celé zorné pole jako nějaká toulavá planeta, která se už už chystá vrazit do Země. Když se na to dívám zpětně, chápu, jaké jsem jim asi dělala starosti. Byla jsem takové to dítě, co bez zjevného důvodu žalostně brečí někde v koutku, nebo se z ničeho nic pozvrací. Když byl nějaký obzvlášť děsivý den, někdy jsem zvládla i obojí. Do páté třídy se mnou byly skoro pořád problémy. Nebyla jsem žádná rebelka – na to jsem byla moc nesmělá – ale pravidla jsem porušovala. Po obědě jsem se například schovala na záchodě místo toho, abych šla zpátky do třídy. Přála jsem si, aby mě vyloučili, a představovala jsem si, že bych se nějak mohla navzdýcky osvobodit od školy, kdyby mě vykopli. Jediné, co jsem si svým chováním vykoledovala, byly návštěvy v ředitelně a nekonečné hodiny strávené na malé židličky v hale. To bylo něco jako veřejné bičování. Moje teta se vrhla na ředitele, onoho anděla pomsty, a vehementně protestovala proti tomu, aby mě takhle týral. Když mě poprvé posadili na hanbu do haly, bylo to pro mě hrozně ponižující, ale potom se mi to už docela líbilo. Měla jsem klid, musela jsem být sama. Nikdo mi nedával žádné otázky ani mě nenutil psát na tabuli. O přestávce se na mě ostatní děti skoro ani nepodívaly, protože jim to bylo trapné.

„Přejete si?“

Vzhlédla jsem. Civěla na mě nějaká žena v sesterské uniformě. Zaostřila jsem na své okolí. Teď jsem viděla, že chodba je zaplněná invalidními vozičky. Všichni tu byli staří, nemocní a shrbení. Někteří

zírali tupě do země a vydávali kňouravé zvuky. Jedna žena neustále popudlivě opakovala svou žádost: „Pust'te mě někdo odsud. Pust'te mě ven. Pust'te mě někdo ven...“

„Hledám Agnes Greyovou.“

„Je to pacientka, nebo zaměstnankyně?“

„Pacientka. Aspoň teda byla, před několika měsíci.“

„Zkuste to na správním oddělení.“ Ukázala na kanceláře napravo ode mne. Rychle jsem se sebrala, abych zakryla svou slabost a nejistotu. Možná je život jen přímou cestou od hrůz základní školy k hrůzám pečovatelského ústavu.

Administrativní oddělení bylo provizorně zřízeno v prostorách, které kdysi patrně sloužily jako ředitelna. Byla k nim připojena část centrální chodby, kterou oddělili sklem, takže vznikl malý prostor pro recepci s dřevěnou lavicí. Čekala jsem u pultu, dokud se nevynořila žena s náručí plnou spisů. Zahlédla mě a otočila se ke mně s profesionálním úsměvem. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Doufám, že ano,“ kývla jsem. „Hledám paní Agnes Greyovou. Před pár měsíci tady byla jako pacientka.“

Žena na okamžik zaváhala a potom řekla: „Smím se zeptat, v jakém vztahu k ní jste?“

Vsadila jsem na pravdu, i když člověk nikdy neví, jaké následky to může mít. Podala jsem jí vizitku a odrecitovala svou story o Ireně Gershové a o tom, jak mě požádala, abych vypátrala, kde se zdržuje její matka, zakončenou často opakovaným dotazem: „Nevíte náhodou, kde je teď?“

Chvilku se na mě překvapeně dívala. Jakýsi vnitřní duševní pochod zapříčinil změnu jejího výrazu, ale neměla jsem nejmenší ponětí, jak to souvisí s mojí žádostí. „Omluvíte mě na moment?“

„Jistě.“

Šla do zadní kanceláře a za okamžik se vynořila s další ženou, která se mi představila jako paní Elsie Haynesová, správkyň ústavu. Byla plnější postavy a mohlo jí být asi tak šedesát. Vlasy měla na krku krátké jako vousky, směrem na temeno však přerůstaly v zrzavý přičesek, což činilo její obličej v poměru k hlavě hrozně veliký. Ale usmívala se na mě jako měsíček. „Slečno Millhonová, to je ale milé,“

uvítala mě s napřaženýma rukama. Podání ruky vypadalo tak, že mi zmáčkla pravou ruku do svých rukou jako lančmít mezi dva chleby. „Jmenuju se Haynesová, ale musíte mi říkat Elsie. Jak bychom vám mohli pomoci?“

To byl rušivý moment. Na takové uvítání jsem při své práci nebyla zvyklá. „Těší mě,“ odpověděla jsem. „Snažím se najít paní Agnes Greyovou. Řekli mi, že ji k vám přeložili z nemocnice od Pionýrů.“

„To souhlasí. Paní Greyová je u nás od začátku března. Určitě ji budete chtít vidět. Požádala jsem dohlážitelku, aby šla s vámi. Dovede vás k paní Greyové na pokoj.“

„Děkuju vám. Moc jste mi pomohla. Upřímně řečeno jsem ani nečekala, že ji tu najdu. Spíš jsem si myslela, že už bude pryč. Daří se jí dobře?“

„No, ehm, ano. Její už značně lépe... docela dobře... ale uvažujeme o tom, že si ji necháme ve stálé péči. Nemůžeme propustit pacienta, který nemá kam jít. Pokud víme, tak paní Greyová nemá žádnou stálou adresu a nikdy se nezmínila o tom, že by měla nějaké příbuzné. Rádi slyšíme, že má rodinu, která žije na území státu. Jistě budete chtít uvědomit paní Gershovou a zařídít přestup její matky do podobného ústavu v Santa Tereze.“

Aha. Bezmyšlenkovitě jsem kývla. Dobíhala jí zdravotní pojistka. Pokusila jsem se o svůj profesionální úsměv. Nebyla jsem ochotná paní Gershovou k něčemu zavazovat. „Nejsem si jista tím, co bude chtít paní Gershová podniknout. Řekla jsem jí, že jí zavolám, jakmile zjistím, co se děje. Pravděpodobně bude s vámi nejdříve chtít mluvit, než se k něčemu rozhodne, ale myslím, že bude chtít, abych paní Agnes odvezla s sebou do Santa Terezy.“

Vyměnila si rychlý pohled s asistentkou.

„Je v tom nějaký problém?“

„No, není,“ odpověděla. Pohlédla ke dveřím. „Tady je paní Renquistová, dozorkyně na oddělení. Myslím, že tyhle věci byste měla důkladně prohovořit s ní.“

Proběhlo další kolo představování a vysvětlování. Paní Renquistové bylo asi pětáctýřicet, byla štíhlá a snědá a měla široká

dobrosrdečná ústa a zahrňdlou vrásčitou pleť, jakou mívají kuřáci. Tmavě kaštanové vlasy měla na temeni svázané do uzlu tvaru koblihy, nejspíš byl upevněný nějakým tím kluzkým silonovým vynálezem, jaké prodávají u Woolworthe. Připadalo mi, že se ty tři ženy nade mnou vznášejí jako světské jeptišky, s neustálým mumláním a opětovným ujišťováním. Za pár minut jsem už byla s paní Renquistovou venku na chodbě a mířily jsme na oddělení.

5



Agnes Greyovou jsem slyšela dřív, než na ní spočinul můj zrak. Vyšplhaly jsme s paní Renquistovou po širokých točitých schodech do druhého patra. Pokračovaly jsme dál hořejší chodbou a moc jsme toho nenamluvily. Bylo zvláštní, jak si celá budova stále ponechávala charakter základní školy, navzdory rozsáhlým úpravám, které ji přizpůsobovaly nynějším potřebám. Někdejší třídy byly poměrně veliké a měly široká dělená okna, která sahala téměř od podlahy ke stropu. Světlo sem proudilo skrze tabulky z drátěného skla. Dřevo bylo ponecháno v původním stavu, byl to lakovaný dub, léty vybledlý do oblýskaného červenohnědého odstínu. Tady nahoře zchátralou dřevěnou podlahu pokrývalo stříkané bílé linoleum a kdysi prostorné místnosti rozdělili na pokojíky, z nichž v každém byla dvě lůžka. Stěny měly bledězelenou a bleděmodrou barvu. Působilo to tam čistě a neosobně, ale vzduch byl nasáklý kyselým pachem lidské tělesnosti. Všude bylo vidět staré lidi. V postelích, na vozíčkách, na židlích. Tísnilo se na dřevěných lavicích na široké chodbě, nečinní, odříznutí od svého okolí smysly, které před léty přestaly fungovat. Vypadali stejně nehybně jako rostliny odkázané na to, až je někdo zalije. V takové životosprávě by musel chřádnout každý – bez pohybu, bez vzduchu, bez slunce. Přežili nejen své přátele a svou rodinu, ale také většinu chorob, takže ve svých osmdesáti devadesáti letech se zdáli nedotknutelní, vybráni k tomu, aby bez úlevy snášeli život až k zívající bráně věčnosti.

Minuly jsme dílnu ručních prací, kde kolem stolu sedělo šest žen. Vyráběly chňapky ze silonových smyček na červených kovových rámečcích. Jejich výtvary měly asi stejný tvar, jako když jsem se o to pokoušela já v pěti letech. Od první chvíle jsem tyhle voloviny nenáviděla a netěším se, až se k nim na sklonku svých dní budu muset vrátit. Možná budu mít štěstí a srazí mě nějaký náklad'ák dřív, než budu k takové potupě donucena.

Společenská místnost byla zřejmě hned před námi, protože jsem zachytila zvuky nějakého dokumentárního pořadu. Televizi měli puštěnou nahlas, aby ji chřadnoucí uši dobře slyšely. Bouchání a ječení připomínalo kmenové rituály nějaké neklidné divošské kultury. Zahnuly jsme doleva do velkého šestilůžkového pokoje. Jednotlivé pacienty od sebe dělily jen zástěny. Ve vzdáleném konci místnosti jsem spatřila, odkud se jako z pramene Nilu bere ten hrozný kravál. Vůbec to nebyla televize. I bez ptaní jsem věděla, že to je Agnes. Úplně nahá tančila na posteli boogie a doprovázela se mlácením lžící o nemocniční mísu. Byla vysoká a hubená a úplně holá s výjimkou kostnaté hlavy, kterou obaloval chomáč bílého chmýří. Podvýživa jí nafoukla břicho, ale dlouhé údy měla kost a kůži.

Spodní část jejího obličeje byla pokleslá a kvůli chybějícím zubům měla čelist vysunutou až do blízkosti nosu. Neměla žádné viditelné rty a komolý tvar hlavy jí dodával vzhled jakéhosi dlouhonohého vytáhlého ptáka s rozevřeným zobákem. Skřehotala jako pštros a jasnýma černýma očima těkala z místa na místo. V momentě, kdy nás zahlédla, mrštila po nás střelhibitě mísu. Vypadalo to, že se výborně baví. Opodál stála bezmocně asi dvacetiletá ošetřovatelka. Ve škole ji zjevně na nic podobného nepřipravili.

Paní Renquistová se rázně blížila k Agnes. Zastavila se jen jednou, aby poplácala po ruce ženu na vedlejší posteli, která vypadala, jako by se horoucně modlila k Ježíšovi, aby si ji už brzy vzal. Mezitím Agnes, spokojená s tím, jak se prosadila, začala pochodovat sem tam po pokrývce a salutovala ostatním pacientům. Připadalo mi to jako báječný domácí tělocvik. Její chování vypadalo daleko zdravěji než pasivita jejích spolubydlících, z nichž někteří jen

leželi a uboze sténali. Agnes byla patrně výtržnicí po celý svůj život a ve stáří se její životní styl nezměnil, ani co by se za nehet vešlo.

„Paní Greyová, máte návštěvu.“

„Cože?“

„Máte návštěvu.“

Agnes se zastavila a civěla na mě. Na okamžik se objevil její jazyk a pak zase zmizel. „Kdo je to?“ Hlas měla ochraptělý od věčného vřeštění. Paní Renquistová natáhla ruku, aby pomohla Agnes dolů z postele. Ošetřovatelka vyndala ze skříně čistý župan. Paní Renquistová ho protřepla, přehodila ho Agnes přes vychrtlá ramena a strkala jí ruce do rukávů. Agnes se jí poddala s povolností dítěte. Pozornost jejích slzících očí byla stále upřena na mě. Kůže jí hrála všemi barvami: světle hnědé flíčky, zrníčka růžové a bílé, modré uzlovité žíly, ztvrdlá místa, na nichž hojící se škrábance vytvořily ohnivě rudé čáry. Pokožku měla tak tenkou, že jsem napůl čekala, že uvidím světle šedé obrysy vnitřních orgánů jako u čerstvě vylíhlého ptáče. Čím to, že stárnutí nás tolik přibližuje zrození? Byla silně cítit hutným pachem vyschlé moči a starých ponožek. Ihned jsem musela poopravit svůj původní záměr jet s ní do Santa Terezy v jednom malém autíčku. Ošetřovatelka zamumlala omluvu a spěšně se vzdálila.

Zdvořile jsem natáhla ruku. „Dobrý den, Agnes. Já jsem Kinsey Millhonová.“

„Eh?“

Paní Renquistová se naklonila k Agnes a zakřičela moje jméno tak silně, že se dvě staré paní na pokoji vzbudily a začaly vydávat kvákové zvuky. „Kinsey Millhonová. Je to přítelkyně vaší dcery.“

Agnes se stáhla zpátky a podezíravě si mě prohlížela. „Koho?“

„Ireny,“ zaječela jsem.

„Kdo se vás prosil?“ vyštěkla Agnes rozmrzele. Začala usilovně pracovat rty, jako by ochutnávala něco, co jedla před padesáti lety.

Paní Renquistová s pečlivou artikulací všechno zopakovala. Viděla jsem, jak se Agnes stáhla. Jako by jí závoj slabomyslnosti zakryl její jasný zrak. Náhle si začala sama se sebou naprosto nesmyslně povídat. „Buď zticha. Ani slovo necekni. Co bych

nemohla, když budu chtít? Ne, ne, nesmíš. Je to nebezpečný. Nebezpečný, oh, oh, psst, tiše, tiše. Ani sebemenší *náznak*..." Začala zpěvavě trylkovat „Dobrou noc, Irenko“.

Paní Renquistová zakoulela očima a unikl jí krátký netrpělivý vzdech. „S tímhle začne vždycky, když se jí nechce dělat to, co po ní chcete,“ řekla. „Však ono ji to zas přejde.“

Chvilku jsme čekaly. Agnes začala gestikulovat a její hlas zněl svárlivě. Hádala se, jako by stála v expresní frontě v supermarketu a zákazník před ní se u pokladny rozhodl, že bude platit šekem. Ať už se přenesla do jakéhokoli světa, my jsme v něm neexistovaly.

Odtáhla jsem paní Renquistovou stranou a snížila jsem hlas. „Co kdybychom ji teď nechaly být,“ řekla jsem. „Tak jako tak budu muset zavolat paní Gershové a zeptat se jí, co chce dál dělat. Nemá smysl její matku rozrušovat víc, než je nutné.“

„Jak si přejete,“ odpověděla paní Renquistová. „Je jenom tvrdohlavá. Chcete si zavolat z kanceláře?“

„Zavolám jí z motelu.“

„Určitě nám na sebe nechte spojení,“ řekla s mírnou známkou nepokoje. V jejích očích jsem viděla záblesk paniky při pomýšlení, že bych mohla odjet z města, aniž bych podnikla nějaké kroky k přemístění Agnes.

„Nechám na sebe číslo do motelu u paní Haynesové.“

Jela jsem zpátky k Tulákovi. Nejdřív jsem zatelefonovala seržantce Pokrassové na šerifské oddělení, abych jí oznámila, že Agnes Greyová je opravdu na světě. Potom jsem zavolala Ireně Gershové a vylíčila jsem jí, v jakém stavu se její matka nachází. Moje zpráva byla přivítána hrobovým tichem. Naslouchala jsem jejímu dechu a čekala jsem, až něco řekne.

„Asi si o tom raději promluví s Clydem,“ ozvala se nakonec. Nevypadala, že by z toho měla radost, a já jsem si mohla jen představovat, jaká bude Clydova reakce.

„A co chcete, abych zatím dělala?“ zeptala jsem se.

„Prostě tam zatím zůstaňte, prosím vás. Zavolám Clydovi do práce a spojím se s vámi, jak jen to bude možné, ale asi to nebude dřív než někdy večer. Byla bych ráda, kdybyste jela zpátky do Slabs

a dala na matčiny dveře zámek.“

„A k čemu to bude dobrý?“ divila jsem se. „Jakmile budu pryč, ti smradi se tam zase vlámou. Žaluzie z jednoho okna už jsou pryč. Když ty děcka naštveme, roztrhnou ten přívěs vejpl.“

„Zdá se, že to už udělaly.“

„No, máte pravdu, ale nemá cenu si ještě ztěžovat život.“

„To mi nevadí. Nesnáším lidi, co lezou do cizího, a já to místo neopustím. Možná tam matka má ještě nějaké osobní věci. A kromě toho se tam třeba bude chtít vrátit, až bude zas ve své kůži. Mluvila jste se šerifem? Určitě by to tam šlo nějak hlídat.“

„To nevím jak. Vy to tam znáte líp než já. Musela byste mít ozbrojenou stráž, aby se vám tam někdo neusadil, a co z toho? Stejně už ten přívěs zdemolovali.“

„Chci, aby to bylo pod zámekem,“ trvala neomylně na svém.

„Udělám, co budu moci,“ hlesla jsem, aniž bych se pokusila nějak zakrýt své pochybnosti.

„Děkuju vám.“

Dala jsem jí telefonní číslo do motelu a ona slíbila, že mi zavolá. Převlékla jsem se zpátky do džín a do tenisek, skočila jsem do auta a zamířila do železářství, kde jsem zakoupila obří visací zámek o váze jeden a půl kila, jako vystřižený z kresleného filmu. Prodavač mě ujistil, že by šel z petlice urvat jediné rozbuškou. „Z jaké petlice?“ pomyslela jsem si. Když už jsem byla v tom, koupila jsem tedy všechno: závěsné kovové upínadlo, k němu petlici a navíc náradí, které je na přidělení té zpropadené věci třeba. Ty děti venku nic neudrží. Viděla jsem, že v přívěsu byly promáčklé nejméně dvě díry. Budou jenom muset jednu z nich trochu zvětšit a můžou lézt dovnitř a ven jako krysy. Na druhé straně jsem za to placená, tak co je mi po tom? Vybrala jsem si nějaké hřebíky a ještě pár prkýnek a vrátila jsem se do auta.

Jela jsem po stojedenáctce na sever, vracela jsem se zpátky osmnáct mil do Slabs. Nemohla jsem si zrovna vzpomenout na jméno silnice, kterou jsem hledala, takže jsem jela pomalu a spoustu času jsem strávila tím, že jsem čučela napravo. Projela jsem kolem háje datlových palem po levé straně silnice. Za ním jsem v dálce

viděla svěží zeleň obdělávaných polí. Krajina vypadala nějak jinak, ale teprve když jsem uviděla značku REKREAČNÍ OBLAST SALTON SEA, uvědomila jsem si, jak jsem daleko. Musela jsem odbočku na Slabs přejet o dobrých deset mil. Zahlédla jsem před sebou po levé straně šterkovou postranní cestu a řekla jsem si, že to je šikovné místo, kde bych se mohla otočit. Blížil se sem nějaký starý nákladák, za kterým se zvedala oblaka prachu, i když jel rychlostí jen asi deset mil za hodinu.

Zpomalila jsem, protože jsem se chtěla otočit, a podívala jsem se do zpětného zrcátka. Zezadu se na mě řítila nějaká červená dodávka, ale řidič si přece musel všimnout, že jsem zpomalila. Stočil to doprava a prosvištěl kolem mě. Šlápla jsem na plyn a mazala jsem mu z cesty. Slyšela jsem, jak mi pod kolem slabě praskl kámen, ale teprve když jsem se otočila a najela zpátky na stojedenáctku, pocítila jsem hrbolatost vozovky. Pleskavý zvuk mě varoval, že mám prázdnou jednu zadní pneumatiku.

„No, bezva,“ řekla jsem si. Nepochybně to bylo něco mnohem zádrnějšího než kámen. Zastavila jsem u kraje silnice a vylezla jsem ven. Obešla jsem auto. Ráfek pravého zadního kola odpočíval na zemi a pneumatika pod ním tvořila pleskavou gumovou louži. Muselo to být už nejmíň tak pět šest let, co jsem naposledy měnila pneumatiku, ale princip se snad nezměnil. Vytáhnout z kufru hever, točit klikou, dokud se váha nezvedne nad kolo, odšroubovat talíř, zápasit s matkami, sundat píchlé kolo, položit ho vedle, zvednout zdravé kolo a nasadit ho tam. Potom zašroubovat všechny matky a utáhnout je a spustit auto zase dolů.

Otevřela jsem kufr a prohlédla jsem rezervu, která sama o sobě vypadala dost jetě. S námahou jsem ji vytáhla ven a mrštila jsem s ní o zem. Nic moc, ale usoudila jsem, že se s ní snad dostanu k nejbližšímu servisu, který, jak jsem si vzpomněla, byl několik mil zpátky odtud. Proto chodím běhat a trápím si hřbet zvedáním činek, abych se dokázala vyrovnat s drobnými nepřízněmi osudu. Přinejmenším nemám vysoké podpatky a punčochy ani nablýskané nehty, které bych si při tom mohla zničit.

Zatím nákladák zabočil na dálnici a zastavil nějakých sto metrů

za mnou. Zezadu z něj vyskákalo tucet zemědělských dělníků a přesazovali se. Vypadali, že se dobře baví mým lopotěním, a vykřikovali nárážky v nějakém cizím jazyce. Přeložit jsem je nedokázala, ale podstatu jsem pochopila. Rozhodně to nemělo žádnou přímou souvislost s výměnou pneumatiky. Vypadali jako dobrosrdečný hlouček a byli příliš unavení od práce na poli, než aby mi mohli nějak ublížit. Obrátila jsem oči v sloup a přezíravě jsem mávla rukou. To mi od chlápka, který se zrovna drbal v rozkroku, vyneslo pochvalné zahvízdnutí.

Vykašlala jsem se na ně a dala jsem se do práce. Klela jsem jak pohan, zatímco nákladňák odjel zase pryč. Ve chvílích, jako je tahle, mám sklon mluvit sama se sebou a radit si, co mám dělat. Bylo odpoledne a slunce do mě pražilo jako čert. Vzduch byl suchý a ticho ničím nerušené. Neznám poušť dobře. Mému necvičenému oku připadala krajina neobydlená. Z úrovně země, kde jsem seděla a oháněla se šroubovákem, jsem viděla jen uschlý strom vzdálený několik stop. Někdo mi říkal, že když člověk dobře poslouchá, může slyšet chroustání brouků, kteří si prohryzávají chodbičky v mrtvých stromech a kladou do nich vajíčka.

Pustila jsem se do práce, obklopená samotou. Pomaloučku jsem si na to ticho zvykala, tak jako si oči zvykají na tmu. Tu a tam jsem zachytila bzukot hmyzu a všimla jsem si, jak zpěvaví ptáci v letu chytají brouky. Skuteční obyvatelé Mohavské pouště vylézají ze svých doupat až v noci: chřestýši a ještěrky, zajíci, křepelky, sovy a jestřábi, pouštní lišky a zemní veverky. Všichni hledají kořist a usilují o to, pozít jeden druhého v neúprosném krutém sledu, termity počínaje a kojotem konče. Tohle nebylo místo, kde bych si chtěla rozbalit spacák a složit hlavu. Už jen ti pavouci by mě dokázali vyděsit na smrt.

Ve tři dvacet jsem úspěšně dokončila svůj úkol. Valila jsem prázdnou pneumatiku k předku auta, abych ji mohla vyzvednout do kufru. Slyšela jsem, jak uvnitř něco chrástí, podle zvuku nějaký kamínek nebo hřebík. Hledala jsem místo, kde se propíchl, prohmatávala jsem prsty pneumatiku kolem dokola. Díra byla po straně – roztřepený otvůrek ani ne tak velký jako špička mého

malíčku. Mrkla jsem na to a zamrazilo mě. Nechtěla jsem věřit svým očím. Vypadalo to jako díra po kulce. Roztřásla se mi kolena jako dítěti, když odchází z temné komory, a unikl mi bezděčný výkřik. Zvedla jsem hlavu. Zkoumala jsem okolí. Nikdo. Nic. Žádné další auto v dohledu. Chtěla jsem odsud pryč.

Zvedla jsem pneumatiku a strčila jsem ji do kufru. Spěšně jsem posbírala hever a další krámy, přešla jsem na stranu řidiče a vlezla jsem dovnitř. Nastartovala jsem a šlápla jsem na plyn, abych už byla zpátky na dálnici. Jela jsem rychleji, než bych měla, když uvážím, v jakém stavu byla rezervní pneumatika, ale nelíbila se mi představa, že jsem v té pustině sama. Musel to udělat ten chlap v dodávce. Projel kolem mě zrovna, když jsem uslyšela tu ránu. Samozřejmě tu škodu mohl způsobit kámen, ale nedokázala jsem si představit, jak by mohl udělat po straně takovou hezkou malou díрку.

První servis, který jsem míjela, byl mimo provoz. Pumpy na benzin tam ještě stály, ale okna byla vyražená a zdi pokryté sprejovými malůvkami. Podpůrné sloupy využily místní reklamní firmy k tomu, že na ně nalepily své umělecké plakáty a nějaká realitní kancelář tučnými písmeny oznamovala, že nemovitost je k pronajmutí. Výnosná investice.

Na předměstí Nilandu, na křižovatce Hlavní ulice se Saltonskou dálnicí, jsem našla malou benzínku, která prodávala takový ten podivný druh benzínu, po kterém vám motor začne krkat. Trochu jsem přifoukla rezervu a vytáhla jsem prázdnou pneumatiku.

„Musím vyřídit nějakou záležitost ve Slabs,“ povídám. „Nemohl byste mi tohle tak za půl druhé hodinky spravit?“

Studoval pneumatiku. Podle toho, jak se na mě podíval, jsem pochopila, že došel ke stejnému závěru jako já, ale nijak to nekomentoval. Řekl, že sundá pneumatiku z ráfku a zalepí ji, než se vrátím. Doufala jsem, že budu zpátky do pěti. Nechtěla jsem myslet na to, jak jedu samotná pouští, až slunce zapadne. Dala jsem mu pětku za snahu a řekla jsem, že za opravu zaplatím, až se vrátím. Naskočila jsem do auta a pak jsem vyklonila hlavu jeho směrem.

„Která silnice vede do Slabs?“

„Jedete po ní,“ odpověděl.

Jela jsem po Hlavní až tam, kde přecházela v Beal Road. Tentokrát jsem se už blížila k Slabs City s pocitem, že jedu někam, kde to dobře znám. Tady jsem si připadala bezpečnější. Zdálo se, že v tuhle hodinu je venku víc lidí. Po stranách zastavovaly přívěsy, z tuponosého žlutého školního autobusu vystupovaly děti. Psi byli teď venku a radostně skákali, když viděli, že se děti vrátily ze školy.

Když jsem dojela až k Ulici zrezatělýho ševíka, zahnula jsem doprava a brzy jsem před sebou uviděla modrý přívěs Agnes Greyové. Zaparkovala jsem u něj a vyndala jsem náradí, které leželo na zadním sedadle. Jak jsem byla už úplně pomatená, vytáhla jsem svoji malou poloautomatickou pistoli a zastrčila jsem si ji dozadu za opasek u kalhot. Popadla jsem starou bavlněnou košili a natáhla jsem si ji přes triko, posbírala jsem prkýnka, zámek a petlici a přibližovala jsem se pěšky k přívěsu.

Ti skřeti tam byli. Slyšela jsem mumlání jejich hlasů. Došla jsem ke dveřím. Nedokázala jsem zabránit tomu, aby mi šterk nekřupal pod nohama. Hlasy okamžitě umlkly. Naklonila jsem se a ze strany jsem nahlédla dovnitř. Co já vím, třeba mě něčím praští. Místo toho jsem zjistila, že hledím tváří v tvář tomu rozčuchanému stvoření, které jsem ten den už jednou viděla. Druhý podlý ksichtík se objevil vedle prvního. Od sousedů jsem věděla, že jeden z nich je chlapec a to druhé že je děvče. Dohadovala jsem se, že tohle je ten kluk, ale nedokázala jsem rozeznat žádné pohlavní znaky, kterými by se od sebe lišili. Ani jeden z nich neměl vousy. Oba byli mladí, ještě nezformovaní, s andělskými rysy, nahoře chuchvalec vlasů, dole rozedrané hadry. Ani jeden z nich nevoněl líp než Agnes.

Chlapec a já jsme na sebe zírali a nafukovali jsme se jako krocani. Bylo to směšné a absurdní. Oba jsme byli stejně velcí – sto pětadesát na výšku a ani jeden z nás neměl víc jak pětadesát kilo. Malí hubení drsníci. Možná jediný rozdíl byl ten, že já jsem byla ochotná natrhnout mu zadek, ale on nevypadal na to, že by se k něčemu podobnému chystal. Pohlédl na svou společnost, zhoupł se na podpatku, ruce v kapsách, jako by je tam měl celý den. „Čau, broučku. Co tady sakra děláš?“

Cítila jsem, že se mě zmocňuje vztek. Nervy jsem už tak měla

napnuté k prasknutí a neměla jsem náladu otravovat se s takovým malým povalečem. „Tohle patří mně, ty pitomče,“ vyšťekla jsem na něj.

„No ne! Fakt? Uvidíme, jak to dokážeš.“

„Bez obav, *broučku*. Tady je můj důkaz.“ Vytáhla jsem z opasku zbraň a držela jsem ji se zvednutou hlavní. Nebyla nabitá, ale vypadalo to dobře. Kdybych měla svůj starý kolt, mohla bych pro efekt natáhnout kohoutek. Přiznám se bez mučení – dokážu sice zastrašit malé kluky, ale s dospělými už to tak slavné není.

„Zmizte,“ ucedila jsem.

Ti dva padali jeden přes druhého, jak se po čtyřech hrabali zezadu ven. Přívěs se zatřásl pod jejich dusajícíma nohama a byli pryč. Šla jsem po pěšině a nakoukla jsem do koupelny. Jak jsem předpokládala, použili díru ve zdi jako nouzový východ.

Nejdříve ze všeho jsem jim tu únikovou cestu zabejbnila. Do tenké stěny koupelny jsem zatloukala jeden hřebík za druhým. Ruční vrtačkou jsem vyvrtala otvůrky pro šrouby, abych mohla připevnit petlici. Nemůžu říct, že bych si počínala s nějakou udivující zručností, ale udělala jsem, co jsem měla, a fyzická práce mi zlepšila náladu. Bylo příjemné dělat díry do plechu. Bylo příjemné potit se. Bylo příjemné ovládat jeden malý cípek vesmíru. Když už jsem tam byla, v rychlosti jsem prohlédla, jestli tam nezůstalo něco po staré Máti. Nic jsem nemohla najít. Skříňky byly prázdné, kredenc vykradená, nejrůznější skulinky a skrýše vybrakované. Většinu věcí asi rozprodali na bleším trhu u silnice.

Šla jsem do auta a vytáhla jsem fotoaparát, který vozím za zadním sedadlem. Zbyl mi v něm ještě kus filmu, tak jsem nafotila co nejvíc snímků přívěsu, protože myslím, že jinak by to Ireně Gerskové nedocvaklo. Mluvila, jako by tu její matka mohla trávit svůj zlatý podzim života.

Než jsem zaklapla zámek, svázala jsem do rance spacáky a rozličné náležitosti těch skřetů a nechala jsem je na schůdku přede dveřmi. Potom jsem šla naproti přes ulici a řekla jsem Marcusovi, co jsem udělala. Když jsem se vracela k přívěsu, zahlédla jsem pod ním něco jako improvizované skladiště. Klesla jsem na všechny čtyři,

natáhla jsem se dozadu mezi brouky a pavouky a vyndala dvojici ošuntělých lepenkových krabic. Jedna byla otevřená a obsahovala nesourodou sbírku rezatého zahradního náčiní: lopatky, rýč, krátkou motyčku. Druhá krabice měla vrchní chlopně zasunuté do sebe, aby byl její obsah chráněný, ale jinak nebyla nijak zalepená. Bylo v ní spousta nějakého porcelánu zabaleného do novin, nějaký dětský čajový servis. Nepřipadalo mi, že je kompletní, ale myslela jsem si, že by se Irena nebo její matka na něj mohly chtít podívat. Rozhodně se mi nechtělo nechat to nádobí napospas těm skřetům. Zavřela jsem krabici. Zaklapla jsem zámek na dveřích. Neměla jsem iluze, že tím ty prevíty udržím na uzdě, ale to nejnutnější jsem udělala. Donesla jsem krabici k autu a strčila jsem ji na zadní sedadlo. Když jsem odjížděla ze Slabs, bylo ještě světlo, ale než jsem si vyzvedla spravenou pneumatiku a zamířila do Brawley, byla už úplná tma.

V kapse jsem měla kulku osmatřicítku, kterou mechanik vyndal z pneumatiky. Vážně jsem si nebyla jistá, co to má znamenat, ale dokážu si dát dohromady dvě a dvě a měla jsem poměrně jasné tušení.

6



Vrátila jsem se k Tulákovi a dala jsem se do pořádku. Zmuhlala jsem košili a nacpala jsem ji do pytle, vytáhla jsem čisté tričko a zapnula jsem si přezku na rameni. Položila jsem si kufr vedle sebe na postel a vytáhla jsem krabičku nábojů. Nabila jsem svou dvaatřícítku a vtiskla si ji pod levé rameno. Když vám někdo vyhrožuje, že vás připraví o život, je to zvláštní. Máte pocit, že hrozba je současně abstraktní i absurdní. Neměla jsem důvod nevěřit faktům. Byla jsem na seznamu Tyrona Pattyho. Nějaký chlap v dodávce mi na opuštěné silnici prostřelil pneumatiku. Mohla to být jen zlomyslnost, která s tím vůbec nesouvisí, ale myslím, že kdyby za mnou nezastavil ten nákladák plný zemědělců, mohl se ten chlápek s dodávkou vrátit a odprásknout mě. Panebože. Zachráněná tlupou Mexičanů, kteří dělají obscenní posunky. To už by mě rovnou mohli unést nebo zabít. Místo toho jsem řízením Prozřetelnosti stále ještě celá. Dělal mi ale starost, co mám podniknout dál. Nebyla jsem tak hloupá, abych s tím mazala na policii. Nedokázala bych jim říct značku, model, ani poznávací značku vozu a nepodívala jsem se pořádně řidičovi do obličeje. Za těchto okolností by se mnou poldové mohli sice cítit, ale nevím, jakou pomoc by mi mohli nabídnout. Jako policie v Santa Tereze: mají velký zájem, ale skutek utek.

Co tedy? Jednou z možností bylo sbalit se a vyrazit do Santa Terezy „nejpozději ihned“. Na druhou stranu by nebylo příliš moudré být v noci na silnici, obzvlášť na území, jako je tohle, kde člověk

klidně může jet deset mil, aniž by zahlédl světlo. Můj přítel v dodávce se o mě už jednou pokusil. Bude lepší nedat mu druhou příležitost. Další možnost byla spojit se s tím soukromým očkem v Nevadě a poprosit ho o pomoc. Společenství soukromých detektivů je v podstatě dost malé a máme tendenci jeden druhého chránit. Kdyby mi někdo mohl nabídnout pomoc, byl by to člověk, který hraje stejnou hru jako já se stejnými kartami. I když jsem pyšná na svoji samostatnost, nejsem blázen a nebojím se požádat o podporu, když si toho situace žádá. To je jedna z prvních věcí, kterou se člověk naučí u policajtů.

Bylo to zvláštní, ale mně to pořád nepřipadalo nijak mimořádné. Riziko bylo skutečné, ale zdálo se, že je nějak nedokážu spojit se svojí osobní bezpečností. V duchu jsem sice věděla, že venku číhá nebezpečí, ale ohrožená jsem se necítila. Tenhle pocit by pro mě mohl být smrtelný, kdybych si nedávala pozor. Věděla jsem, že by bylo moudré brát situaci vážně, ale ani za nic jsem nedokázala dělat si s tím hlavu. Stejně musí reagovat lidé v raném stadiu smrtelné nemoci. „Děláte si legraci... to jako já?“

Až zavolá Irena Gershová, budu muset přijít s nějakým plánem. Protože jsem padala hlady, rozhodla jsem se, že bych zatím mohla sezobnout něco k večeři. Zapnula jsem si větrovku a zakryla jsem tak dokonale pouzdro na pistoli i zbraň.

Na pravé straně silnice byla nějaká restaurace, jejíž blikající neonový poutač říkal: NATANKUJTE U NÁS. Přesně to jsem potřebovala. Opatrně jsem přešla dálnici, rozhlédla jsem se na obě strany jako dítě. Každé vozidlo mi připadalo jako červená dodávka.

Restaurace byla malá. Svítlo tam ostré světlo, ale mě to uklidňovalo. Po létech filmových hororů jsem byla nakloněná uvěřit tomu, že zlé věci se dějí jenom ve tmě. Já hloupá. Vybrala jsem si místo proti zadní stěně, tak daleko od skleněné okenní tabule, jak jen to šlo. Bylo tam jenom šest hostů a vypadalo to, že se všichni navzájem znají. Ani jeden z nich nevypadal zlověstně. Studovala jsem jídelní lístek – nacyklostylovaný list papíru v průhledných plastických deskách, psaný rozmazaným červeným inkoustem. Zdálo se, že položky na něm jsou rovnoměrně rozděleny mezi tuk a

cholesterol. To bylo něco pro mě. Objednala jsem si obloženou mísu Cheeseburger Deluxe. Byly na ní také hranolky, list salátu a přes něj položený obrovitý plátek rajčete. Dala jsem si velkou kolu a završila jsem to třešňovým koláčem, nad kterým jsem už hlasitě sténala. Byl to třešňový koláč mého dětství, kyselý a lepkavý, s mřížkováným krunýřem přilepeným zčernalým cukrem. Vypadal, jako by ho pekli pod acetylenovou lampou. Jídlo mě zanechalo ve stavu chemické otupělosti. Počítám, že jsem snědla dost přísad a konzervačních látek, abych tu ještě pár let vydržela... pokud mě dřív někdo nezabije.

Když jsem se vracela do pokoje, zastavila jsem se v recepci, jestli tam nemám nějaký vzkaz. Byly tam dva z pečovatelského ústavu a třetí od Ireny. Všechny tři byly označeny jako NALÉHAVÉ. Páni! Nacpala jsem si papíry do kapes a zamířila jsem ke dveřím. Když už jsem vyšla na chodník, najednou jsem strnula s děsivým pocitem, že mě někdo sleduje. Od hlavy k patě mnou projel stříbřitý chlad, jako by mi po zádech stékal čůrek tajícího sněhu. Intenzivně jsem si uvědomovala svítící okna za sebou. Vymanila jsem se z dosahu venkovních světel a zastavila jsem se ve stínu. Parkoviště bylo špatně osvětlené a můj motelový pokoj byl na vzdáleném konci. Naslouchala jsem, ale slyšela jsem jenom zvuky z dálnice – vrnění nákladňáků, hlučné troubení zrychlujícího návěsu varujícího vozidla, která mu překážejí v cestě. Vůbec jsem si nebyla jistá, co mě tak vyburcovalo. Dívala jsem se do tmy, točila hlavou ze strany na stranu s odvrácenýma očima. Na pozadí nejasného vzdáleného hluku jsem se snažila odlišit tajemné zvuky. Čekala jsem a v uších mi bušilo vlastní srdce. Nelíbilo se mi, co to se mnou dělá. Odněkud jsem zaslechla melodický cinkot dětského chichotání. Jeho tón byl skotačivý a vysoký, bezmocné kňučení oběti, kterou nemilosrdně lechtají. Přikrčila jsem se vedle stěny hustých křovisek.

Ze vzdáleného konce parkoviště přicházel skrze stíny směrem ke mně muž s dítětem na ramenou. Ruce měl zvednuté nahoru, jednak proto, aby dával dítěti záchranu, jednak proto, aby ho mohl mučit. Prsty jedné ruky měl zabořené pod jeho žebry. Dítě se lepilo k muži, smálo se, prstíky se hrabalo ve vlasech a houpalo se v rytmu

otcových kroků jako jezdec na velbloudu. Oba dva se objevili na osvětleném chodníku a vzápětí se muž sklonil u výklenku, kde jsem viděla automaty na nápoje a na zmrzlinu. O minutu později jsem uslyšela známý cinkavý zvuk plechovky, jak se řítí otvorem ven. Ti dva se zase vynořili, tentokrát ruku v ruce v družném hovoru. Vydechla jsem a dívala jsem se za nimi až na roh, jak jdou po schodech. Potom se objevili znovu ve druhém patře a vešli do třetího pokoje od konce. Konec epizody. Ani jsem si neuvědomila, že jsem vytáhla pistoli, ale bundu jsem měla rozepnutou a zbraň jsem svírala v ruce. Stála jsem zpříma a zastrčila jsem ji zpátky. Tep se mi zase zpomalil. Setrásla jsem trochu napětí z rukou a nohou jako nějaký běžec po namáhavém závodu.

Vrátila jsem se do pokoje úzkou uličkou, která vedla za motelem. Byla velmi tmavá, ale cítila jsem se tam bezpečněji, než kdybych šla přes otevřené parkoviště. Rychle jsem obešla konec budovy, odemkla jsem dveře a natáhla jsem se dopředu, abych cvakla vypínačem dřív, než vejdu dovnitř. Pokoj byl nedotčený, všechno přesně tak, jak jsem to nechala. Zamkla jsem za sebou a zatáhla jsem závěsy. Když jsem si sedla k nočnímu stolku a zvedla telefonní sluchátko, uvědomila jsem si, že podpaží mám zvlhlé potem. Zachvátil mě strach jako šok, který se dostaví po zemětřesení. Chvilí mi trvalo, než se mi přestaly třást ruce.

Nejdřív jsem zavolala Ireně. Okamžitě zvedla sluchátko, jako by se vznášela nad telefonem. „Ach Kinsey. Díky Bohu,“ řekla, když jsem se představila.

„Jste nějaká rozčilená. Co se děje?“

„Asi před hodinou mi volali z ústavu. Už odpoledne jsem vedla dlouhý rozhovor s paní Haynesovou a domluvily jsme se, že sem máti dopraví leteckou ambulancí. Clyde si dal obrovskou práci, aby ji dostal do jednoho domova tady u nás. Je to tam opravdu hezké a je to od nás docela blízko. Myslela jsem, že bude nadšená, ale když jí to paní Haynesová řekla, začala řádit jako pominutá... byla prý úplně bez sebe. Museli jí dát nějaká sedativa, a i přesto prý vyvádí. Někdo tam musí jít a uklidnit ji. Doufám, že vám to nebude vadit.“

A hrome, pomyslela jsem si. „Víte, nechci se s vámi přít, ale

nevěřím, že by to mohlo být k něčemu dobré. Vaše matka nemá nejmenší ponětí, kdo jsem, a navíc ji to stejně nezajímá. Když mě dneska odpoledne viděla, hodila po mně přes celý pokoj mísu.“

„To mě mrzí. Víím, že je to otrava, ale jsem s rozumem v koncích. Snažila jsem se s ní sama mluvit po telefonu, ale ona jen nesouvisle blábolila. Paní Haynesová říkala, že ty léky někdy mívají takový účinek, že místo aby tyhle staré pacienty utlumily, tak je spíš rozruší. Na jedenáctou tam přijede z El Centra soukromá ošetrovatelka, ale zatím je oddělení vzhůru nohama a potřebovali by pomoc.“

„Panebože. Tak dobrá. Udělám, co bude v mých silách, ale v těchhle věcech nemám žádnou praxi.“

„Já vám rozumím,“ hlesla. „Jenom prostě nevím, koho jiného bych o to mohla požádat.“

Řekla jsem jí, že hned jedu do nemocnice, a pak jsem zavěsila. Nemohla jsem uvěřit tomu, do čeho jsem se to namočila. Moje přítomnost na geriatrickém oddělení bude asi stejně účinná jako ten visací zámek na dveřích přívěsu. Všechno jen pro formu, ale obsah žádný. Co mě ale opravdu štvalo, bylo to, že něco podobného by nikdo nikdy ani *nenavrhнул* detektivovi chlapovi. Nechtěla jsem tu starou paní znova vidět. I když jsem obdivovala její energii. Nechtěla jsem se o ni *starat*. Měla jsem dost starostí o svůj vlastní kejhák. Proč všichni předpokládají, že ženy jsou tak starostlivé? Moje mateřské pudry umlčela čůrací panenka Betsy. Vždycky, když se počůrala do svých flanelových plenek, cítila jsem, jak se mě zmocňuje vztek. Přestala jsem jí dávat jíst, čímž se to vyřešilo, ale už tehdy v šesti letech jsem si lámala hlavu, jestli se hodím k tomu, abych někdy byla matkou.

V tomto stavu myslí jsem jela dál do Rio Vista. Řídila jsem s jedním okem na zpětném zrcátku, abych viděla, jestli mě někdo nesleduje. Pátrala jsem po dodávkách všech velikostí a barev. Myslím, že ta, s níž jsem měla tu čest, byl dodge, ale nedávala jsem dobrý pozor a nemohla bych to odpřisáhnout.

Po celou cestu se žádné auto neukázalo. Dojela jsem k sanatoriu, zaparkovala jsem na parkovišti pro návštěvy, prošla jsem předním vchodem a zamířila jsem ke schodům. Bylo tam zlověstné ticho.

Člověk by neřekl, že by Agnes něco vyváděla. Bylo teprve osm hodin, ale světlo na chodbách už bylo ztlumené a celý ústav tonul v němém šelestu a mlčení jako každá jiná nemocnice v noci. Staří spali neklidně, bolavé údy naříkaly do ticha. Noci pro ně musí být dlouhé, plné děsivých snů, strachu ze smrti, nebo, což je možná ještě horší, z jistoty probuzení do dalšího nekonečného dne. Jakou mají naději? Jaké touhy mohou hýčkat v tomhle uměle osvětleném předpekli? Cítila jsem v jeho zdech syčení kyslíku, příkrov léčiv, kterými napájeli jejich těla. Srdce budou dál bít, plíce budou pumpovat, ledviny budou filtrovat z krve všechny jedy. Kdo však stanoví diagnózu jejich pocitů hrůzy a kdo jim poskytne úlevu od jejich strašné choroby, která se jmenuje zoufalství?

Když jsem přišla do pokoje, viděla jsem, že jediné světlo svítí u Agnesiny postele. Ošetřovatel, mladý černoch, odložil časopis a po špičkách šel ke mně s prstem na ústech.

Mluvili jsme krátce a potichu. Léky nakonec zabraly a pacientka pospává. Teď, když jsem tady, musí on jít po své obvyklé práci. Kdybych něco potřebovala, najdu ho na sesterně dole v hale. Pak odešel z pokoje.

Potichu jsem přešla pokojem až k louži jasného světla, ve které spala Agnes. Pokrývku měla z těžké jasně bílé bavlněné látky, jejíž tenký lem tu a tam vykukoval zpod matného přehozu. Tiše chrápala. Vypadalo to, jako by měla pootevřené oči. Víčka se jí chvěla, jak sledovala nějaký vnitřní děj. Pravou rukou svírala povlak, artritické klouby jí pod kůží vystupovaly jako suky na kusu dřeva. Hrudník měla plochý. Na bradě jí pučely drsné chlupy, jako by ji stáří proměňovalo z ženy v muže. Zjistila jsem, že zadržuju dech, když se na ni dívám, že chci, aby dýchala, a že se sama sebe ptám, jestli mi přímo před očima neodplula do neznáma. Odpoledne mi připadala odvážná a plná energie. Teď mi připomínala některé staré kočky, které vypadají, že mají duté a malé kosti, a působí dojmem, že by se mohly vznášet, tak blízko mají k nadpřirozenu.

Pohlédla jsem na hodinky. Uběhlo deset minut. Když jsem se podívala zpátky, její černé oči byly přišpendlené k mému obličeji a vypadaly překvapivě živě. V její náhlé bdělosti bylo cosi hroživého,

jako by to byla návštěva ze světa duchů.

„Nenuťte mě odejít,“ zašeptala.

„Nebude to tak zlé, slyšela jsem, že to sanatorium je moc hezké. Opravdu. Bude to tam mnohem lepší než tady.“

Dívala se na mě pronikavým pohledem. „Vy mi nerozumíte. Já chci zůstat tady.“

„Rozumím vám, Agnes, ale prostě to není možné. Potřebujete pomoc. Irena vás chce mít blízko sebe, aby se o vás mohla starat.“

Truchlivě potřásla hlavou. „Já umřu. Já umřu. Je to moc nebezpečný. Pomozte mi dostat se pryč.“

Cítila jsem, jak mi vstávají vlasy na hlavě. „Nic se vám nestane. Všechno bude dobré,“ řekla jsem. Můj hlas zněl příliš hlasitě. Snížila jsem ho a naklonila jsem se k ní. „Vzpomínáte si na Irenu?“

Mrkla na mě a přísahala bych, že se rozhodovala, jestli to má přiznat, nebo ne. Kývla a hlas se jí zachvěl: „Moje holčička.“ Natáhla se a já jsem uchopila její třesoucí se ruku, která byla kostnatá, teplá a překvapivě silná.

„Před chvílkou jsem s Irenou mluvila,“ povídám. „Clyde našel nějaký domov nedaleko od nich. Říkala, že je to tam moc hezký.“

Potřásla hlavou. Slzy jí vstoupily do očí a v hlubokých rýhách její staré tváře stékaly dolů. Začala pohybovat ústy a její obličej byl naplněn obavou, kterou, jak se zdálo, nedokázala vyslovit.

„Můžete mi říct, čeho se bojíte?“

Viděla jsem, jak se sebou bojuje, a když se ozval její hlas, byl tak křehký, že jsem se musela zvednout ze židle, abych pochytila, co říká. „Emily umřela. Snažila jsem se ji varovat. Při zemětřesení se zřítil komín. Země se kolíbala. Ach, já jsem viděla... bylo to jako vlny na zemi. Praštila ji do hlavy cihla. Neposlechla mě, když jsem jí říkala, že je to nebezpečný. Nech to bejt, říkala jsem jí, ale muselo bejt po jejím. Prodat dům, prodat dům. Nechtěla kořeny, a takhle skončila... dole v zemi.“

„Kdy se to stalo?“ zeptala jsem se, abych udržela konverzaci.

„Slyšela jsem, že neteř majitele toho domu přes ulici umřela za pár let nato. Byla to Harfařka.“

Pane jo. Čím dál tím líp. „Ona hrála na harfu?“ zeptala jsem se.

Zavrtěla netrpělivě hlavou. Její hlas zesílil. „Harfařová bylo její dívčí jméno. Měla dobrý místo v Občanský bance a nikdy se nevdala. Helena byla jeho bejvalá přítelkyně. Opustila ho kvůli jeho divoký povaze, ale pak přišla Sheila. Byla tak mladá. Neměla o ničem ponětí. Ta druhá holka Harfařovic byla tanečnice a vzala si Arthura Jamese. On hrál profesionálně na akordeon a měl obchod s hudebninami. Zнала jsem ho, protože my děvčata z Ywky jsme tam chodívaly a on nám hrál, když zavřel krám,“ řekla. „Jak je ten svět malej. Holky říkaly, že strejdův dům je jejich drugej domov. Možná by tu ještě byla, kdyby jí ho nechal. Pomohla by.“

Pozorně jsem ji sledovala a snažila jsem se pochopit, o co jde. Opravdu je tu něco, o čem se bojím mluvit? „Emily byla ta, co si vzala Arthura Jamese?“

„Byla to pořád ta samá historie... pořád nějaký vysvětlování.“ Mávla rezignovaně rukou.

„Bylo to v Santa Tereze? Třeba bych vám mohla pomoci, kdybych tomu rozuměla.“

„Santa přišel a nadělil nám všem plnou punčochu dobrot. Nechala jsem ji, aby si vzala moji.“

„Koho, Emily?“

„Nemluvte mi o Emily. Nic neříkejte. Bylo to zemětřesení. Každý to říkal.“ Vytrhla mi svou ruku a v očích se jí usadil výraz mazanosti. „Mám artritidu v rameni a v koleni. Rameno jsem měla dvakrát zlomený. Doktor se ho ani nedotknul, jenom to zrentgenoval. Nejmén dvakrát mi operovali šedej zákal, ale nikdy jsem si nemusela dávat plombovat zuby. Můžete se podívat.“ Otevřela pusu.

Opravdu, žádné plomby tam nebyly, což ovšem není takový kumšt, když nemáte žádné zuby.

„Na svůj věk vypadáte dost dobře,“ řekla jsem žertovně.

Ta věta se kodrcala vzduchem jako nějaký líný balonek.

„Další byla Lottie. Ona byla prostáček, ale vždycky se zešíroka usmívala. Neměla ani tolik rozumu jako to boží hovádko. Vyšla zadním vchodem a potom nevěděla, jak se dostat zpátky. Seděla na schodech u verandy a kňučela jako štěně, dokud ji někdo nepustil dovnitř. Potom kňučela, že chce zase ven. Ona byla první. Umřela na

chřipku. Zapomněla jsem, kdy odešla matka. Víte, ranila ji mrtvice, když umřel otec. On chtěl, aby si ten dům nechali, ale Emily o tom nechtěla slyšet. Já jsem byla poslední a nic jsem nenamítala. Dokud se to nestalo se Sheilou, nebyla jsem si úplně jistá, ale pak jsem už věděla. Tehdy jsem odešla.“

„Hm, hmm,“ řekla jsem a zkusila jsem navázat: „Dělá vám starosti ta cesta?“

Zavrtěla hlavou. „Když bylo vlhko, hrozně to bylo cejtít,“ řekla. „Nikdo jinej si toho asi nevšimnul.“

„Byla byste radši, kdyby sem Irena přiletěla a cestovala s vámi?“

„Uklízela jsem po domech. Tak jsem Irenu celý ty léta živila. Pozorovala jsem Tildu a věděla jsem, jak se to dělá. Samozřejmě že ji propustili. Postaral se o to. Žádný finanční záznamy. Žádný banky. Ona byla jediná oběť. To bylo jedinkrát, kdy bylo její jméno v novinách.“

„Čí jméno?“

„Však víte,“ řekla. Měla teď tajemstvácký výraz.

„Emily?“ zeptala jsem se.

„Čas všechny rány zhojí, víte.“

„To mluvíte o svém otci?“

„Probůh, to ne. Ten už byl dávno na pravdě boží. Bylo by to v základech, kdybyste věděla, kde to hledat.“

„V jakých základech?“

Její tvář byla najednou prázdná. „Mluvíte se mnou?“

„Ano, mluvím,“ řekla jsem. „Mluvily jsme o Emily, o té, co umřela, když se zřítil komín.“

Udělal pohyby, jako že si zamyká rty a zahazuje klíč. „Všechno jsem to udělala proto, abych ji zachránila. Mlčím jak hrob. Kvůli Ireně.“

„Ale proč, Agnes? Co to je, co nesmíte říct?“

Zaostřila na mě šibalský pohled. Najednou jsem si uvědomila, že ta skutečná Agnes Greyová je v pokoji se mnou. To, co řekla, znělo naprosto racionálně: „No, určitě jste hrozně hodná, kočička, ale já vůbec nevím, co jste zač.“

„Jsem Kinsey,“ řekla jsem. „Jsem přítelkyně vaší dcery. Měla

starost, když od vás dlouho neměla zprávu, a poprosila mě, abych sem zajela a zjistila, co se děje.“

Viděla jsem, jak se její výraz mění a najednou byla zase mimo. „No, nikdo o tom nevěděl. Nikoho to ani nenapadlo.“

„Ehm, Agnes? Máte vůbec představu, kde jste?“

„Ne. Vy ano?“

Zasmála jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Za okamžik se začala smát také, znělo to tak jemně, jako když kýchá kočka.

Pak vím jen, že znovu upadla do spánku.

7



Nespala jsem dobře. Přistihla jsem se, že myslím na Agnes. Její strach byl nakažlivý a zdá se, že přivolal mé vlastní strasti. Skutečnost, že mi někdo vyhrožuje smrtí, pronikla do mé duše, kde začala hromadit svoji vlastní energii. Byla jsem citlivá ke každému zvuku, ke změnám teploty v pokoji v průběhu noci, k měnícímu se světelnému vzoru na okenních žaluziích. V jednu hodinu v noci zastavilo nedaleko mého pokoje na parkovišti nějaké auto. Byla jsem okamžitě na nohou a dívala jsem se skrz lišty, jak nějaká dvojice vylézá z posledního modelu cadilaku. I když byli ve stínu, bylo poznat, že jsou opilí. Drželi se navzájem v drtivém objetí. Se smysly zjitřenými úzkostí jsem odstoupila od okna, když ti dva tápali po chodníku do pokoje, který sousedil s mým. Kdyby to byli vrahové, určitě by neodkládali můj odchod z tohoto světa kvůli hlučné potyčce, která se strhla v momentě, kdy za nimi zapadly dveře. Rám postele vytrvale narážel do zdi, jako když dítě bubnuje o sebe podpatky. Občas se to zklidnilo, to když žena navrhovala svému nebohému společníkovi, co má dělat. „Hupsni sem jako štěňátko,“ říkala mu, nebo: „Pohni tím starým plešounem.“

Na mé straně zdi se začal obrázek losa natřásat v dalším divokém tanci. Musela jsem se natáhnout a držet ho, jinak by vyskočil z háku a praštil by mě do hlavy. Ona byla pěkně uječená, ale znělo to, jako by vzdychala námahou a ne láskou. Tempo se zrychlovalo. Nakonec v úžasu vykvikla, ale nemůžu říct, jestli to bylo vyvrcholení, nebo

jestli spadla z postele. Za chvíli se skrze zdi linul pach kouře a já jsem slyšela nějaké mumlání. O dvanáct minut později na to skočili zas. Vstala jsem a sundala jsem obraz ze stěny. Do košíčku podprsenky jsem nacpala ponožky a dala jsem si to kolem hlavy jako chrániče na uši a uvázala pod bradou. Moc to nepomohlo. Ležela jsem tam s trychtýři na uších jako nějaký mimozemšťan, udivený lidskými sexuálními praktikami. Až bych se vrátila na svoji planetu, měla bych toho dost co vyprávět.

Ve tři čtvrti na pět jsem se vzdala naděje, že ještě usnu. Osprchovala jsem se, umyla jsem si hlavu a vrátila jsem se do pokoje zabalená v obří motelové osušce. Když jsem se oblékala, ona zrovna začínala jódlovat a on ňafal jako lišák. Nikdy jsem neslyšela tolik variací na slůvko *ach*. Zavřela jsem za sebou dveře a zamířila pěšky přes parkoviště.

Cítila jsem intenzivní vůni pouštního vzduchu: sladkou a chladnou. Nebe bylo ještě inkoustově tmavé s rudými vlákny, která na obzoru prořezávala nízká oblaka. Z nedostatku spánku jsem téměř vrávorala, ale neměla jsem žádný pocit ohrožení. Kdyby někdo čekal ve křoví s kulometem, opustila bych tento svět ve stavu naprosté nevědomosti.

Světla restaurace se zrovna rozsvěcela, vibrující zelený neon slabikoval nápis CAFÉ, napsaný jedním tahem v zakroucené křivce připomínající vymačkaný proužek zubní pasty. Viděla jsem servírku v světle růžové uniformě, jak zívá a přitom se drbe na zádech. Dálnice byla prázdná. Nedbale jsem ji přešla. Potřebovala jsem kávu, slaninu, palačinky, džus a já nevím co ještě, ale něco, co mi připomene dětství. Seděla jsem na vzdáleném konci pultu, zády ke zdi. Pořád jsem sledovala skleněnou okenní tabuli a šedavou záplavu rozbřesku venku. Servírka, která se mi představila jako Frances, mohla být asi tak stará jako já. Měla venkovský přízvuk a na srdci dlouhou historii o nějakém chlápku, který se jmenoval Arliss a který jí věčně zahýbal, naposledy s její přítelkyní Charlenou.

„Tentokrát už mu to ale neprojde,“ řekla, když přede mě postavila mísu kouřící ovesné kaše. Než jsem dojedla, věděla jsem o Arlissovi všechno, co se vědět dá, a ona toho věděla hodně o Jonášovi

Robbovi.

„Bejt sebou bych se ho držela,“ řekla mi. „Ale ne na úkor toho rande s tím doktůrkem, co ti ho chce dohodit ta Věra. Po tom bych skočila. Podle všeho bude fakt roztomilej, i když já osobně radši nechodím s chlapama, který toho o mým vnitřku věděj víc než já. Jednou jsem s takovým doktůrkem chodila. No, po pravdě řečeno to byl jenom medik. Když jsme se poprvé líbali, řekl mi, jak se jmenuje choroba, která může vzniknout, když ti v krku uvíznou chloupky z rozkroku. Blbý, co? Panebože. Co si asi myslel, že jsem zač?“ Naklonila se nad pult a líně ho otírala mokrým hadrem, aby to vypadalo, že něco dělá, kdyby se tam ukázal šéf.

„Nikdy jsem neslyšela o soukromým očku, který by chodilo s doktorem, ty jo?“ řekla jsem.

„Milánku, já ani žádný očka neznám, kromě tebe. Možná už má dost sestřiček a laborantek a právníček a jim podobnejch. Chodil přece s Věrou, ne? O co ona je, něco jako pojišťovací agent...“

„Vede oddělení pojistnejch škod,“ upřesnila jsem. „Jejího šéfa vyhodili.“

„Ale právě o tom mluvím. Vsadím se, že ti dva spolu nikdy nežvanili o zanedbání lékařský péče, proboha. Už ho to otravuje. Hledá něco novýho a svěžího. A když se na to díváš z týhle stránky, nejspíš nebude mít žádný nakažlivý nemoci.“

„No, to je teda doporučení,“ ušklíbla jsem se.

„Myslím to vážně. V dnešní době? Trvala bych na krevním testu, než mu dám první pusu.“

Otevřely se dveře a vešlo pár zákazníků. „Dej na mý slova, holka,“ říkala, když odcházela. „Tenhle chlap by moh bejt ten pravej. Mohla bys bejt do konce roku pani doktorová.“

Zaplatila jsem, u automatu před vchodem jsem si koupila noviny a šla jsem zpátky do pokoje. Vedle byl klid. Opřela jsem se v posteli a četla jsem si *Brawleyské noviny*. Byl v nich dlouhý článek o palmových zahradách, což je správný výraz pro ty hájky datlových palem, které se rozprostíraly po obou stranách Salton Sea. Ty exotické stromy, které sem v minulém století dovezli ze severní Afriky, odpaří za den sto litrů vody a musejí se ručně opylovávat.

Názvy jejich odrůd – Zahid, Barhi, Kasib, Deglet Noor a Medjool – mi všechny zněly jako nějaké části mozku zasažené mrtvicí.

Hned, jakmile mi to připadalo slušné, jsem zavolala do sanatoria a ptala jsem se paní Haynesové na Agnes Greyovou. Byla prý po zbytek noci poddajná jako beránek. Její letecký transport do Santa Terezy je už zařízený a ona to bere docela normálně. Tvrdí, že si ani nepamatuje, co ji včera tak rozrušilo.

Když jsem zavěsila, zavolala jsem Ireně a řekla jsem jí o tom. Pořád ještě ve mně z Agnesina záchvatu přetrvával znepokojující pocit, ale nechápala jsem, jakému účelu by moje obavy mohly sloužit.

„Ach, to je celá máti,“ řekla Irena, když jsem vyslovila svou starost. „Když nedělá rámus, připadá jí to, jako by něco zanedbávala.“

„Myslela jsem, že byste měla vědět, jaký měla strach. Doslova mi vstávaly vlasy hrůzou.“

„Teď jí bude dobře. Nedělejte si starosti. Odvedla jste skvělou práci.“

„Děkuju,“ odpověděla jsem. Protože se mi nezdálo, že by tu byl ještě nějaký důvod k tomu, abych tady zůstávala, řekla jsem jí, že odjíždím a že jí zavolám, jakmile dorazím zpět do města.

Zapakovala jsem si tašku, sbalila věci do kufříku, popadla jsem psací stroj a různé další náležitosti, zamkla jsem to všechno do auta a šla jsem do recepce vyrovnat účet.

Když jsem se vrátila, zrovna se vynořili ti milenci ze sousedního pokoje. Bylo jim oběma kolem padesáti a oba měli spoustu nadbytečných kil. Byli oblečení do stejných kovbojských košilí a obrovitých džínsů. Probírali úrokové sazby státních půjček. Na zadním okně cadilaku byl namalován slogan: ČERSTVĚ ODDÁNI. Sledovala jsem, jak jdou přes parkoviště, ruce navzájem kolem pasu, nebo aspoň tam, kam až mohly dosáhnout. Zatímco se zahříval motor, vytáhla jsem svoji dvaatřícítku z kufříku, kam jsem ji strčila minulou noc, a přendala jsem si ji do kabelky, která ležela vedle mě na sedadle.

Svištěla jsem si to po šestaosmdesátce na sever k Westmorlandu.

Prvních deset mil jsem neustále kontrolovala zpětné zrcátko. Byl slunečný den a množství aut na silnici mi dodávalo jistoty, i když než jsem dorazila do Salton City, provoz už začal slábnout. Kroutila jsem knoflíkem u rádia a snažila jsem se najít nějakou stanici, která by dokázala nabídnout něco víc než praskám nebo ceny sójových bobů, vojtěšky a cukrovky. Zachytila jsem útržek Beatles a na chvíli jsem se soustředila na rádio, abych ho trochu vyladila.

Když jsem zase vzhlédla a automaticky jsem si v zpětném zrcátku ověřovala provoz za sebou, viděla jsem, jak se na mě řítí červený dodge. Nemohl být víc než padesát metrů za mnou, musel jet rychlostí asi tak sto třicet kilometrů za hodinu, zatímco já jela devadesátkou. Překvapeně jsem vyštěkla a šlápla jsem na plyn v marné snaze mu ujet. Motor kvůli té neočekávané prudké změně málem chcípl. Auto sebou zacukalo, otrásl se a poskočilo. Pak vyrazilo kupředu. U zadního skla se objevila přední mřížka dodávky. Vyplňovala celé okno. Bylo jasné, že ten chlap mi chce najet přímo na výfuk a rozmáchnout mě jako malinu. Strhla jsem volant doprava, ale ne dost rychle. Dodge s řinčivou ranou zachytil můj zadní nárazník. To mě odhodilo a otočilo, takže jsem místo na sever mířila čumákem k jihu. Dupla jsem na brzdu a volkswagen poskakoval podél krajnice, až mu zpod kol lítal štěrk. Kabelka mi samovolně skočila do klína. Motor chcípl. Otočila jsem klíčkem v zapalování a snažila jsem se přimět auto k jízdě. Nejasně jsem si uvědomila, že dálnice je teď prázdná. Žádná pomoc v dohledu. Kam se všichni poděli? Jen vepředu nahoře po levé straně byla podle zavlažovacího kanálu hraničícího s neobdělávaným polem cesta z měkce udusané hlíny, ale nebylo vidět žádný ranč ani žádné známky života.

Dodge se za mnou zatím otočil, nabíral rychlost a zase se na mě řítit. Týrala jsem startér, strachy jsem málem zpívala a s okem vyděšeně přilepeným na zpětné zrcátko jsem viděla, jak pick-up zrychluje. Tentokrát do mě naboural tak silně, že to volkswagena s ohlušující ránou odhodilo deset metrů dopředu. Sklo popraskalo jemnými pavučinkami podobnými kresbě na zamrzlém okně. Sedadlo se zlomilo vedví a náhlé uvolnění bezpečnostního pásu způsobilo, že jsem byla vržena dopředu na volant. Před utrpením v

podobě zpřelámaných žeber mě zachránila jedinež kabelka, kterou jsem měla na klíně a která posloužila jako airbag a zmírnila náraz. Řidič strhl auto na opačnou stranu a pak přidal plyn. Jezdil sem tam dozadu dopředu a narážel do mě, jako by odhrnoval snůh. Cítila jsem, jak se volkswagen zdvihl ze země a po krátkém letu vzduchem skončil v zavlazovacím kanálu. Proud vody cákaly na všechny strany. Jen tak tak že jsem si nepřekousla jazyk vej്പűl, když jsem narazila hlavou o přední sklo a pak o palubní desku. Instinktivně jsem si dala ruku na ústa a kontrolovala jsem, jestli mám všechny zuby. Auto chvilku plovalo, ale potom se usadilo na blátivém dnu. Voda v příkopě byla jen asi metr hluboká, ale oboje dveře se nárazem otevřely a bahnitá břečka se nahrnula dovnitř.

Na kraji vozovky zatím útočník vylezl z auta a šel k jeho zádi. V pravé ruce držel železnou obruč. Možná si myslel, že smrt utlučením se bude k vraku auta hodit líp než kulka v hlavě. Byl to vysoký muž, běloch, měl sluneční brýle a baseballovou čapku. Polomrtvá hrůzou jsem v kabelce nahmatala svůj revolver a vysoukala jsem se z volkswagenu. Krčila jsem se schovaná za autem a cpala jsem patronu do nábojnice. Opřela jsem hlavu o střechu auta a oběma rukama ji držela v rovnováze.

Viděla jsem, jak jakoby zázrakem muž hodil železnou obruč na valníček a potom vylouzl zpátky za volant a přibouchl dveře. Na straně spolujezdce se vysunulo okénko, na němž byl přilepený nějaký papír. Jako u očního lékaře jsem rozeznala horní řádek tiskacích písmen. Stálo tam NA PRODEJ, a pod tím bylo ještě několik tištěných řádek. Byla to stará cedule z nějakého autobazaru. Když začal řvát motor a řidič dupl na pedál, zdálo se mi, že na okamžik vidím jeho tvář, jak se na mě dívá. Šokovalo mě to, protože jsem ten obličej už někde viděla, ale neměla jsem čas o tom přemýšlet. Zmocnila se mě bolest a tmělo se mi před očima, viděla jsem jen dlouhou, temnou hlavu s blýskavým terčem denního světla na konci. Zhluboka jsem se nadechla, abych si projasnila hlavu, a vzhledla jsem právě včas, abych ještě na okamžik zahlédla dodávku, jak směřuje na sever k Mekce. Poznávací značka byla obalená blátem. Číslo nebylo vidět.

Kolem jela dvě auta směrem na jih. Řidič druhého auta, byl to starý ford sedan, zřejmě opožděně zareagoval, když zahlédl volkswagena částečně ponořeného v kanále. Prudce zabrzdil a začal couvat, až mu převodovka kvílela. Vlna adrenalinu, který mi pulsoval v krvi, dosáhla vrcholu, a já jsem se začala třást. Bylo po všem. Zjistila jsem, že nahlas brečím. Bolestí, strachem, úlevou.

„Potřebujete pomoci?“ Starší pán zastavil auto šikmo u krajnice a stáhl okénko. Nejasně jsem si uvědomila, že nejspíš zahladil stopy po pneumatikách dodávky, jestli tu nějaké byly, ale štěrka na krajnici byl asi příliš udusaný, než aby v něm mohly zůstat nějaké otisky. K čertu s tím. Byla jsem zachráněná a o nic jiného jsem se nestarala. Strčila jsem pistoli do kabelky a postavila jsem se na nohy. Vrávoravě jsem přebrodila kanál. Vyškrábala jsem se na násep, tenisky mi v bahně klouzaly. Jak jsem se blížila k sedanu, starý pán studoval bouli na mém čele, moje rozčuchané vlasy, krví zbrocenou tvář a promočené džíny. Cítila jsem, jak mi uprostřed čela vystupuje husí vejce, jako by mi znenadání vyrůstal roh. Hlava mi třeštila a poprvé se přihlásila nevolnost. Šla jsem k jeho autu a sledovala jsem, jak má o mě ještě větší starost, když viděl, jak jsem rozklepaná.

„Holčičko, ty teda vypadáš.“

„Nemohl byste sem zavolat dálniční hlídku? Někdo mě zrovna vytlačil ze silnice.“

„No, to jistě ano. Ale nechcete nejdříve někam svézt? Vypadáte, že by vám neuškodilo, kdyby se na vás podíval nějaký doktor. Já bydlím kousek odtud směrem nahoru po téhle silnici.“

„Nic mi není. Jenom potřebuju odtahovák...“

„Poslouchejte, mladá dámo. Zavolám šerifovi a taky vám sem pošlu odtahovák, ale nenechám vás tady stát na silnici.“

„Nechci tady nechat auto.“

„To auto se ani nehne a já taky ne, pokud neuděláte, co vám řeknu.“

Zaváhala jsem. Volkswagen byl zdemolovaný. Celý zadek vypadal sražený a pravý zadní nárazník byl rozdrčený. To auto už stejně utrpělo tolik ran a škrábanců, béžová barva vybledla do křídového odstínu zvýrazněného rzí. Mám ho už skoro patnáct let. S

lítostným bodnutím u srdce jsem se otočila k sedanu a belhala jsem se k sedadlu vedle řidiče. Připadala jsem si, jako bych opouštěla milované domácí zvířátko. Asi jsem se praštila do levé nohy nad kolenem, a stehno mi už začínalo tuhnout. Když jsem se nakonec odvážila sundat si kalhoty, zjistila jsem, že tam mám podlitinu velikosti i barvy lilku. Starý muž se naklonil a otevřel mi dveře.

„Já jsem Carl LaRue,“ představil se.

„Kinsey Millhonová,“ odpověděla jsem. Vklouzla jsem dovnitř a nahrabila jsem se, abych si mohla opřít hlavu o opěradlo. Jakmile jsem zavřela oči, nevolnost poněkud ustoupila.

Sedan zase najel na dálnici a asi čtvrt míle jsme jeli na jih, než jsme zahnuli doleva na postranní silnici. Upřímně jsem doufala, že tohle není součást nějaké promyšlené léčky, že ten stařík není sprážený s tím chlápkem v dodávce. Vzpomínala jsem na tu nálepku na okně a jak jsem na okamžik měla pocit, že se na mě někdo dívá. Najednou jsem se vzpřímeně posadila, protože jsem si vzpomněla, kde jsem ten obličej viděla. Bylo to na odpočívadle, kde jsem jedla oběd, když jsem byla na cestě do pouště. Bylo tam nějaké dítě, chlapeček asi tak pětiletý, a hrál si s nějakým autíčkem. Jeho tatínek měl obličej přikrytý novinami a dával si dvacet... veliký běloch s velkými pažemi v tričku s vyhrnutými rukávy. Jakmile jsem si to spojila, uvědomila jsem si, že jsem je vlastně viděla dvakrát. Ten samý muž přecházel setmělé parkoviště motelu s dítětem na ramenou, když šli k tomu automatu na coca-colu. Při vzpomínce na to, jak dítě lechtal, mnou otřásl chlad. V mé paměti zazníval hlahol skotačivého smíchu, který mi teď připadal zlý jako smích démona. Co to musí být za zabijáka, když si s sebou bere dítě?

8



Zatímco pan LaRue telefonoval na místní šerifský úřad, zjistila jsem, že se skládám jako zavírací nůž na neforemný gauč u něj v obýváku, přemožená ospalostí. V hlavě mi bušilo. Krk jsem měla strnulý šokem a hrudní koš celý pohmožděný. Připadala jsem si malá a bylo mi zima. Stejně jsem se cítila vzápětí po bouračce, při níž zahynuli mí rodiče. V mozku mi nevysvětlitelně zněl monotónně předčítaný text, který jsem toho rána četla v novinách. „Palmy dorůstají do výšky 70ti stop a rodí až 300 liber datlí. Na zralé palmě vyroste patnáct až osmnáct trsů datlí. Jakmile ovoce doroste do velikosti hrášku, musí být každý trs obalen hnědým papírem na ochranu před ptáky a deštěm...“ Co jsem si však už nepamatovala, bylo, kde jsem a proč jsem tak ošklivě potlučená.

Carl mnou vytrvale třásl. Zřejmě volal do nemocnice na pohotovost a tam mu řekli, aby mě přivezl. Jeho žena, jejíž jméno mi stále vyklouzávalo z paměti, namočila utěrku do ledové vody, aby mi mohla z tváře otřít špínu a zaschlou krev. Měla jsem zvednuté nohy a byla jsem zabalená do prošívané přikrývky. Na jejich naléhání jsem se zvedla a zase jsem se šourala k autu, pořád ještě zabalená do nadýchané deky jako nějaký dvounohý červ.

Než jsme dojeli do nemocnice, probrala jsem se ze své otupělosti natolik, že jsem dokázala říct, kdo jsem, a odpovědět správně na otázky typu „Kolik prstů mám zvednutých?“ a další populární neurologické kvízy, kterými mě častovali, zatímco jsem ležela na

zádech. Strop byl béžový, skříňky modré. Přivezli přenosný rentgen. Nejprve mi dvakrát zrentgenovali krk, aby měli jistotu, že není zlomený, a potom udělali sérii snímků lebky. Ani na nich žádná fraktura vidět nebyla.

Potom mi dovolili, abych se posadila, a mladý doktor mi upřeně zíral do očí. Když zkoumal reflexy mé rohovky, velikost zorniček a reakci na světlo, dýchali jsme si navzájem do obličeje. Podivná důvěrnost. Mohlo mu být tak třicet. Měl hnědé kudrnaté vlasy, ustupující z čela pomačkaného jemnými vodorovnými vráskami. Pod bílým pláštěm měl žlutohnědou košili a kravatu s hnědými puntíky. Jeho voda po holení voněla jako čerstvě posečená tráva, i když elektrická sekačka zapomněla několik vousů přímo pod bradou. Zajímalo by mě, jestli si uvědomil, že ho sleduju stejně podrobně jako on mě. Měla jsem tlak sto na šedesát, teplota, puls a dýchání bylo normální. Věděla jsem to, protože jsem jukla do lejster vždycky, když něco zapisoval. Do kolonky na konci stránky načmáral slova „postkontuzní syndrom“. Zaradovala jsem se, že úraz nepoškodil moji schopnost číst vzhůru nohama. Poskytli mi nejrůznější formy první pomoci a většina z nich bolela včetně injekce proti tetanu, při které jsem málem vypustila duši.

„Myslím, že bychom si vás tu měli nechat přes noc,“ řekl doktor. „Nevypadá to, že byste utrpěla nějaké velké zranění, ale dostala jste pořádnou ránu do hlavy. Byl bych každopádně radši, kdybych vás dalších dvanáct hodin mohl mít pod kontrolou. Chcete o tom někomu dát zprávu?“

„Ani ne,“ zamumlala jsem. Byla jsem příliš ubitá, abych se zmohla na protest, a příliš vystrašená, abych dokázala čelit venkovnímu světu. Odešel do sesterny. Viděla jsem ji vnitřním oknem, které bylo kvůli soukromí zastíněno částečně spuštěnými rezavě červenými žaluziemi. Na chodbě se objevil šerifův zástupce. Skrze mezery mezi vodorovnými lištami jsem viděla, jak mluví s mladou úřednicí, která přes rameno ukazovala na místnost, v níž jsem seděla. Ostatní kabinky na pohotovosti byly prázdné, kolem bylo ticho. Zástupce hovořil s doktorem, který zjevně rozhodl, že jsem natolik zdravá, abych mohla zodpovědět otázku, jak je možné,

že moje auto sedí v zavražovací příkopu.

Zástupce šerifa se jmenoval Richie Windsor a byl to jeden z těch poldů s dětským obličejem, ohnutým nosem a naducanými tvářemi zarudlými od slunce. Musel to být nováček, sotva jednadvacet let, což je pro zástupce šerifa minimální věk. Měl oříškové oči a světle hnědé, krátce ostříhané vlasy. Nebyl ještě ve službě tak dlouho, aby si osvojil ten pomatený neutrální výraz, který si nasazuje většina policajtů. Popsala jsem mu systematicky, co se stalo, neušetřila jsem ho žádných detailů, a on si všechno zapisoval a občas vykřikoval vzrušené poznámky s vypůjčeným mexickým přízvukem. „Fjú!“ řekl třeba, nebo „No, počkej, ty všiváku!“ Vypadal, že mi skoro závidí, že se mě někdo pokoušel zabít.

Když jsem byla s líčením u konce, řekl, že nechá rozhlásit, aby dispečeři byli ve střehu pro případ, že by dodge byl ještě někde v okolí. Oba jsme věděli, že naděje, že toho muže zadrží, je velmi slabá. Pokud měl ten chlap trochu za ušima, opustil auto při první příležitosti. Když se zástupce otočil k odchodu, najednou jsem ho rychle chytla za rukáv uniformy.

„Ještě něco,“ řekla jsem. „Doktor si mě tu chce nechat přes noc. Bylo by možné nějak udržet v tajnosti, že tu jsem? Tohle je tady v okolí jediná nemocnice. Tomu chlapovi stačí jen zavolat na informace o pacientech a bude přesně vědět, kde jsem.“

„Dobrá připomínka, *amigo*. Uvidíme, co se dá dělat,“ řekl a zastrčil si propisku.

Během deseti minut ke mně z přijímací kanceláře poslali mladou úřednici s vozičkem a deskami plnými formulářů a s identifikačním štítkem v matném plastickém obalu, které mi připevnila k zápěstí takovým strojkem, který vypadal jako děrovačka.

Carl LaRue a jeho žena celou tu dobu seděli trpělivě na chodbě. Nakonec je ke mně přivedli, aby mě ještě viděli, než mi sestry připraví postel. Zástupce šerifa zjevně stařecky varoval.

„Můžete být klidná,“ řekl mi Carl. „Nikomu neřekneme, kde jste.“

Jeho žena mě poplácala po ruce. „Nechceme, abyste si teď dělala starosti. Prostě si trochu odpočiňte.“

„Jsem vám vděčná za to, co jste pro mě udělali,“ řekla jsem.

„Opravdu nevím, jak vám mám poděkovat. Nejspíš bych byla mrtvá, kdybyste nejel kolem.“

Carl se začal vykrucovat. „No, no. O tom nic nevím. Jsem rád, že jsem mohl pomoci. Taký máme děti, a byli bychom rádi, kdyby jim někdo v podobné situaci pomohl.“

Jeho paní ho šťouchla do ramene. „Radši abychom už jeli. Budou vás chtít dát do postele.“

Hned, jak ti dva zmizeli, byla jsem bleskurychle dopravena nákladním výtahem do drahého patra na jednolůžkový pokoj, nejspíš na infekčním oddělení, kam nesměly žádné návštěvy. Byly teprve tři odpoledne a den vypadal, že bude dlouhý. Nedostala jsem tisící léky kvůli poranění hlavy a nedovolili mi spát, jenom jsem upadla do jakéhosi komatu, ze kterého se možná už nevzbudím. Každou hodinu mi kontrolovali tep. Vozíčky s jídlem byly už dávno pryč, ale laskavá ošetřovatelka pro mě někde našla hrnek hustého třešňového rosolu a balíček slaného pečiva. Představovala jsem si úřednici, jak vypisuje účtenku na šestadvacet dolarů. Patrně bych dokázala udržet svůj nemocniční účet na výši sedmi nebo osmi set dolarů, ale jen kdybych nepotřebovala obvazy nebo zavírací špendlíky. Samozřejmě že jsem pojištěná, ale uráželo mě, že mi budou účtovat sumu, která by stačila jako záloha na auto.

Můj zrak padl na telefon. Na spodní polici nočního stolku byl telefonní seznam. Vyhledala jsem si volačku Carson City v Nevadě (je to 702 po celém území, kdyby vás to fakt zajímalo), vytočila jsem informace a dostala jsem čísla na Detektivní kancelář Deckera a Dietze, a hned jsem tam zavolala. Napůl jsem očekávala, že to vezme služba, nebo že se spustí záznamník, ale po šestém zazvonění někdo spěšně zvedl sluchátko. Hlas zněl příkře a rozladěně: „Prosím?“

„Mohla bych mluvit s Robertem Dietzem?“

„To jsem já. Co pro vás mohu udělat?“

„Nejsem si jistá, jestli se na mě pamatujete,“ řekla jsem. „Jmenuju se Kinsey Millhonová. Jsem známá Leeho Galishoffa a on mi doporučil, abych se s vámi spojila. Asi před rokem jsem vám telefonovala ze Santa Terezy. Pomohl jste mi najít místo, kde se zdržovala jedna žena, Sharon Napierová...“

„Jo, jo. Už si vzpomínám. Lee mi říkal, že se možná ozvete.“

„Ano, no, vypadá to, že asi budu potřebovat nějak pomoci. Jsem v Brawley v Kalifornii, teď zrovna na nemocniční posteli. Nějakej chlap mě vytlačil ze silnice –“

Přerušil mě. „Jak moc jste zraněná?“

„Myslím, že jsem v pořádku. Nějaký škrábance a pohmožděniny, ale nic zlomenýho nemám. Jenom si mě tu nechávají na pozorování. Auto je zdemolovaný, ale dřív, než mě ten chlap stačil dorazit, jel kolem nějakej pán –“

Dietz mi znovu skočil do řeči. „Kde je Brawley? Oživte mi paměť.“

„Jižně od Salton Sea, asi devadesát minut na východ od San Diega.“

„Přijedu tam.“

Zamrkala jsem, neschopná potlačit překvapenou poznámku: „Přijedete?“

„Jenom mi řekněte, jak vás najdu. Mám kamaráda s letadlem. Může mě hodit do San Diega. Půjčím si na letišti auto a do půlnoci jsem tam.“

„No, panebože, to je skvělý. Teda, víte, já si cením vaší pohotovosti, ale stačilo by zejtra ráno. Asi mě odtud nepustí dřív než v devět.“

„Vy jste neslyšela o tom soudci,“ řekl energicky.

„O soudci?“

„O Jarvisonovi. Dostali ho. Byl první na seznamu. Zastřelili ho dneska ráno na příjezdový cestě před vlastním domem.“

„Myslela jsem, že měl policejní ochranu.“

„To měl. Prej se měl s těma ostatníma dvěma ukrejt někde v ústraní, ale on chtěl bejt doma. Jeho žena zrovna porodila dítě a on ji nechtěl nechat samotnou.“

„Kde se to stalo, v Carson City?“

„V Tahoe, o osmnáct mil dál.“

Panebože, pomyslela jsem si. Muselo se to stát zrovna v tu dobu, kdy se ten chlap pokoušel dostat mě. „Kolik lidí Tyrone Patty najal?“

„Vypadá to, že víc než jednoho.“

„A jak se má Lee? Je v pořádku?“

„Já nevím. Nemluvil jsem s ním. Určitě učinil přísný bezpečnostní opatření.“

„A co ten vrah? Utekl?“

„Vražedkyně. Ženská v malém nákladáčku na druhý straně ulice, která předstírala, že odečítá plyn.“

Jako náhlá horečka mnou projel záblesk vzteku. „Dietzi, to je příšerný. Co se to sakra děje? Ten chlap, co se mě snažil zabít, měl s sebou *dítě*.“ V několika minutách jsem mu vysvětlila podrobnosti. Soustředěně mě poslouchal a tu a tam mi položil otázku, aby si něco vyjasnil. Když jsem skončila, krátká pauza na druhém konci drátu naznačovala, že si zapaluje cigaretu. „Máte zbraň?“ zeptal se. Téměř jsem skrz telefonní linku cítila kouř.

„V kabelce. Malou dvaatřicítku. Není to žádná velká bouchačka, ale trefím s ní, co potřebuju.“

„Oni vám dovolili nechat si zbraň?“ zeptal se nevěřicně.

„Samozřejmě. Proč ne? Když vás přijímají do nemocnice, vyptávají se vás na léky. Nikoho ani nenapadne ptát se na vaše osobní střelný zbraň.“

„Kdo ví o tom, že tam jste?“

„Já nevím. Je to malé město. Požádala jsem šerifova zástupce, aby to držel v tajnosti, ale řeči se šíří rychle. Vlastně jsem si připadala docela v bezpečí, než jsem vám zavolala.“

„Fajn. Tak zůstaňte nervózní. Přijedu, jak to půjde.“

„Jak mě najdete? Nenechají vás, abyste se tu poflakoval uprostřed noci.“

„O to se nestarejte. Vím, jak na to,“ odpověděl.

„Jak budu vědět, že jste to vy, a ne nějaký další kamarádíček Tyrona Pattyho?“

„Vyberte si heslo.“

„Kyselá okurka.“

Zasmál se. „Co to má znamenat?“

„Nic. Jenom mě to tak napadlo.“

„Kyselá okurka. Kolem půlnoci. Dávejte na sebe pozor.“

Když jsem zavěsila sluchátko, vyhrabala jsem se z postele a

dovlekla jsem se do sesterny. Jednou rukou jsem si přitom vzadu přidržovala nemocniční košili, aby se nerozvírala. Za pultem tam seděly tři sestry, jedna úřednice a pomocná ošetřovatelka. Všech pět se na mě podívalo a potom jejich oči mimoděk sjely k místu za mými zády. Otočila jsem se. Na lavičce u zdi tam seděl ten zelenáč, zástupce šerifa. Provinile zvedl ruku a tvář mu polil ruměnec.

„Načapala jste mě, vzdávám se,“ řekl. „Myslel jsem, že by bylo dobrý, kdyby na vás někdo dohlíd’, pro případ, že by se ten frajer vrátil. Doufám, že vám to nevadí.“

„To myslíte vážně? Vůbec ne. Oceňuju vaši starostlivost.“

„Tohle je moje přítelkyně Joy...“

Pomocná ošetřovatelka po mě blýskla úsměvem. Postupně jsem byla představena ostatním pěti ženám. „Zburcovali jsme ochranku,“ řekla jedna ze sester. „Jestli chcete, můžete se teď trochu prospat.“

„Díky. To bych si dala říct. Jeden soukromej detektiv, nějakej Robert Dietz, říkal, že sem dneska večer přijede. Dejte mi vědět, až tu bude, a ubezpečte se, že je sám.“ Řekla jsem jim heslo a kdy asi má přijet.

„Jak vypadá?“

„Já nevím. Nikdy jsem ho neviděla.“

„Nedělejte si starosti. Postaráme se o to,“ řekl Richie.

Spala jsem až do večere, pak jsem se posadila jen na tak dlouho, abych mohla sníst talíř nemocničního jídla skrytého pod aluminiovým poklopem. Zkontrolovali mi tlak a tep a já jsem spala dál až do čtvrt na dvanáct. V přestávkách jsem si uvědomovala, že mi někdo měří puls. Něčí prsty, chladné jako prsty anděla, mě tlačily na zápěstí. Než jsem se vzbudila, donesl sem někdo pár věcí z mého auta. O stěnu byl opřený psací stroj a můj cestovní vak. Zatnula jsem zuby a vyklouzla jsem z postele. Když jsem se předklonila, abych rozepla zip u vaku, v hlavě mi bušilo, jako bych měla kocovinu. Vytáhla jsem čisté džíny a rolák a položila jsem je na postel. V zásuvce nočního stolku bylo mýdlo, kartáček na zuby, pasta a malá umělohmotná lahvička nějakého krému. Šla jsem do koupelny a vyčistila jsem si zuby, vděčná, že všechny jsou na svém místě a že jsou celé. Dopřála jsem si dlouhou horkou koupel ve vaně s držadly

upevněnými ve zdi na všech myslitelných místech. Potřebovala jsem je. Při vlézání a vylézání z vany jsem si uvědomila spoustu poraněných míst, roztroušených po mém těle od hlavy k patě.

Když jsem se sušila, prohlížela jsem se v zrcadle. Ten pohled mě deprimoval. Kromě modřiny na čele jsem měla temné kruhy kolem očí, dole červeně prokvétající, dokonalá maska na Halloween, ale ten už byl před půl rokem. Levé koleno bylo purpurové a můj trup jako začazený modřinami. Při rozčesávání vlasů jsem sebou škulba bolestí a sykla mezi zuby. Přešla jsem do pokoje a pomalinku jsem se oblékala, mezi jednotlivými kusy oděvu jsem vždycky odpočívala. Bylo to vyčerpávající, ale tvrdošíjně jsem pokračovala. Každické zranění se teď ozývalo.

Natáhla jsem se zpátky na postel. Mrkla jsem na hodinky. Přesně půlnoc. Počítala jsem, že Dietz teď může přijet každým okamžikem. Tak nějak jsem předpokládala, že bude chít hned vyrazit, což mi úplně vyhovovalo. Pokud jsem měla otřes mozku, musel být jenom lehký. Ani jsem si nebyla jistá, jestli jsem ztratila vědomí, a nebyla jsem si vědoma, že by mě potkala nějaká posttraumatická amnézie. I když, jestli jsem něco opravdu zapomněla, jak bych to mohla vědět? Hlava mě ještě bolela, no a co? To může trvat celé měsíce a mezitím chci jít pryč. Chtěla jsem někoho, kdo by se o mě staral – nejraději někoho, kdo má velikou bouchačku a nezdráhá se ji použít. Při zmínce o soudci Jarvisonovi jsem přímo nadskočila.

Další věc, kterou si pamatuju, bylo cinkání nemocničního zvonku a rachocení vozíků se snídání na chodbě. Bylo ráno a oslovoval mě nějaký ženský hlas. Chvilí mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde jsem.

„Slečno Millhonová? Musíte si změřit teplotu...“ Mechanicky jsem otevřela pusu a pod jazyk mi vklouzl studený mokrý teploměr. Cítila jsem chuť laboratorního lihu, který špatně opláchli. Žena mi měřila tlak. Držela si moji pravou ruku proti sobě a přitom mi suchým zipem upevňovala manžetu. Položila stříbrný dolar stetoskopu do ohbí mé paže a začala pumpovat. Otevřela jsem oči. Tuhle sestru jsem předtím neviděla. Byla to štíhlá Mexičanka s plnými rty namalovanými jasně rudou rtěnkou a s tmavými vlasy

vyčesanými do ohonu. Oči měla přišpendlené na stupnici a sledovala klesající sloupec. Usoudila jsem, že mám tlak normální, protože si nahlas nevzdychla. Bylo by dobré, kdyby člověku sem tam něco řekli.

Otočila jsem hlavu k oknu a spatřila jsem nějakého muže se založenýma rukama, jak se opírá o zeď. Dietz. Něco k padesátce. Tak sto pětasedmdesát, možná sto sedmdesát, v džínách, kovbojských botách a v sportovním tvídovém saku. Z náprsní kapsy mu vykukoval modrý kartáček na zuby jako nějaká propiska. Byl hladce oholený a středně dlouhé vlasy mu kolem uší začínaly šedivět. „Já jsem Dietz.“

Středně hluboký ochraptělý hlas.

Sestra mi strhla z ruky manžetu, znělo to, jako když se páře látka. Potom zapsala něco do karty. Volnou rukou jsem si vyndala z pusy teploměr. „V kolik hodin jste přijel?“

„Ve čtvrt na dvě. Spala jste jako nemluvně, tak jsem vás nechal.“

Ošetřovatelka si vzala teploměr a zamračeně si ho prohlížela. „Nedržela jste to dost dlouho.“

„Já nemám horečku. Měla jsem nehodu,“ řekla jsem jí.

„Vrchní sestra mě sjede, když tam nebudu mít teplotu.“

Strčila jsem si teploměr do koutku úst jako cigaretu. Když jsem mluvila s Dietzem, poskakoval mi mezi rty.

„Spal jste trochu?“

„Tady?“

„Hned, jak přijde doktor, vypadneme odtud,“ řekla jsem. „Ten chlap s dítětem byl ve stejném motelu jako já. Myslím, že bychom se tam měli vrátit, jestli by se nedalo něco zjistit v recepci. Třeba bychom se mohli dovědět značku toho auta.“

„Pane, budu vás muset požádat, abyste počkal v hale.“

„To auto se našlo. Volal jsem šerifovi, když jsem sem dorazil. Auto našli odstavený někde za San Bernardinem. Prolezli ho, jestli tam nenajdou otisky, ale na to byl asi moc chytřej.“

„A co místní autobazary?“

„Můžu to zkusit, ale myslím, že přijdete na to, že to auto nás zavede do slepý uličky.“

Ošetřovatelka začínala být nervózní. „Pane...”

Šlehl po ní pohledem. Začala jsem něco namítat, ale Dietz se zrovna odlepil od zdi. „Půjdu dolů do haly a zapálím si,” řekl.



V půl dvanácté a pět minut mi pomáhal složit mé rozbité kosti na místo spolujezdce v jasně červeném porsche. Dívala jsem se, jak přešel kolem předku auta a vklouzl dovnitř na druhé straně.

„To jste si půjčil?“

„To je moje. Přijel jsem s tím. Nechtělo se mi čekat na toho kamaráda s letadlem. Nemohl odletět dost brzo.“

Zacvakla jsem si pás a usadila jsem se do nízkého černého koženého sedadla. S rámusem nastartoval a vyjel z parkoviště. Přitom zapíнал klimatizaci. Vnitřek auta byl cítit kůží a cigaretovým kouřem. Za kouřovými skly oken vytažených kvůli horku jsem si připadala odříznutá od drsné reality volné krajiny.

„Kam to jedeme?“

„Na vrakoviště, kam odtáhli váš vůz.“

„A budou mít v neděli otevřeno?“

„Ted' tam otevřeno mají.“

„Jak jste to zařídil?“

„Zavolal jsem na pohotovostní číslo. Ten chlap nás tam bude čekat.“

Jeli jsme do Brawley k vrakovišti automobilů, které sídlilo u přestavěné benzinové pumpy hned u hlavní ulice. Můj volkswagen byl postavený na postranním parkovišti obehnaném drátěným plotem. Když jsme přijeli k servisu, z kanceláře se vynořil majitel se sadou klíčů v ruce. Odemkl zámek u ohrady a otevřel bránu. Dietz

vjel dovnitř, zaparkoval auto a položil mi ruku na paži, když jsem si chtěla otevřít dveře.

„Počkejte, až to obejdu,“ řekl. Z jeho tónu jsem poznala, že mu nejde o pouhou zdvořilost. Udělala jsem, co mi řekl, sledovala jsem, jak se postavil, když otevíral auto a kryl mě, abych mohla vystoupit. Zdálo se, že majitel si v našem chování nevšiml ničeho neobvyklého. Dietz mu podal stočenou bankovku, ale neviděla jsem, jak velikou. Asi dost, když se ten muž uvolil setkat se tu s námi v den, kdy je normálně zavřeno.

Obešli jsme moje auto, abychom zjistili rozsah škod. Skoro se na něm nenašlo místo, které by nebylo nějak zasažené.

„Vypadá to, že ta herka dostala pěkně do těla,“ řekl majitel Dietzovi. Nevěděla jsem, jestli tím myslí mě nebo vozidlo. Trhnutím jsem otevřela zkrabatělé dveře na straně spolujezdce a vyprázdnila jsem přihrádku na přístrojové desce. Techničák jsem si strčila do kabelky a štůsek starých účtů za benzin jsem vyhodila. Na zadním sedadle jsem ještě měla nějaké osobní věci: zákoníky, nějaké nářadí, fotoaparát, různé svršky a jedny boty. Spousta věcí po nárazu spadla ze sedadla a byla teď nacucaná blátivou vodou z příkopu. Prohlédla jsem značně poničenou krabici s porcelánem a byla jsem šťastná, že se nic nerozbilo. Naložila jsem do kufru Dietzova porsche, co se dalo. To, co jsem rovnou nevyhodila, jsem zapakovala do veliké kartonové krabice, kterou mi majitel servisu úslužně obstaral. Krabici s porcelánem jsem nacpala do větší krabice. Vypsala jsem mu šek za odtahování a domluvila jsem s ním, že všechno pošle za mnou do Santa Terezy. Hned, jak se vrátím, budu uplatňovat nárok u pojišťovny, i když jsem nemohla doufat, že bych za auto dostala nějak moc.

O deset minut později jsme si to uháněli po šestaosmdesátce na sever. Jakmile jsme byli zase na cestě, dal si Dietz mezi zuby cigaretu a s cvaknutím otevřel zapalovač. Váhavě se na mě podíval.

„Bude vám vadit, když si zakouřím?“

Chtěla jsem být zdvořilá, ale nemělo to význam. K čemu by byla komunikace, když by nesdělovala pravdu? „Asi jo,“ řekla jsem.

Stáhl okénko na své straně a vyhodil zapalovač. Za ním vylétla

cigareta, kterou následovaly oba balíčky winstonek z kapsy jeho košile.

Zírala jsem na něj a smála jsem se, ale měla jsem divný pocit. „Co to děláte?“

„Přestávám kouřit.“

„Takhle?“

„Můžu dělat, co se mi zachce,“ řekl.

Znělo to jako chvástání, ale řekla bych, že to myslel vážně. Ujeli jsme deset mil, aniž by jeden z nás promluvil. Když jsme se blížili k Salton City, poprosila jsem ho, aby zpomalil. Chtěla jsem, aby viděl místo, kde mě ten chlap v dodgi dohnal. Nezastavili jsme – nebyl důvod – ale nedokázala bych kolem toho místa projet, aniž bych se o té události zmínila.

V Indiu jsme zastavili na parkovišti u malého nákupního střediska. Mezi opravnou videí a ordinací veterináře byla zastrčená mexická restaurace.

„Doufám, že máte hlad,“ řekl Dietz. „Až se dostaneme na předměstí Los Angeles, nechci už zastavovat. V neděli je tam příšernej provoz.“

„Tohle je fajn,“ řekla jsem. Pravda byla, že jsem cítila napětí a potřebovala jsem si odpočinout. Dietz zvládal vůz dobře, ale byl to agresivní řidič, netrpělivý, kdykoli se octl za jiným autem. Dálnice měla jenom dva pruhy a způsob, jakým přejížděl z jednoho do druhého, mi nedělal zrovna dobře. Jeho pozornost byla neustále soustředěna na silnici před námi i za námi, sledoval, jak jsem se domnívala, jestli nejede nějaké podezřelé vozidlo. Rádio měl vypnuté a mrtvé ticho v autě bylo přerušované jen bubnováním prstů do volantů. Jeho energie mě znepokojovala. Venku by to možná nebylo tak nepříjemné, ale ve stísněném prostoru auta mě s ním téměř jímalo pocit klaustrofobie. Představa, že bych ho měla mít po svém boku čtyřicet hodin denně bůhvíjak dlouho, mi dělala starosti.

Vešli jsme skleněnými dveřmi do obdélníkové místnosti, která zřejmě původně sloužila jako maloobchodní prodejna. Útulná přepážka oddělovala kuchyň od jídelny, kde stálo několik stolů. Skrz

dveře jsem viděla sporák a otlučenou ledničku, kterou možná koupili v nějakém bazaru. Dietz mi řekl, abych počkala, a sám se odebral na krátkou obchůzku, aby zkontroloval zadní dveře. V místnosti bylo chladno, a když jsme odšoupli židle, abychom si mohli sednout, zvuk se nám vrátil ozvěnou. Dietz se natočil tak, aby mohl skrze přední okenní tabuli sledovat auto.

Kdosi na nás z kuchyně nejistě vykoukl. Třeba si mysleli, že jsme od hygieniků a kontrolujeme, jestli tu nemají myši hovínka. Chvilku se šeptem radili, a potom se objevila servírka. Byla to malá podsaditá Mexičanka středního věku v bílé propínací zástěře vyzdobené skvrnami. Stydlivě zkoušela své jazykové schopnosti. Moje znalost španělštiny čítá přibližně tři slova, ale mohla bych přísahat, že nám nabízela veverčí polévku. Dietz pořád mhouřil oči a potřásl hlavou. Nakonec na sebe ti dva chvíli žvatlali španělsky. Asi nemluvil nijak plynně, ale dokázal se dorozumět.

Nedbale jsem ho sledovala, zatímco tápavě hledal vhodná slova. Vypadal otlučeně, nos měl trochu zploštělý s malým hrbolkem u kořene. Ústa široká a rovná, při úsměvu trochu nesouměrná. Zuby měl dobré, ale odhadovala jsem, že některé nebyly jeho vlastní. Připadaly mi příliš stejnoměrné a moc bílé. Otočil se zpátky ke mně.

„Otevřeli to tu včera. Doporučuje nám menudo nebo kombinovaný talíř.“

Naklonila jsem se k němu, vyhýbajíc se jejímu bystrému pohledu. „Menudo nejím. To jsou dršťky. Viděl jste někdy, jak to vypadá? Je to bílý a děrovaný a hrbolkovitý jako houba. Je to nejspíš nějaký vnitřní orgán, který ani lidská bytost nemá.“

„Ona si dá ten kombinovaný talíř,“ řekl jí vemlouvavě. Zvedl dva prsty, že si objednává jeden také pro sebe.

Odšourala se ve svých mexických sandálech s bílými ponožkami na nohou. Za chvíli se vrátila s podnosem, na němž byly dvě sklenice, dvě piva, malá miska pálivé omáčky a košíček se smaženými kukuřičnými lupínky, ještě syčícími vepřovým sádlem.

Uzobávali jsme lupínky, namáčeli je v sosu a čekali jsme na oběd.

„Odkud znáte Leeho Galishoffa?“ zeptala jsem se. V láhvi piva plaval malý kousek citronu, trochu jsem si ho do ní vymačkala. Oba

jsme ignorovali sklenice, které byly od nedávného mytí ještě celé teplé.

Dietz se natahoval pro cigarety, ale pak si vzpomněl, že je vyhodil. Když mu to došlo, potřásl hlavou a usmál se. „Dělal jsem pro něj nějakou práci. Honil jsem jednoho svědka, kterýho potřeboval k jednomu ze svých prvních soudů. Potom jsme spolu začali hrát tenis a stali se z nás dobrý kamarádi. A odkud ho znáte vy?“

Stručně jsem mu popsala, jak jsem se dostala k tomu, že jsem Galishoffovi vyčmouchala Tyrona Pattyho. „Říkal mi, že jste dřív pracoval v bezpečnostní službě.“

Přikývl. „Je to lukrativní vedlejší obor, obzvlášť v dnešní době. Sice to trochu omezuje váš osobní život, ale aspoň si člověk oddechne od věčný práce soukromýho očka, což je nuda, jak asi víte. Minulej tejden jsem proseděl šest hodin koukáním do mikrofíše na daňovém úřadu. Tyhle věci nesnáším.“

„Lee mi říkal, že jste unavenej.“

„Unavenej ne. Jsem znučeněj. Už to dělám deset let a je načase přeseďlat na něco jinýho.“

„Na co?“ zeptala jsem se. Pivo bylo hodně studené, což příjemně kontrastovalo s ohnivou čalamádou, po které mi teklo z nosu. Pořád jsem se pokradmu oťukávala papírovým ubrouskem jako nějaký feťák, který si potřebuje šlehnout.

„Ještě nevím,“ odpověděl. „Dostal jsem se k tý práci vlastně náhodou. Začínal jsem psáním hlášení, dělal jsem všelijaký vymáhání dluhů a zabavování majetku pro jednoho chlapíka, kterej si mě nakonec vzal do své agentury. Ray nerad pracoval v terénu – to bylo na jeho vkus moc drsný, takže všechny papíry dělal on a s ničemama jsem se potýkal já. On byl spíš intelektuální typ, opravdu měl tady,“ poklepal si na čelo.

„Mluvíte v minulým čase. Co se s ním stalo?“

„Před deseti měsíci ho sklátil infarkt. Ten chlap chodil běhat, posiloval, zvedal činky. Vzal si jednu holku, přestal pít a kouřit, přestal se nalejvat kolou, přestal bejt celý noci vzhůru. Koupil si dům, pořídil si dítě, byl šťastnej jak blecha a pak umřel.“

Šestačtyřicet. Před měsícem začala jeho žena říkat něco v tom smyslu, jako že čeká, že ho zastoupím a zaujmu jeho místo. Taková pitomost. Děkuju, nechci. Vycouval jsem z toho.“

„Vy jste žil v Kalifornii?“

Přezíravě mávl rukou. „Já jsem žil všude. Narodil jsem se v nákladáku na předměstí Detroitu. Máma rodila a táta nechtěl zastavit. Jako dítě mě tahali po všech možnejch čertech. Táta dělal na těžních věžích, takže jsme strávili dost času v L.A.... konec čtyřicátých a začátek padesátých let, to byl tehdy velkej boom. Texas, Oklahoma. Byla to zatraceně nebezpečná práce, ale člověk si přišel na slušný prachy. Táta byl tyran a rváč, držel nade mnou ochrannou ruku, dokud se ze mě taky nestal neurvalec. Byl to ten typ chlapa, kterej se pustí do hospodský rvačky a je schopnej všechno rozbít na maděru, jen tak, z plezíru. Když měl nějakej konflikt se šéfem, nebo si usmyslel, že se mu něco nelíbí, sbalili jsme se a odjeli jsme pryč.“

„Jak jste při tom zvládl chodit do školy?“

„Nechodil jsem, pokud to šlo. Neviděl jsem důvod. Celý mi to připadalo jako příprava na něco, co jsem stejně nikdy nechtěl dělat. Nikdy jsem nemínil pracovat ve skladu potravin, tak proč bych měl vědět, kolik bušlů má jeden peck? Dává vám to nějakej smysl? Dva vlaky vyjedou z různě rychlostí šedesát mil za hodinu? Při takovejch nesmyslech jsem nedokázal sedět v klidu. Dnes takovej mladý říkají hyperaktivní. Všechny ty pravidla a samoučelný předpisy. Nemohl jsem to vystát. Nikdy jsem školu nedodělal. Skončil jsem vyrovnávacíma zkouškama. Psal jsem nějaký test, kterým jsem prolezl, aniž bych někdy otevřel knihu. Ten systém nepočítá se sezonníma dělníkama. Měl jsem rád tělák a práci se dřevem, automechaničinu... a takový věci. Ale žádnou teorii. Ta nedává žádný smysl, pokud člověk nezačne od začátku a nepostupuje systematicky dál. Já jsem se ve škole vždycky objevil někdy uprostřed a musel jsem odejít ještě před koncem roku. To je můj životní příběh.“

Přinesli nám oběd a my jsme se odmlčeli a studovali jsme jídlo, snažíce se rozpoznat, co to je. Rýže a loužička nějaké omáčky,

nějaká věc plněná sýrem, který vytékal ven, a něco placatého. Rozeznala jsem mexické tamale, sekané maso s paprikou, protože bylo zabalené do kukuřičné slupky. Tohle byla opravdu strava bez příkras – žádná zelená petrželka, ani plátek pomeranče nebo rajčete na ozdobu. Můj talíř byl tak horký, že bych ho klidně mohla použít jako žehličku. Z kuchyně se vynořil kuchař a ostýchavě nesl hromadu kukuřičných placek zabalených v ubrousku. Po těch dvou nemocničních jídlech mé chuťové buňky lačnily po nějakém šoku. Hltala jsem jídlo jako vlk a zastavila jsem se jen na tak dlouho, abych do sebe mohla nalít další studené pivo. Všechno bylo vynikající, takové chutě a vůně, po kterých člověk kňučí blahem. Poslední sousto jsem dojedla krátce před Dietzem a utřela jsem si ústa do papírového ubrousku. „A co vaše matka? Kde byla celou tu dobu?“

S plnou pusou pokrčil rameny. Čekal, až bude moci promluvit. „Byla tam. A moje babička taky. Cestovali jsme všichni čtyři ve starý dodávce, vzadu jsme měli nacpaný věci. Všechno, co vím, mě máma nebo babička naučily v jedoucím vozidle. Zeměpis, geologii. Nakoupili jsme takový starý učebnice a nějak jsme se jima prokousávali. Ony při tom obyčejně pily pivo a chechtaly se, vyváděly jako pomínuté. Připadalo mi to fajn a myslel jsem si, že učení je psina. Když mě dali do třídy, tak jsem z toho ticha chřádnul.“

Usmála jsem se. „Asi jste byl takový to dítě, jakejch jsem se já ve škole bála. Klukům jsem nerozuměla. Nikdy jsem nechápala, odkud se tu vzali. Když jsem byla v pátý třídě, každý pátek jsme hráli divadlo. Takový improvizace, co jsme zkoušeli v šatně. Holky vždycky hrály nějaký milostný příběhy plný tragédií a sebeobětování. Kluci se bili mečem... hrozně přitom řvali a mlátili kolem sebe. Vrávorali u zdi a potom padli k zemi mrtví. Nedokázala jsem pochopit, co je na tom zábavnýho. To, co dělaly holky, se mi nelíbilo o moc víc, ale aspoň se přitom lidi neprobodávali imaginárním kordem.“

Usmál se: „Vyrůstala jste v Santa Tereze?“

„Žiju tam celej život.“

Zavrtěl hlavou v posměšném údivu. „Já ani nedokážu vyjmenovat všechny místa, kde jsem byl.“

„Byl jste na vojně?“

„Toho jsem byl díkybohu ušetřenej. Na Koreu jsem byl moc mladej a na Vietnam moc starej. A stejně si nejsem jistej, jestli bych obstál u prohlídky. Jako dítě jsem měl revmatickou horečku...“

Přišla servírka a začala nám sbírat talíře.

„Můžete mi říct, kde tu máte toalety?“ zeptala jsem se jí.

„Gracias,“ odpověděla mi se šťastným úsměvem a dál nakládala talíře na podnos.

„*El cuarto de damas*?“ přeložil Dietz.

„Oh, sí, sí!“ Zasmála se pro sebe, když pochopila svůj omyl. Ukázala směrem ke kuchyni. Odsunula jsem židli. Dietz udělal pohyb, jako by mě chtěl doprovodit, ale zastavila jsem ho. „Proboha, Dietzi. Jsou přece jistý meze, ne?“

Nechal mě být, ale všimla jsem si, že mě pozorně sleduje, jak jdu k zadním dveřím. *Damas* si mohly ulevovat vzadu v komoře se smetáky. Když jsem si potom myla ruce, zahlédla jsem se ve střepu zrcadla, který byl opřený u umyvadla. Vyhlížela jsem hůř než předchozí večer. Čelo jsem měla černé a modré a kolem očí kruhy barvy levandule. S červeně podmalovanými očima jsem vypadala, jako bych měla zánět spojivek. Díky suchému pouštnímu klimatu připomínaly moje vlasy chuchvalec smetí, co člověk vymete zpod postele. Nechápala jsem, že se mohu pohybovat na veřejnosti, aniž by lidé vrískali a ukazovali si na mě. V hlavě mi zase začalo bušit.

Než jsem se vrátila ke stolu, měl Dietz už zapláceno.

„Je vám dobře?“ zeptal se.

„Nemáte náhodou nějaký prášky proti bolesti?“

„Mám v autě nějaké darvocet.“

Koupil s sebou plechovku koly. Sledovala jsem, jak pečlivě prohledává parkoviště, když odemykal auto. Otevřel mi dveře a počkal, než jsem se bezpečně nasoukala dovnitř. Teprve potom obešel auto a nastoupil také. Když už byl přikurtovaný, hledal v zásuvce na palubní desce prášky.

„Kdyby to nezabralo, tak řekněte. Mám recepty na všechno.“

Prohlédl několik tub, našel to, co hledal, a vysypal si do dlaně jeden prášek. Zamumlala jsem poděkování. Otevřel mi plechovku koly a já jsem lék vydatně spláchl. Během pár minut začala bolest ustupovat. Krátce potom jsem usnula.

Vzbudila jsem se, když jsme přejížděli hranici Ventura County. Ještě než jsem otevřela oči, ucítila jsem moře. Vzduch byl vlhký a slaný a okolní krajina svěže zelená. Ve zvláštní kombinaci tu vedle sebe rostly jalovce a palmy. Po suchopárné jednotvárnosti pouště mi pobřežní vegetace připadala bohatá a zvláštní. Cítila jsem, jak celé moje tělo nasává ze vzduchu vlhkost. Dietz se na mě ohlédl: „Je to lepší?“

„Mnohem.“ Posadila jsem se a prohrábla jsem si vlasy, abych si pročísla zplihlé prameny. Léky sice zahnaly bolest, ale připadala jsem si trochu mimo. Znovu jsem si opřela hlavu a zabořila jsem se do sedadla. „Jakej byl provoz?“

„Z nejhoršího jsme venku.“

„Jestli se brzo nevysprchuju, budu se muset zabít.“

„Zbejvá nám pětadvacet mil.“

„Nejede za námi žádněj ocásek?“

Pohlédl do zpětného zrcátka. „Proč by nás sledoval? Pravděpodobně ví, kde bydlíte.“

„Potěšující myšlenka,“ řekla jsem. „Jak dlouho může celá tahle věc trvat?“

„Těžko říct. Dokud to nevzdá, nebo dokud ho nechytěj.“

„A to udělá kdo?“

Usmál se. „Já ne. Mým úkolem je starat se o vás, ne chytat zlosyny. Tohle nechme na policajtech.“

„A co mám při tom všem dělat já?“

„O tom si promluvíme ráno. Ted' po vás chci jenom, abyste mě poslouchala a nekňourala. To umí jen málokterá ženská.“

„To mě moc dobře neznáte.“

Pohlédl mi do obličeje: „Já vás vůbec neznám.“

„Dobrá, tak abyste se měl čeho chytit,“ řekla jsem suše. „Vychovávala mě matčina sestra. Naši se zabili při nehodě a ona si mě vzala, když mi bylo pět. Tohle je první věc, kterou mi řekla...

„Kinsey, pravidlo číslo jedna zní...‘ – a tady zvedla prst přímo svým nosem – ‚Žádné fňukání‘.“

„Ježišmarja.“

Usmála jsem se. „Nebylo to tak hrozný. Jsem jen mírně cáklá. A navíc jsem si to vynahradila. Teta umřela před deseti lety a já jsem pak fňukala celý měsíce. Přišlo to všechno jako příval. Dva roky jsem pracovala u policie a zrovna jsem toho nechala. Odevzdala jsem uniformu, odevzdala jsem pendrek...“

„Symbolický gesto,“ přerušil mě.

Zasmála jsem se. „Jo. Za půl roku jsem si vzala jednoho pobudu.“

„Aspoň že ten příběh má šťastnej konec. Děti žádný?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ani jedno.“

„Se mnou je to právě naopak. Nikdy jsem neměl manželku, ale mám dvě děti.“

„Jak jste to dokázal?“

„Žil jsem se ženou, která si mě odmítla vzít. Tvrdila, že ji nakonec stejně opustím, no a to jsem taky udělal.“

Chvíli jsem na něj civěla, ale odmlčel se. Brzy potom se začalo blížít předměstí Santa Terezy a mě při pomýšlení na domov zachvátil absurdní příval radosti.

10



Našli jsme pro porsche místo k zaparkování o dva domy dál od mého bytu a vyložili jsme věci z kufru. Když jsme si razili cestu skrz branku a zahýbali za roh na zadní dvůr, vynořil se ze dveří Henry, aby mě uvítal doma. Jeho pohled přeskočil z mého obličeje na Dietze, náhle se zastavil a zaváhal. Představila jsem je navzájem a oni si podali ruce. Opožděně jsem si vzpomněla, jak na něj asi musel zapůsobit můj poničený vzhled.

„Měla jsem nehodu,“ vysvětlovala jsem. „Nějaký chlap mě vytlačil ze silnice. Musela jsem nechat auto v Brawley a Dietz mě dovezl zpátky.“

Henry se viditelně vyděsil, hlavně proto, že znal jen polovinu příběhu. „No a co to bylo za chlapa? Já tomu nerozumím. Copak jste to nenahlásila tamější policii?“

Zaváhala jsem. Nebyla jsem si jistá, do jakých detailů bych se v téhle věci měla pouštět. Dietz to vyřídil za mě. „Pojďme dovnitř a my vám to vysvětlíme.“ Byl zjevně nervózní z toho, že stojíme venku v otevřeném výhledu.

Odemkla jsem dveře a strčila jsem do nich. Vešla jsem do bytu v patách s Henrym a Dietzem, který nás sháněl do houfu jako ovčácký pes.

„Malý moment, jenom si chci srovnat věci,“ řekla jsem Henrymu, a potom jsem vysvětlovala Dietzovi: „Henry to tady navrhoval. Byt dokončili přede dvěma dny. Strávila jsem tu přesně jednu noc.“

Odložila jsem tašku a otevřela jsem okno, aby sem vniklo trochu čerstvého vzduchu. Byt byl stále ještě cítit pilinami a novým kobercem. Vypadalo to jako domeček pro barbínu v přenosném kufříku: zmenšený nábytek, vestavěné skřínky, točité schodiště a průhled do hořejšího patra.

„Přinesl jsem vám poštu,“ řekl Henry, oči přilepené na mém hostu. Sedl si na gauč, dočista konsternovaný drzostí, s jakou se Dietz pohyboval po bytě. Kontrast mezi těmi dvěma muži byl zajímavý. Henry byl vysoký a shrbený, modré oči dodávaly jeho úzké opálené tváři asketický výraz člověka z jiného světa, věkovitého a moudrého. Dietz byl podsaditý, svalnatější, typ pitbula s širokým hrudníkem a drzími způsoby, s tváří poznamenanou životem, jako by od narození dostával jednu lekci za druhou. Kolem Henryho panoval klid, zatímco Dietz byl neklidný a plný energie, šířil kolem sebe atmosféru podivného napětí.

Dietz beze slova obešel celý byt a automaticky kontroloval, zda jsme v bezpečí. Na oknech jsem měla západky, ale jinak nic moc. Zatáhl rolety, zkontroloval skříně, nakoukl do dolejší koupelny. Luskal prsty a nedbale jimi práskl o dlaň gestem, které naznačovalo jakési vnitřní rozrušení. Choval se autoritativně a Henry po mně blýskl pohledem, co já na to. Udělala jsem obličej, který říkal ‚nelíbí se mi to o nic víc, než tobě, brachu‘. Nemůžu říct, že bych byla odvázaná z toho, že tu někdo takhle převzal velení, ale nebyla jsem zas takový blázen, abych protestovala, když mi jde o kejhák.

Podívala jsem se na poštu. Většina z toho vypadala jako nějaké reklamy, ale než jsem ji mohla pořádně roztřídit, vzal mi Dietz celý štos dopisů z ruky a položil ho na pult.

„Nechte to bejt, než se na to budu moct kouknout.“ řekl.

To bylo na Henryho moc. „Co se to tady děje? Já ničemu nerozumím.“

„Najali někoho, aby ji zabil,“ řekl Dietz hrubě. Já bych mu to asi neřekla tak neomaleně, ale Henry se nezhroutil na gauč v mdlobách, takže se možná nerozčílil tak snadno, jak jsem si myslela. Dietz ho zaskvětil do situace a vysvětlil mu okolnosti, za nichž se úřad okresního prokurátora poprvé dozvěděl o vražedném plánu Tyrona

Pattyho. „Policie v Carson City dělá, co může, aby situaci zvládla. Ale postavení Kinsey je o něco riskantnější...“

„Tak proč tu vůbec je?“ vybuchl Henry. „Proč ji nevezmete někam pryč z města?“

„Byla jsem pryč z města,“ ozvala jsem se, „a k čemu to bylo dobrý? Jenom tři lidi věděli, kam jedu, a ten chlap byl přímo tam. Stihnul to tam dokonce dřív než já, byl na tom zatraceným odpočívadle na dálnici ještě přede mnou.“ V rychlosti jsem mu vyložila, jak jsem zahlédla svého útočníka na odpočívadle nedaleko Cabazonu.

„Musí existovat nějaké místo,“ trval Henry na svém.

„Upřímně řečeno si myslím, že bychom měli odsud vypadnout, jen co podnikneme pár zásadních opatření,“ řekl Dietz. „Mám s sebou přenosný bezpečnostní zařízení... přijímač, sirénu, ‚panickej knoflík‘, aby mi mohla dát vědět, kdyby se sem někdo snažil vlámat a já bych tu zrovna nebyl. Možná bychom tu mohli zapojit pod rohožku nášlapný bezpečnostní sirény, jak tady, tak u vás. Musíme všichni věnovat pozornost cizím lidem. Mezi ně patří pošťák, plynář, lidi z donáškovy služby, odečítači elektřiny... kdokoliv.“ Obrátil se ke mně. „Váš časovej rozvrh budeme co nejvíc obměňovat. Každý den budete jezdit do práce a z práce jinou cestou. Po většinu času budu s vámi, ale chci, abyste pochopila zásadní strategii. Vyhýbejte se veřejnejm místům a veřejnejm událostem. Taky vás nechci vidět na žádnějch izolovanejch nebo odlehlejch místech.“

„A co moje běhání a tělocvična?“

„To si zatím odpusťte. Do tělocvičny by mohl přijít kdejakej chlápek s plátěnou taškou.“

„Měl bych mít zbraň?“ zeptal se Henry, který se ihned přeorientoval na manýry poldů a zlodějů.

„Henry, vy přece zbraně nesnášíte!“

„Mohlo by na to dojít, ale pochybuju,“ řekl Dietz Henrymu, naprosto lhostejný k mému výkřiku. „Mluvíme o prevenci. Když budeme mít štěstí, nebudeme muset střílet na nikoho.“

„Pánové, promiňte, ale mohla bych do toho také trochu mluvit?“

Dietz se ke mně otočil.

„Jestli mě ten chlap z toho pick-upu chce zabít, tak to udělá. Jsem ochotná zachovávat opatrnost, ale neměli bychom z toho zase šílet.“

Dietz zavrtěl hlavou. „Nesouhlasím. Udělá to, když budete hloupá a dáte mu Šanci, ale není dost dobře placenej na to, aby nasazoval vlastní krk.“

Obrátila jsem se k Henrymu, abych mu to vysvětlila. „Je to podřadnej zabiják. Za patnáct set dolarů.“

Dietz pokračoval. „Za takový peníze se tu nebude potloukat moc dlouho. Kdyby s tím byl rychle hotovej, mohlo by se mu to vyplatit. Jinak toho nechá. Vzhledem k nákladům to nebude efektivní.“

„Jasně,“ povídám, „nechceme, aby ho jeho účetní setřela.“

„Poslouchejte,“ řekl Dietz, „ten chlápek si chce vydělat prachy. Každý den v Santa Tereze ho něco stojí. Jídlo, ubytování, benzin. A jestli má s sebou dítě, tak náklady ještě vzrostou.“ Zachrastil klíči od auta. „Jedu na policejní stanici a promluví si s poldama. Máte na dnešní večer něco v plánu?“

Už už jsem chtěla odpovědět, když jsem si uvědomila, že se ptá Henryho. Zvedla jsem ruku jako dítě ve škole: „Nechci vám skákat do řeči, ale můžu k tomu taky něco říct?“ Nerada se chovám takhle urážlivě, ale tohle bylo k zbláznění. Ti dva chlapi mě dočista ignorovali.

Dietz se na mě krátce usmál. „Promiňte. Máte pravdu. Mám tendenci všechno moc organizovat.“

Zamumlala jsem něco a samozřejmě jsem ustoupila. Fakt bylo, že jsem neměla představu, co bych měla dělat. Jenom jsem nechtěla, aby mě někdo postrkoval.

Dietz si dal klíčky do kapsy. „Co takhle nějaký jídlo? Řekněte mi, co potřebujem, a já se můžu na zpáteční cestě zastavit v supermarketu.“

Ani jsem se nemusela dívat. V ledničce nebylo nic a kredenc zela prázdnotou.

„Žádný zvláštní přání?“

„Kupte, co chcete. Já ani moc nevařím.“

„Já taky ne. Budeme muset improvizovat. Chtěl bych, abychom pokud možno co nejvíc jedli doma. Zatímco budu pryč, tak zůstaňte,

prosím vás, tady a zamkněte se. Hned ráno zapojíme ten alarm. Nechci, abyste chodila ven. A nezvedejte telefon. Máte záznamník?“

Přikývla jsem.

„Tak ať to zvedá záznamník.“

„Můžu tu s ní zůstat, jestli myslíte, že by to bylo moudré,“ řekl Henry.

Dietz mrkl na mě, aby viděl, co já na to. Ten chlap měl bystrý úsudek. To jsem musela uznat.

„Ráda bych byla chvíli o samotě,“ řekla jsem. Kdo ví, kdy se mi zase poštěstí být sama?

Dietz byl zjevně ochoten mojí žádosti vyhovět. Henry se nabídl, že nám něco uvaří, ale o to jsem vážně nestála. Byla jsem unavená. Byla jsem roztrpčená. Byla jsem nedůtklivá. Chtěla jsem jenom zhltnout něco k večeři a zalézt do postele. Repertoár mého kulinářského umění se omezoval na sendvič s oříškovým máslem a kyselou okurkou a na teplá natvrdo uvařená vejce nakrájená na plátky se spoustou majonézy a soli. Budu se pak muset Dietze zeptat na jeho speciality. Určitě něco umí.

Když Dietz odešel, vlezla jsem si do sprchy. Rozpomínala jsem se na různé věci, které jsem mu měla říct, aby koupil. Například víno. Rychle jsem si umyla hlavu. Byla jsem neklidná a vystrašená. Hluk tekoucí vody přehlušil všechny zvuky v bytě. Někdo by klidně mohl vyrazit okno a já bych nic neslyšela. Měla jsem Henryho nechat, aby mě hlídal. Zkrátila jsem sprchování, zabalila jsem se do osušky a nakoukla ven přes zábradlí. Všechno vypadalo úplně stejně jako předtím – žádné rozbité okno, žádná zkrvavená ruka se nenatahovala po klice.

Vzala jsem si džíny a čistou košili, našla jsem ve skříni čisté povlečení a odestlala jsem rozkládací gauč. Bylo to zvláštní mít hosta, i když byl přestrojený za osobního strážce. Nebyla jsem sama zvyklá bydlet v novém bytě, natož s chlapem, se kterým jsem se seznámila teprve dneska.

Vybalila jsem svoji tašku a uklidila jsem obývací. Dietz mi řekl, že nemám zvedat telefony, ale neříkal nic o tom, že nemám volat ven. Bylo teprve čtvrt na sedm. Jako vždycky jsem potřebovala nalézt

útěchu v práci.

Zavolala jsem paní Gershové. „Ireno? Tady je Kinsey Millhonová. Jen jsem se chtěla spojit se základnou a zeptat se, jak se daří vaší matce. Už je tady?“

„To je od vás hezké. Ano, je tu. Přiletěla dnes odpoledne kolem třetí,“ odpověděla. „Objednali jsme jí na letiště sanitku, a ta ji odvezla rovnou do sanatoria. Zrovna jsem se odtamtud vrátila. Matka vypadá dobře. Samozřejmě je unavená.“

„Ta cesta pro ni musela být namáhavá.“

Irena mírně klesla hlasem. „Museli ji něčím nadopovat, i když nikdo nic neříkal. Očekávala jsem, že bude hrozně vyvádět, ale byla docela povolná. Každopádně jsem vám hrozně vděčná, že se vám ji podařilo vypátrat a že to šlo tak rychle. I Clyde si asi oddychl.“

„Výborně. To jsem ráda. Doufám, že už bude všechno dobré.“

„A co vy, drahoušku? Slyšela jsem, že jste měla nehodu. Jste v pořádku?“

Užasle jsem zašilhala na telefon. „Vy jste o tom slyšela?“

„No ano. Od vašeho společníka. Dneska odpoledne mi volal a ptal se, kdy přijedete domů.“

Všechny mé vnitřní procesy se v tu ránu zastavily. „Jaký společník?“

„Já nevím, Kinsey. Myslela jsem, že vy budete vědět. Říkal, že je vaším společníkem v agentuře. Jméno jsem mu opravdu nerozuměla.“ Do jejího hlasu se vloudil stín pochybnosti, nejspíš to byla odezva na můj chladný tón.

„V kolik hodin to bylo?“

„Asi tak před hodinou. Řekla jsem mu, že jste se mi neozvala, ale že určitě dnes odpoledne odjždíte domů. Potom se zmínil o té nehodě. Něco vám tu nehraje?“

„Ireno... já nemám žádnýho společníka. Mám v patách nějakýho chlápka, kterýho najali, aby mě připravil o kejhák...“

Téměř jsem slyšela, jak zamrkala. „Drahoušku, já vám nerozumím. Co to znamená?“

„Přesně to, co říkám. Nájemnej vrah. Někdo, kdo mě chce zabít pro peníze.“

Odmlčela se, jako by si to musela přeložit z nějaké cizí řeči. „Vy žertujete.“

„Kéž by.“

„No, vypadalo to, že o vás všechno ví a zdál se být moc milý. Neřekla bych mu ani slovo, kdyby mi nepřípadalo, že vás tak dobře zná.“

„Doufám, že jste mu nedala moji adresu nebo telefonní číslo,“ řekla jsem.

„To samozřejmě ne. Kdyby to po mně chtěl, věděla bych, že tu něco nehraje. To je strašné. Připadám si hrozně.“

„Nic si z toho nedělejte. Vy za to nemůžete. Kdyby se vám ten chlap ozval, anebo někdo jiný, dejte mi, prosím vás, vědět.“

„Ano, dám. Moc mě to mrzí. Já nechápu, proč...!“

„Rozumím vám. Nemohla jste to vědět. Jenom se se mnou spojte, kdyby se vám zase ozval.“

Když jsem zavěsila, šla jsem do dolní koupelny, stoupla jsem si do vany a dívala se oknem ven na ulici. Nebylo ještě úplně tma, takový ten mlžný soumrak, kdy světlo a stín začínají splývat. V okolních domech se začínala rozsvěcet světla. Po ulici přejelo auto a já jsem se instinktivně stáhla. Sice jsem přímo nekňučela, ale neměla jsem k tomu daleko. Udivilo mě, jak rychle ztrácím nervy. Považovala jsem se za statečnou holku, ale představa, že mi ten chlap jde po krku, se mi vůbec nelíbila. Vrátila jsem se do obývacího pokoje, kde jsem neklidně přecházela v soustředných kruzích.

Ve tři čtvrti na sedm se ozvalo zatřepání na dveře. Srdce mi z pilnosti začalo bít ještě rychleji, jen aby se mi adrenalin dostal rychleji do krve. Vykoukla jsem kajutovým okénkem. U dveří stál Dietz s náručí plnou potravin. Odemkla jsem dveře a pustila jsem ho dovnitř. Vzala jsem od něj jednu tašku, druhou položil na kuchyňský pult. Nevím, jaký jsem měla v obličeji výraz, ale hned se ho chytl. „Co se děje?“

Můj hlas zněl abnormálně dokonce i mým vlastním uším: „Nějaký chlap volal tý paní, pro kterou jsem pracovala, a ptal se na mě. Řekl jí o tý bouračce a ptal se jí, jestli jsem už zpátky ve městě.“

Dietzova ruka se pohnula směrem ke kapsičce, v níž nosil

cigarety. Zatvářil se otráveně, zjevně si myslel, že to nevidím. „Jak o ní mohl vědět?“

„Nemám ponětí.“

„Do prdele!“

„Co vám řekli poldové?“

„Nic moc. Aspoň teď vědí, o co jde. Budou to tu v pravidelnejch intervalech objíždět.“

„Jupí.“

„Nechte si ten sarkasmus,“ zavrčel popudlivě.

„Promiňte. Nevěděla jsem, že mi to tak vylítne.“

Otočil se k jedné z tašek a vytáhl z ní nějaký svršek, který vypadal jako modrá vesta, jaké jsme nosili na gymplu na hřiště, aby se rozeznal jeden tým od druhého. „Poručík Dolan doporučuje, abyste tohle nosila. Je to neprůstřelná vesta, sice pánská, ale svůj účel by měla splnit. Nějakej nováček jim to tam nechal, když odcházel ze služby.“

Zvedla jsem tu věc za jeden pruh suchého zipu. Vážila víc, než se zdálo, a byla asi tak stejně elegantní jako sádrový obvaz. „A co vy? Copak vy nic takovýho nepotřebujete?“

Dietz si svlékal sako. „Mám jednu v autě. Trochu se umeju. Pak si promluvíme o večeri.“

Zatímco se sprchoval v dolní koupelně, ukládala jsem jídlo. Podle toho, co nakoupil, musel v každém oddělení, které míjel, popadnout dvě věci. Nebydlela jsem v bytě dost dlouho, abych měla rozmyšlené, kam by co mělo patřit, tak jsem se dlouho zaobírala papírovými věcmi a skobičkami, plechovkami, kořením, různými přísadami a čisticími prostředky. Naštěstí měl tolik duchapřítomnosti, že koupil láhev Jacka Danielse, dvě láhve bílého vína a karton piv. Až jsem se zastyděla, jakou mi to udělalo radost. Vzhledem k současné míře své úzkosti bych kapkou alkoholu opravdu nepohrdla. Pivo jsem dala stranou a vytáhla jsem vývrtku.

Dveře koupelny se otevřely a vyšel Dietz v džínách a v košili. Byl bos. Zaplavila mě vůně vody po holení. Drbal si vlasy ručníkem, až mu trčely kolem hlavy jako sláma. Šed' jeho očí byla čistá jako led. Zmerčil na kuchyňském pultu rádio a naladil na něm nějakou country

s hlučnými kytarami v rytmu houpacího koně, ze které bych brzy zešléla. Můj vztah ke country hudbě je asi takový, že se těm cajdákům snažím za každou cenu vyhnout. Ale když jsem měla námitky proti jeho cigaretám, nezdálo se mi vhodné protestovat ještě proti jeho hudebnímu vkusu. Patrně nebyl z naší blízkosti o nic víc odvázaný než já.

Nalila jsem víno do sklenice. „Dáte si?“

„Samozřejmě!“

Podala jsem mu sklenici vína a druhou jsem si nalila pro sebe. Měla jsem pocit, jako bychom si měli na něco připít, ale nedokázala jsem vymyslet na co. „Máte hlad? Všimla jsem si, že jste koupil vejce a slaninu. Třeba bychom si mohli udělat tohle, jestli chcete.“

„Bezva. Nebyl jsem si jistej, co mám ještě koupit. Doufám, že nejste vegetariánka. Měl jsem se zeptat.“

„Já jím všechno... teda, až na dršťky,“ řekla jsem. Postavila jsem sklenici s vínem na pult, abych mohla vyndat vejce. „Můžou bejt míchaný? Omelety moc neumím.“

„Můžu to udělat sám.“

„Mně to nevadí.“

„Neměla byste to brát jako svoji povinnost. Nejsem tu jako host.“

Nesnáším, když se lidé předhánějí v roztomilostech. Vytáhla jsem pánev a zkusila jsem nové téma. „Ještě jsme nemluvili o penězích. Lee mi neřekl vaši hodinovou sazbu.“

„S tím si nebudeme dělat starosti. Nějak to zaonačíme.“

„Měla bych lepší pocit, kdybychom se na něčem dohodli.“

„Proč?“

Pokrčila jsem rameny. „Já nevím,“ řekla jsem. „Je to tak profesionálnější.“

„Nechci od vás žádný peníze. Dělán to pro zábavu.“

Otočila jsem se a civěla na něj. „Tohle je pro vás zábava?“

„Však víte, jak to myslím. Stejně jsem chtěl práci pověsit na hřebík, takže tohle je na mně.“

„To se mi nelíbí,“ oponovala jsem. „Já vím, že to myslíte dobře, a věřte mi, že vaši pomoc oceňuju, ale nemám ráda pocit, že někomu něco dlužím.“

„Tady o žádnéj dluh nejde.“

„Já vám to zaplatím,“ řekla jsem podrážděně.

„Výborně. Tak jo. Zrovna jsem zvednul ceny. Pět set doláčů za hodinu.“

Zírala jsem na něj a on zíral na mě. „To je pitomost.“

„A co říkám *já*! Je to pitomost. Nějak to zaonačíme. Ale teď mám hlad, takže nechme těch dohadů.“

Zavrtěla jsem hlavou a obrátila jsem se k pánvi. K radostem svobodného života patří mimo jiné i to, že si vždycky všechno člověk udělá podle svého.

Šla jsem si lehnout v devět, úplně vyčerpaná. Spala jsem klidně, s vědomím, že Dietz je vzhůru a hlídkuje dlouho do noci.

11



Vzbudila jsem se automaticky v šest hodin ráno a vykulila jsem se z postele, že si půjdu zaběhat. Ale zavyla jsem, hergot to to bolí. Sykla jsem bolestí, zůstala jsem na všech čtyřech a civěla na podlahu. Vzpomněla jsem si, co mi radil Dietz. Žádné běhání, žádné posilování. Ale o vstávání z postele neřekl ani slovo. Na nějaké cvičení nebylo tak jako tak ani pomyšlení. Druhý den je vždycky nejhorší. Vyštrachala jsem se na nohy, dokulhala jsem k zábradlí a nahlédla dolů do obývacího pokoje. Byl vzhůru. Rozkládací gauč byl složený. Ucítila jsem vůni čerstvé kávy a zahlédla jsem ho, jak sedí u kuchyňského pultu s rozevřenými novinami a nejspíš touží po své první ranní cigaretě. Z mojí zkrácené perspektivy to vypadalo, že dominantou jeho obličeje je zamračené obočí a vyčnívající brada. Jeho postava s mohutnými rameny a bicepsy působila těžkopádně. Obracel pleskavě stránky až doprostřed k černé kronice, kde bývají do detailů popisovány všechny šťavnaté losangeleské zločiny. Opatrně jsem zmizela z jeho zorného pole a znovu jsem si vlezla do postele, kde jsem dalších pět minut koukala střešním oknem do nebe. Mléčná mlha pokryla plexisklovou kupoli bílou barvou. Zatím se nedalo říct, jaký dnes bude den. V květnu tu zřídka prší. Možná se mraky zvednou a budeme mít sluníčko, příjemný vánek a svěží zeleň jako obvykle. Dokonalost se někdy dost těžko snáší. A já tu takhle nemůžu ležet celý den, i když přiznávám, že by mě to lákalo.

Kdybych šla dolů, musela bych být zdvořilá a musela bych se

setkat s Dietzem a trochu s ním hovořit na zatím blíže neurčené téma. Nové vztahy jsou skličující, i když jsou jen krátkodobé. Lidé si musejí navzájem vyměňovat všechny ty nudné podrobnosti ze svého života. Unavovalo mě už jen pomýšlení na tíhu takového rozhovoru. V autě po cestě domů jsme už naťukli úvod, ale budeme si muset ještě spoustu informací doplnit. Ale kromě tlachání by mohl Dietz znovu zapnout rádio a nažhavit zase Roye Orbisona... V šest hodin pět minut bych to nesnesla.

Na druhou stranu je to můj byt a já jsem měla hlad, tak proč bych se neměla jít dolů najíst? Nemusím se s ním bavit. Odstrčila jsem pokrývku a vstala jsem. Odbelhala jsem se do koupelny vyčistit si zuby. Můj obličej ještě pořád hrál všemi barvami, po spršce ran teď vylézaly duhové modřiny. Zvedla jsem obočí a prohlížela jsem se. Boule na čele postupně měnila barvu z temně modré na šedou a tmavě fialové monokly se začínaly prosvětlovat dozelená. Viděla jsem prodávat takové oční stíny a vždycky jsem se divila, proč ženy chtějí takhle vypadat. Jako by tím říkaly: „Dostala jsem přes hubu.“ Vlasy jsem měla jako obyčejně po spánku rozčuchané. Sprchovala jsem se sice večer, ale vlezla jsem do sprchy zas, ne snad kvůli čistotě, ale protože jsem doufala, že mi to spraví náladu. Z Dietzovy přítomnosti pod mou střechou mi skoro naskakovaly pupínky.

Oblékla jsem si džíny a mikinu, špinavé prádlo jsem nacpala do koše, prázdnou tašku jsem zavřela do skříně a ustlala jsem postel. Sešla jsem dolů. Dietz zamumlal dobré ráno, aniž by zvedl oči od sportovní stránky. Nalila jsem si trochu kávy, do misky jsem si nasypala vločky a zalila je mlékem. Popadla jsem komiksy a všechno jsem si to odnesla do obývacího pokoje, kde jsem si sedla a bezmyšlenkovitě jsem si lžící cpala do pusy vločky a četla stránku za stránkou. Komiksy mě nikdy nerozesmávají, ale stejně je čtu, co kdyby náhodou. Sleduju Rexe Morgana, M.D., Děvčata z bytu 3G a Mary Worthovou. Uklidňuje mě, jak pomalu v obrázkových příbězích plyne život. Nečetla jsem je nejméně čtyři dny a profesor se zrovna teď vylekal něčím, co mu Mary řekla. I ta jedna potvora. Soudě podle vlnitých čar kolem jeho hlavy ho to značně rozrušilo.

Nejasně jsem si uvědomila, že Dietz otevřel přední dveře a vyšel

na dvorek. Když jsem dojedla snídani, umyla jsem misku a lžíci a nechala jsem je v odkapávači. Váhavě jsem přešla ke dveřím a vyhlédla jsem ven. Připadala jsem si jako domácí kočka, která objevila, že někdo nechal neúmyslně pootevřené dveře. Smím jít ven?

Mléčný opar se už začínal rozptylovat, ale na dvorku se ještě válela ponurá mlha. V ranním vzduchu přerušovaně bečela mlhová siréna jako jehně, které oddělili od matky. Dvorek byl naplněn silným pachem mořské vody. Člověk by skoro čekal, že se tu objeví nějaká vlna a bude šplouchat podél obrubníku.

Dietz seděl na bobku u záhonů. Henry tu minulý rok zasázel keřové růže a teď byly v plném květu: Sonia, Park place, Lady X – jména, která nemají k výsledným květům žádný vztah. „Mšice,“ řekl. „Měl by si pořídit беруšky.“

Opírala jsem se o rám dveří. Ve své pomatenosti jsem se neodvážila vylézt ven na dvorek. „Budeme ještě mluvit o bezpečnostních opatřeních, nebo jsme už všechno vyřídili včera?“

Postavil se na nohy a obrátil se směrem ke mně. „Asi bychom měli probrat váš časovej rozvrh. Máte nějaký zaběhnutý schůzky? Třeba masáže nebo salon krásy?“

„Vypadám snad na to, že bych byla pravidelnou návštěvnicí salonu krásy?“

Zvědavě zkoumal moji tvář, ale zdržel se veškerých komentářů. „Jde o to, že byste se neměla pohybovat tak, aby se to dalo předvídat.“

Podrbala jsem se na čele. Při doteku mě stále ještě pálilo. „To jsem pochopila. Dobrá, takže zruším masáž, depilaci a pedikúru. A co dál?“

Usmál se. „Líbí se mi, jak spolupracujete. Usnadňuje mi to práci.“

„Věřte mi. Nestojím o to, aby mě někdo zabil.“ řekla jsem. „Ale do kanceláře jít opravdu potřebuju.“

„V kolik hodin?“

„To je jedno. Chci si vyzvednout poštu a zaplatit nějaký účty. Jsou to jen maličkosti, ale nechci to odkládat.“

„To není problém. Rád se tam podívám.“

„Dobře,“ řekla jsem a otočila jsem se zase dovnitř.

„Kinsey? Nezapomeňte si svoje brnění.“

„Správně. Hlavně abyste ho měl taky vy.“

Nahoře jsem se svědomitě vysvlékla z mikiny, navlékla jsem si neprůstřelnou vestu a připevnila jsem si ji k tělu suchými zipy. Dietz mi řekl, že tahle vesta je vhodná pro stupeň ohrožení číslo jedna, to znamená, že člověka ochrání před osmatřicítkou speciál a menšími rážemi. Zjevně se domníval, že nájemný vrah nebude střílet devítimilimetrovou pistolí. Snažila jsem se nemyslet na uškrcení, ránu do hlavy, prostřelená kolena a drtivý úder sekáčku na led – nebo jakýkoli z četných dalších způsobů napadení, před kterým mě moje obří náprsenka neochrání.

„Pořádně si ji utáhněte na tělo,“ volal na mě zezdola Dietz.

„Mám to,“ odpověděla jsem mu. Přetáhla jsem si přes vestu zase mikinu a zkontrolovala jsem svůj vzhled v zrcadle. Vypadala jsem, jako by mi bylo jedenáct.

Ve tři čtvrti na devět jsme vycházeli přední brankou. Nejdříve vyšel Dietz, aby prohlédl auto a propátral ulici.

Vrátil se a kývl na mě, abych šla. Když jsme šli těch padesát kroků k jeho autu, šel ostrým tempem pár metrů přede mnou s očima ve střehu. Z jeho chování číselná taková naléhavost, že jsem si připadala jako rocková hvězda. „Myslela jsem, že bodyguard by měl být nenápadnej,“ poznamenala jsem.

„To je jedna z teorií.“

„Copak to každému nedojde?“

Podíval se na mě. „Vezměte si to takhle. Nehodlám nikde inzerovat, co dělám, ale jestli nás ten chlap sleduje, chci, aby pochopil, jak těžkou práci bude mít. Útoky bejvaj většinou nečekaný a z velmi malý vzdálenosti. Pokusím se, aby to nebylo moc vlezlý, ale nehnu se od vás ani na krok.“

Hm, tohle vysvětlovalo všechno.

Dietz řídil se svojí obvyklou rozhodností. Byl opravdu osobnost první třídy, jeden z těch lidí, kteří žijí takovým tempem, jako by pořád měli zmeškat důležitou schůzku a kteří jsou popudliví vůči komukoliv, kdo je zdržuje. Byl zaskočený špatnými řidiči, jako by

byli na silnicích nějakou výjimkou, a ne spíše pravidlem. Vedla jsem ho do centra, které bylo naštěstí vzdálené jen deset minut jízdy. Pokud si všiml, jak jsem se vklínila mezi palubní desku a rám dveří, nezmnínil se o tom.

Když jsme vjížděli na parkoviště, zpomalil a začal se rozhlížet kolem sebe. „Tady obvykle parkujete?“

„Jo, mám kancelář přímo támhle nahore.“

Sledovala jsem, jak kalkuluje. Zjevně doufal, že nějak změní mou každodenní rutinu, ale kdyby zaparkoval o něco dál, znamenalo by to zase jít delší kus pěšky, a tím se vystavit nebezpečí na delší dobu. Zajel na parkoviště, podal mi lístek a našel místo k zaparkování. „Kdyby vám cokoliv připadalo divný, hned mi to řekněte. Jakejkoliv náznak, a padáme odtud.“

„Dobře,“ řekla jsem. Bylo ohromující, co se mnou dělalo tohle jeho „my“. Nebyla jsem zvyklá nechat si od chlapů říkat, co mám dělat, a doufala jsem, že si na to ani nezvyknu.

Zase přešel k místu spolujezdce a otevřel mi dveře. Když jsem se soukala ven, přejížděl pohledem parkoviště. Vzal mě za loket a rychle mě vedl přes plac k zadnímu schodišti. Bylo mi do smíchu. Připadala jsem si, jako by mě tatík strkal do mého pokoje. Do budovy vešel jako první. Chodba ve druhém patře byla opuštěná. Kalifornská pojišťovna ještě neměla otevřeno. Odemkla jsem dveře své kanceláře. Dietz vstoupil dovnitř přede mnou a v rychlosti se rozhlédl, aby se ujistil, že se za nábytkem neskrývají žádní zabijáci.

Sebral poštu, která se nahromadila na podlaze přímo pod štěrbinou ve dveřích. V rychlosti ji prohlédl. „Řeknu vám, co hledáme, pro případ, že bych tu někdy nebyl a nemohl bych to udělat sám. Neznámou zpáteční adresu, nebo adresu napsanou ručně. Cokoliv osobního, nějaké zvláštní poštovní kvůli váze dopisu, mastné skvrny...“

„Tlustý balíček, ze kterého visí rozbuška,“ doplnila jsem ho.

S chladným výrazem mi podal štos dopisů. Je těžké najít vřelý postoj k někomu, kdo se na vás takhle dívá. Zjevně si nemyslel, že jsem tak vtipná, jak jsem si o sobě myslela já. Vzala jsem si od něho štůsek a probrala jsem ho, jako to předtím udělal on.

Většinou to byly samé tiskopisy, ale dostala jsem i několik šeků – všechny měly zpáteční adresy, které jsem na první pohled dokázala identifikovat.

Společně jsme si vyposlechli pár vzkazů na záznamníku. Žádný z nich nezněl výhružně. Dietz se chtěl seznámit s budovou a jejím okolím, takže odešel na průzkum a já jsem zatím postavila na kávu.

Otevřela jsem francouzské okno a zaváhala jsem. Najednou se mi nechtělo vylézt na balkon. Naproti přes ulici stály patrové garáže a mě napadlo, že kdokoliv mohl zajet do druhého patra, zaparkovat tam, a mít mě na mušce. Ani jsem si nebyla jistá, jestli by k tomu musel mít průraznou pistoli. Klidně by odtamtud mohl hodit kámen a trefit mě do kebuly. Odstoupila jsem od okna a zmizela jsem do stinného bezpečí kanceláře. Tohle bylo fakt příšerné.

V devět pět jsem zavolala pojišťovací agentce a nahlásila jsem jí nehodu. Řekla mi, že na volkswagen se nevztahuje žádné zvláštní pojištění, protože je moc starý. Vypadalo to, že budu mít štěstí, když od pojišťovny shrábnu nějakých dvě stě dolarů, takže nemá cenu auto odtahovat. A najít v Brawley nějakého likvidátora, který by se šel na ně podívat, by dalo skoro víc práce, než za kolik to auto stojí. Říkala, že to zjistí a potom mi dá vědět. Náš rozhovor mě žádnou zvláštní radostí nenaplnil. Měla jsem sice nějaké úspory, ale koupě auta by mé fondy povážlivě vyčerpala.

Dietz se vrátil právě včas, aby u mne zastihl Věru. Zastavila se tu na cestě do práce, měla kancelář ve vedlejší místnosti.

„Propána, co se ti stalo?“ vyhrkla, když uviděla můj obličej.

„Moje auto skončilo v zavražovací příkopě v Brawley,“ řekla jsem. „Tohle je Robert Dietz. Byl tak hodnej a dovezl mě zpátky. To je Věra Liptonová z vedlejší kanceláře.“

Spěšně si potřásl rukama. Měla na sobě černou koženou minisukni, která ji obepínala, jako by to bylo čalounění. Když se Věra usazovala do jednoho z mých křesel, vydávala sukně vrzavý zvuk. Dietz prošel kolem a usadil se na kraji psacího stolu. Bylo zábavné sledovat, jak se navzájem odhadují. Aniž by to Věra tušila, pohlížel na ni Dietz jako na potenciální vražedkyni, zatímco ona, jak jsem ji podezírala, hodnotila jeho způsobilost k milostným hrátkám –

jestli s ní nebo se mnou, to jsem říct nedokázala. Z jejího výrazu jsem usoudila, že si myslí, že jsem si ho stopla na silnici, a protože mě, pokud jde o muže, pokládala za beznadějně konzervativní, myslím, že jsem tím v jejích očích trochu vyrostla. Snažila jsem se vypadat jako ženská, která na silnici mává na cizí chlapy, ale ona se o mě nezajímala – prohlížela si jeho. Budu muset zavolat tomu jejímu kámošovi doktorovi, abychom mohli chodit na rande ve čtyřech.

Automaticky sáhla do kabelky a vytáhla balíček cigaret Virginia Slims. „Já nekouřím. Jenom ji musím držet v ruce,“ řekla, když zachytila můj pohled. „Minulej tejden jsem toho nechala,“ prohodila směrem k němu.

Pohlédla jsem na Dietze, jak bude reagovat. Neměl teď už v puse cigaretu víc než čtyřiaadvacet hodin, což byl možná jeho osobní rekord. Naštěstí se zdálo, že je dočista v zajetí feromonů, které se vznášely ve vzduchu jako parfém. Věra sice zrovna nepřehodila svou dlouhou nohu přes opěradlo křesla, ale ve způsobu, jak seděla, bylo něco provokativního. I když jsem ji viděla takhle působit dost často, nikdy jsem nedokázala vysledovat, co vlastně dělá. Její chování mělo za následek, že většina mužů byla ochotna si sednout, lehnout a aportovat jako cvičení psíci.

„Doufám, že jsi nezapomněla na tu zítřejší večeři,“ řekla. Z mého výrazu poznala, že nemám nejmenší ponětí, o čem to mluví. „Jewel. Jde do důchodu,“ řekla co nejjednodušeji, jak se říkají věci lidem, kteří utrpěli úraz mozku.

„Jo, máš pravdu! Úplně jsem zapomněla. Promiň, ale já fakt nevím. Asi mi to nevyjde,“ řekla jsem a pohlédla jsem na Dietze. Nikdy by mi nedovolil, abych se zúčastnila nějaké veřejné události. Věra si všimla mého pohledu a řekla Dietzovi: „Samozřejmě jste taky zván. Jewel odchází z podniku po pětadvaceti letech. Účast je povinná... žádné vytáčky se nepřijímají.“

„Kde se to bude konat?“ zeptal se.

„V hotelu Edgewater. V soukromém salonku. Mělo by to být moc nóbl. Aspoň podle toho, co to stojí.“

„Kolik tam bude lidí?“

Věra pokrčila rameny. „Možná pětatřicet.“

„Jen pro zvané?“

„Samozřejmě. Jen pro zaměstnance Kalifornský pojišťovny a jejich hosty. Proč?“

„To nepůjde,“ řekla jsem.

„Myslím, že to zvládneme,“ řekl ve stejnou chvíli Dietz. „Bylo by dobré, kdyby kolem toho dopředu nebyla moc velká publicita.“

Věra se na nás dívala z jednoho na druhého. „Co se tady děje?“

Dietz jí to vysvětlil.

Čekala jsem, podivně podrážděná, zatímco ti dva procházeli katechismem nedůvěry a ujišťování. Věra předvedla celou škálu požadovaných reakcí. „Panebože, to je hrozný. To není možný, že takové věci se doopravdy dějou. Heleďte, jestli nechcete riskovat, tak to pochopím.“

„Chtěl bych si to ještě ověřit, uvidíme, jak to bude vypadat. Můžeme vám dát vědět zejtra ráno?“ zeptal se Dietz.

„Samozřejmě. Když to budu vědět do oběda, neměl by to být problém.“

„V kolik hodin je ta večeře?“

„Koktejl se podává od sedmi. Večeře je v osm.“

Věra se podívala na hodinky. „Fjú. Musím běžet. Ráda jsem vás poznala.“

„Nápodobně.“

Pohnula se směrem ke dveřím.

„A, Věro...,“ řekl ještě. „Rádi bychom to udrželi v tajnosti.“

Posunula si na nose brýle a podívala se na něj skrze obroučky. Po krátké elegantní pauze zvedla obočí a řekla: „Samozřejmě“ – což znamenalo, *to dá rozum, ty pitomče*. Così koketního bylo už v samotném způsobu, jakým opouštěla místnost. Probůh, ona byla pro něj opravdu schopná všeho.

Zdálo se mi, že Dietz se začervenál. To bylo poprvé, co jsem viděla, že by ho něco vyvedlo z konceptu. Chlapi, u kterých by to člověk nejméně čekal, nakonec naletí na krásné oči.

Když za ní zapadly dveře, rozzlobeně jsem se na Dietze obořila. „Myslela jsem, že jste veřejný akce zakázal!“

„Máte pravdu. Omlouvám se. Vidím, že jsem vás zaskočil. Nechci se vám do věci plést víc, než je nutný. Jestli chcete, tak najdeme způsob, jak to zaonačit.“

„Nehodlám riskovat život kvůli takový pitomosti!“

„Podívejte. Možnost útoku stejně nemůžeme nijak vyloučit. Já tu jsem od toho, abych snížil jeho pravděpodobnost, nic víc. I *prezident* chodí na veřejnost, prosím vás.“ Potom změnil tón. „Kromě toho nejsem přesvědčenější o tom, že ten chlap, se kterým máme co do činění, je profík...“

„Výborně. Může to být třeba šílenec.“

Dietz věčně pokrčil rameny. „Když budem hrát svoji hru správně, budete dostatečně v bezpečí. Seznam hostů je omezenější a vy ty lidi znáte. Když už se o tom bavíme, zásadní otázka zní, jestli tam chcete jít, nebo ne? Řekněte mi to. Nejsem tu od toho, abych vám diktoval, co máte dělat.“

„Já ještě nevím,“ řekla jsem poněkud uchlácholená. „Ta večere sice není žádná událost, ale mohlo by být fajn si zase někam vyjít.“

„Tak se podíváme, jak to vypadá, a potom se rozhodneme.“

V poledne jsem to v práci zabalila a zase jsem všechno zamkla. Zrovna když jsme z Dietzem zamířili ke dveřím, zazvonil telefon. Běžela jsem k němu, ale on zvedl ruku a zarazil mě. Vzal sluchátko sám. „Kancelář slečny Millhonové.“ Chvilku poslouchal. „Počkejte.“ Předal mi telefon.

„Haló?“

„Kinsey, tady je Irena Gershová. Nezlobte se, že vás otravuju. Víím, že máte práci...“

„To nevádí. Co se děje?“

„Matka zmizela. Vám se asi neozvala, že?“

„No, to ne. Ani nevím, jestli by věděla, komu má zavolat, kdyby chtěla. Viděla jsem ji jen dvakrát. Jak dlouho je pryč?“

„To vlastně nikdo neví. Dohlážitelka v sanatoriu přísahá, že u snídaně tam ještě byla. Ošetřovatelka ji dovezla na vozíčku do jídelny a potom odešla k jinému pacientovi. Řekla máti, že bude hned zpátky, ale když se otočila, viděla, že máti vstala z vozíčku a odcházela pryč. Nikoho nenapadlo, že by mohla dojít někam daleko.“

Prohledali už celý dům i pozemek a teď asi začnou pátrat po okolí. Zrovna tam jedu, ale myslela jsem, že se nejdřív zeptám vás, kdybyste náhodou něco věděla.“

„Je mi líto, ale vůbec jsem o ní neslyšela. Potřebujete nějak pomoc?“

„Ne, ne. To opravdu není třeba. Oznámili to na policii a ta pročesává v hlídkovém voze celou čtvrť. Zatím po ní není ani stopy, ale ona se určitě objeví. Jenom jsem nechtěla vynechat možnost, že by mohla být u vás.“

„Kéž bych vám mohla pomoci nějak víc. Máme teď nějaké zařizování, ale můžeme se s vámi ještě spojit a podívat se, co se děje. Dejte mi adresu a telefon toho sanatoria.“

Přidržovala jsem si sluchátko ramenem a na kus utrženého papíru jsem si všechno napsala. „Až se vrátíme, tak vám zavolám.“

„Děkuji vám. Je od vás hezké, že se tak staráte.“

„Prozatím si nedělejte starosti. Určitě je někde blízko.“

„To doufám.“

Řekla jsem Dietzovi, co se děje, a zamířili jsme dolů po zadním schodišti. Byla jsem napůl v pokušení donutit ho, aby mě dovezl do sanatoria, ale nezdálo se, že by to bylo tak naléhavé. On chtěl vidět Edgewater a chtěl si prohlédnout, kde se bude konat ten večírek. Navrhl mi, že můžu Ireně zavolat z hotelu, jakmile s tím bude hotov. To znělo rozumně a já jsem s tím souhlasila, i když jsem si byla jistá, že kdyby bylo po mém, udělala bych to jinak. Byla jsem celá rozrušená a poprvé mi nevadilo, jak řídí. Nedokázala jsem si představit, kam by Agnes mohla jít. Věděla jsem, že je schopná udělat pěkný kravál, když se jí zachce, ale Irena přece říkala, že byla s přestěhováním svolná. Musela jsem si pro sebe pokrčit rameny. Určitě se objeví.

12



Opřela jsem si hlavu o opěradlo a civěla jsem ven z auta. Dietz zatím objížděl prostranství kolem hotelu. Viděla jsem, že si ukládá do paměti různé cesty, aby si uvědomil některé úseky, kde bychom mohli být obzvlášť nechránění. Já jsem až tak moc nestála o to na tu večeri jít. Když jsem teď o tom tak uvažovala, co je mi vlastně po tom? Jewel je milá paní, ale já ji vlastně moc neznám. Necítila jsem se zrovna dobře a – což bylo hlavní – neměla jsem co na sebe. Moje univerzální šaty – jediné, které mám – jsem měla v autě, když se to stalo. Pamatovala jsem si, že jsem v té vrakárně v Brawley pakovala nějaké promáčené hadry do balíku, ale ten do Santa Terezy ještě nedorazil. Až se ty šaty ke mně dostanou, budou nejspíš smrdět jako bažina a budou plné nějakých prvků, kterým se daří ve vlhku. Mohla bych samozřejmě říct Věře, aby mi nějaké hadry půjčila. Tyčí se nade mnou jako věž a je o dobrých dvacet liber těžší, ale viděla jsem ji v takové tunice s flitry, která jí sahala po zadek. Mně by nejspíš byla tak po kolena. Ne že bych si ve svém současném stavu mohla dovolit vzít si sukni. Leda že bych se chtěla pochlubit pohmožděnými nohama barvy nahnílého ovoce. Ale musím se na to dívat z té optimističtější stránky: když už jsem jednou přikurtovaná v tom svém brnění, co na tom záleží, že má Věra prsa o dvě čísla větší?

Dietz byl evidentně uspokojen svou obhlídkou okolí hotelu, takže jsme mohli pokračovat dál. Zastavil na parkovišti před Edgewaterem, nechal svého porsche u zřízence a podal mu složenou bankovku.

„Nechte si to auto blízko u sebe a dejte mi vědět, kdyby se o něj někdo zajímal.“

Zřízenec pohlédl na bankovku. „Jistě, pane. Spolehněte se!“

Vykročili jsme ke vchodu.

„Co jste tak zamlklá?“ zeptal se mě, když mě vedl za loket po vestibulu a kormidloval mě jako nějaký člun.

Automaticky jsem odtáhla paži. „Promiňte,“ zamumlala jsem. „Myslela jsem na tu večeri a dostala jsem z toho špatnou náladu.“

„A nemůžu vám nějak pomoci?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jaké to pro vás je?“

„Co, tahle práce?“

„Jo. Chodíte všude za mnou jako ocásek. Neleze vám to na nervy?“

„Já žádný nervy nemám,“ ušklíbl se.

Obrátila jsem se a prohlédla jsem si jeho obličej. Zajímalo by mě, jestli má pravdu.

Ulovil ředitele hotelu a vedl s ním dlouhý pohovor o místnosti, kde se bude banket konat, o tom, kde je nejbližší lékařská pomoc a o podobných věcech. Já bych celý ten plán hodila přes palubu, ale už jsme do toho investovali tolik času a energie, že jsem se cítila zavázána to celé podstoupit. Dietz mezitím zaktivizoval všechny nepříjemné stránky mé osobnosti. Začala jsem si vzpomínat na jisté povahové vlastnosti, které pravděpodobně přispěly k tomu, že jsem dvakrát rozvedená. Raději bych věřila tomu, že to vždycky byla *jejich* chyba, ale proč si něco nalhávat...

Nechala jsem Dietze v kanceláři ředitele a potloukala jsem se po chodbě. Hned za vestibulem byly malé obchůdky, kolem nichž se motali bohatí lidé a hledali způsob, jak by mohli utratit peníze a nemuseli při tom odcházet z hotelu. Vlezla jsem do jednoho butiku a prošla ho křížem krážem. Zboží mi tu připadalo úplně neskutečné, modely byly barevně sladěné se všemi možnými doplňky. Pod pojmem doplňky si představuju, že si člověk vezme ponožky s odpovídajícím barevným lemem. Vzduch byl navoněný jedním z těch parfémů filmových hvězd, za jehož jednu unci zaplatíte sto padesát dolarů. Jen tak z legrace jsem si prohlédla regál s

výprodejem. I se slevou stála většina kousků víc, než si vydělám za měsíc. Přešla jsem k oddělení, kde byly naaranžované večerní šaty: dlouhé brokátové sukně a tuhé živůtky poseté flitry, všechno vyšíváné, ručně šité, ručně malované, s aplikacemi, s korálky nebo jinými důmyslnými ozdobami. Prodavačka po mně blýskla nacvičeným úsměvem. Všimla jsem si, že její výraz mírně znejistěl. Znovu mi to připomnělo, jak skličující pohled na mě musí být pro ty, kdo na to nejsou připraveni. Doufala jsem, že vypadám, jako bych právě prodělala kosmetickou operaci. Zmenšení nosu a vyhlazení vrásek kolem očí. Mohla si myslet, že jsem tu zalezlá s nějakým starým paprikou, dokud mi nesplaskne otok.

Ve dveřích se objevil Dietz a já jsem se vydala směrem k němu. Jako obvykle mě bez nějakých skrupulí popadl za loket a pochodoval se mnou po chodbě. Byl prudký, rozrušený, myšlenkami patrně o pár kroků napřed. „Pojďme se najíst.“

„Tady?“ zeptala jsem se polekaně. Já jsem spíš hamburgrový typ.

„Jistě, proč ne? To vás rozveselí.“

Došli jsme ke vchodu do hotelové restaurace, což byla rozlehlá místnost prosklená ze všech stran, s naleštěnou červenou dlažbou a s bílým proutěným nábytkem. Byla přeplněná zelení – palmami a fikusy v květináčích, které propůjčovaly restauraci elegantní tropickou atmosféru. Hosté byli většinou oblečení velmi neformálně – do tenisových úborů, golfových košil a značkových tepláků. Dietz měl na sobě džíny a tvídové sako, které nosil už dva dny, a já jsem měla také džíny a nějaké triko. Nezdálo se, že by nám někdo věnoval sebemenší pozornost, s výjimkou příležitostných zvědavých pohledů na můj potlučený obličej.

Dietz vyhlédl stůl v ústraní blízko nouzového východu, nad nímž bylo nápadnými písmeny napsáno: TYTO DVEŘE MUSÍ BĚHEM OTEVÍRACÍ DOBY ZŮSTAT ODEMČENÉ. Což bylo perfektní, kdyby člověk potřeboval rychle zmizet. Přilehlé provozní prostory sloužily jako sklad ubrusů a příborů. Někáká servírka tu byla odsouzená k tomu, aby z látkových ubrousků skládala lodičky.

„Co třeba tenhle,“ řekl. Hosteska kývla a uvedla nás na naše místa k vyhlédnutému stolu, aniž by nějak zpochybňovala náš vkus.

Podala nám dva obří jídelní lístky vázané v kůži. „Číšník tu bude za okamžik,“ řekla a odešla pryč. Přiznávám, že jsem jídelní lístek prohlížela s jistou zvědavostí. Jsem zvyklá na podniky s rychlým občerstvením, kde mají na jídelním lístku pokrmy vyobrazené na lesklých fotografiích, jako by se očekávalo, že skutečnost člověka zklame.

Dobroty byly ručně rozepsány do jednotlivých položek na pergamenové čtvrtce. Kuchyňský písař byl zběhlý v kulinářském výrazivu: „...opékané telecí filety s lehkým sosem, podávané na čerstvých salátových listech, posypané brusinkami, jako příloha ručně tvarované oplatky z ovčího sýra, plněné divokými houbami, yampovým kořenem a čerstvými bylinkami...“ za dvacet jedna devadesát pět. Mrkla jsem na Dietze, ale ten vůbec nevypadal vyděšeně. Jako obvykle jsem byla naprosto vyvedená z míry. Brusinky a yampový kořen jsem snad ani nikdy předtím nejedla.

Prohlížela jsem si ostatní hosty. Můj výhled byl však napůl zacloněn bostonskou kapradinou. Vedle rostliny stála válcovitá klec, ve které švitořily pěnkavy. K drátům klece byly po stranách připevněny malé bambusové košíčky a ptáčky poskakovali dovnitř a ven s proužky novin a stavěli si hnízda. Jejich veselá podnikavost byla okouzlující. Nečinně jsme je s Dietzem pozorovali a čekali jsme, až přijde číšník.

„Víte něco o havranech?“ zeptal se mě.

„V ptácích se moc nevyznám.“

„Taky jsem se v nich nevyznal, dokud jsem se s jedním neseznámil osobně. Míval jsem havrana, kterému jsem říkal Albert. Když jsem ho poznal líp, tak Bertík. Dostal jsem ho, když byl ještě malý ptáče, a pak jsem ho měl léta. Mladý havrani nedokážou lítat rovně a občas se zřítějí. V tomhle věku se jim říká větvičkáři, protože jediný, co umějí, je nemotorně přesedávat z větve na větev. Někdy nedokážou slézt, a to pak brečej jak mimina, dokud je nesundáte dolů. Bertík asi přecenil svoje síly a zřítíl se k zemi. Měl jsem kocoura Jendu, a ten mi ho dones. Hrozně skřehotal. Musel jsem se s Jendou poprat o to, čím bude. Naštěstí pro Bertíka jsem to vyhrál já. Časem se z nich stali kamarádi, ale nějaký čas to byla dost ožehavá

situace. Jenda byl naštvanej, protože si myslel, že to je slavnostní večeře, a já jsem mu ji překazil...”

Dietz vzhlédl. Blížil se k nám číšník. Vypadal jako ceremoniář na svatbě, v obleku a v bílých rukavičkách.

„Dobré odpoledne. Dáte si před obědem něco k pití?“ Číšník se choval obezřetně a vyhýbal se přímému pohledu.

Dietz se obrátil na mě: „Chcete něco pít?“

„Bílé víno,“ řekla jsem.

„Chardonnay, sauvignon blanc?“ zeptal se číšník.

„Chardonnay.“

„A vy, pane?“

„Já si dám pivo. Jaký máte z dovozu?“

„Amstel, Heineken, Beckovo tmavé, Beckovo světlé, Dos Equis, Bohemii, Coronu...”

„Beckovo světlé,“ poručil si Dietz.

„Máte vybrané jídlo?“

„Ne.“

Číšník civěl na Dietze, potom kývl a zmizel.

„Nejspíš ho zas půl hodiny neuvidíme, ale nemám rád, když mě někdo nutí do objednávání.“

Znovu vytáhl tu svoji historku o havranovi Bertíkovi, který rád chodil na dlouhé procházky a vyrostl na lentilkách, vajíčkách na tvrdo a granulovaném žrádle pro kočky. Když Dietz mluvil, jeho oči neklidně tékaly po místnosti. Málokdy se díval lidem na tváře, vždycky na ruce, pátral po ukrytých zbraních a náhlých pohybech, které by třeba mohly být znamením. Objevil se nějaký mladík a donesl nám nápoje, ale náš číšník se nevrátil. Dietz se rozhlížel po jídelně, ale nebylo po něm ani památky. Viděla jsem, jak si všeho všímá, a potom v náhlém návalu nevole hodil na stůl bankovku a vstal. „Pojďme odtud pryč. Tohle se mi nelíbí.“

„Vy se na všechno díváte jako na součást nějakého spiknutí?“ zeptala jsem se a cupitala jsem za ním.

„Možná je to to jediný, čemu vděčíme za to, že jsme naživu.“

Pokřčila jsem rameny a nechala jsem ho při tom. Když jsme došli k hlavnímu vchodu, porsche byl zaparkovaný přímo proti keřům.

Sebral si sám z vrátnice klíčky a pomohl mi do auta. Nasedl také a nastartoval.

Jeli jsme domů podél pláže. Byla jsem vyčerpaná a v hlavě mi začínalo bušit. Když jsme dojezдили do mého bytu, vytáhl Dietz své přenosné poplašné zařízení a ukázal mi, jak se zapíná a vypíná. Připevnil ho ke dveřím.

„Řeknu Henrymu, aby měl nastražený uši, až budu pryč...“

„Vy někam jdete?“ Cítla jsem, jak se mě trochu zmocňuje panika, svědectví toho, jak rychle jsem na něm začala být závislá, pokud šlo o moji osobní bezpečnost.

„Chci si ještě promluvit s poručíkem Dolanem. Říkal, že se spojí s Carson City a pokusí se zjistit něco o tom chlápkovi s dítětem. Někdo o něm musel slyšet. Třeba najdem nějaký fotky a aspoň budem mít představu, jak vypadá. Budu tady za půl hodinky. Nic se vám nestane. Odpočiňte si. Vypadáte zničeně.“

Dietz odešel, já jsem spolkla prášek proti bolesti a zamířila nahoru. Slíbila jsem Ireně, že jí zavolám, a začal se ve mě kňouravě ozývat hlásek mého svědomí. Zrovna když jsem si zouvala boty, zazvonil telefon. Dietz mi sice řekl, že nemám chodit k telefonu, když tady není, ale nemohla jsem si pomoci. Natáhla jsem se přes postel a zvedla jsem sluchátko.

Byla to Irena Gershová. „Výborně, jste to vy. Volám ze sanatoria. Jsem ráda, že jste doma. Bála jsem se, že budete ještě pryč.“

„Zrovna jsme se vrátili. Myslela jsem na to, že bych vám měla zavolat, ale nedokázala jsem sebrat energii.“

„Volám nevhod?“

„To nic, nedělejte si starosti. Co se děje?“

„Právě že nic. Nezlobte se, že vás tak otravuju, ale já jsem úplně vedle. Matka je teď pryč už osm hodin a nikde po ní prostě není ani stopy. Clyde říká, že bychom ji možná měli začít hledat sami po sousedství.“

„To zní rozumně,“ řekla jsem. „Potřebujete pomoci klepat lidem na dveře?“ Na zlomek vteřiny moje starost o Agnesinu bezpečnost převážila nad mým strachem.

„Děkuji vám. Byli bychom rádi. Čím déle bude máti nezvěstná,

tím větší budu mít strach. Někdo ji přece musel vidět.“

„To určitě,“ řekla jsem. „Kdy mě tam budete potřebovat?“

„Jestli můžete, tak brzy. Clyde mi telefonoval z práce a je teď na cestě domů. Jestli by vás to moc neobtěžovalo...“

Dala mi adresu sanatoria u stojedenáctého bloku na Concorde.

„Jedu tam,“ řekla jsem a zavěsila jsem. V rychlosti jsem zavolala poručíku Dolanovi a nechala jsem tam vzkaz pro Dietze, aby na mě čekal v sanatoriu, a nadiktovala jsem mu adresu. Když jsem to udělala, opatrně jsem sešla ze schodů. Potřebovala jsem nějakou činnost. Nehoda měla za následek, že se celé mé tělo při pohybu zadrhávalo a cítila jsem, jako by mi klouby ztuhly rzí. Při určitém držení těla mi do krku vystřelovala mučivá bolest, takže jsem mumlala „au, au“. Doufala jsem, že ten prášek brzy zabere.

Našla jsem bundu a kabelku, podívala jsem se do ní, abych se ujistila, že revolver je na svém místě, a zamířila jsem ke dveřím. Ve vnější kožené kapsičce jsem hledala klíče od auta. Kde sakra jsou? Náhle jsem se zastavila, úplně zmatená, a pak se mi rozbřesкло. *Nemám vůz.* Můj volkswagen stojí pořád ještě na vrakárně v Brawley. A sakra, pomyslela jsem si.

Otočila jsem se na podpatku, znovu jsem zvedla telefon a zavolala jsem si taxíka. V tuhle chvíli jsem si už osvojila něco z Dietzovy opatrnosti. Ani mě nenapadlo okounět venku na podezdívce, kde by mě bylo odevšad vidět. Svědomitě jsem čekala ve vaně v dolní koupelně, odkud jsem mohla oknem sledovat, kdy se objeví taxík. Již podruhé jsem popadla bundu a kabelku. Když jsem otevřela dveře, spustil se alarm, což mě tak vyděsilo, že jsem se málem počurala.

S rachotem se otevřely zadní dveře Henryho bytu. Henry se vyřítil ven s řeznickým sekáčkem v ruce. Měl na sobě jen tyrkysové spodky a byl bledý jako chlebové těsto. „Proboha, co se stalo? Jste v pořádku?“

„Henry, nic mi není. Nedopatřením jsem spustila alarm.“

„No tak běžte honem dovnitř. Vyděsila jste mě k smrti. Zrovna jsem se chtěl sprchovat, když se ta mrcha spustila. Proč jste vůbec venku? Dietz říkal, že si dáte šlofíka. Vypadáte hrozně. Běžte do postele.“ Ta panika z něj udělala pěkného mrzouta, pomyslela jsem

si.

„Přestaňte se strachovat. Není důvod k žádné hysterii. Volala mi Irena Gershová a já za ní jedu do sanatoria, abych jí pomohla hledat její matku. Vepředu na mě čeká taxík.“

Henry mě popadl za bundu. „Takovou věc nemůžete udělat,“ vyštěkl na mě. „Můžete počkat, až se vrátí Dietz, a potom tam jet s ním.“

Cítila jsem, jak se mě zmocňuje vztek – reakce na jeho rozčilení. Vyrvala jsem mu bundu, chvíli jsme se prali jako nějaké děti na školním dvoře. Byla to dost ošidná situace, protože držel v ruce ten sekáček.

Když se podruhé natahoval po mé bundě, zvedla jsem ji nahoru tak, že na ni nedosáhl. „Henry,“ řekla jsem varovně „já jsem svobodný člověk. Dietz ví o tom, že tam jedu. Zavolala jsem do kanceláře k Dolanovi a sama jsem mu to řekla. Už je na cestě.“

„Nikam jste nevolala. Já vás znám. Lžete, jak když tiskne,“ vyštěkl Henry.

„Volala jsem tam!“

„Ale nemluvila jste s ním.“

„Nechala jsem mu vzkaz. To je to samé.“

„Co když ho nedostane?“

„Tak mu můžete říct, kde jsem! Já jdu.“

„Nikam nepůjдете!“

Musela jsem se s ním pět minut dohadovat, než mi dovolil odejít z domu. Mezitím taxikář už dvakrát troubil, pak se objevil zpoza rohu a sháněl se po pasažérovi. Nevím, co si musel pomyslet, když nás tam viděl. Mě se zmasakrovaným obličejem a Henryho v podvlékačkách a se sekáčkem v praci. Naštěstí Henry toho chláпка znal a po vzájemném ujišťování nakonec svolil, abych odjela. Sice se mu to nelíbilo, ale nemohl proti tomu moc dělat.

Taxikář stále ještě vrtěl znechuceně hlavou a řekl posměšně: „Vemte si nějaký kalhoty, Pittsi. Za tohle by vás mohli zavřít.“

Než jsem dorazila k sanatoriu na Upper East Side, byly už skoro dvě hodiny. Když taxík zastavil, uvědomila jsem si, že to tam znám. Pročesávaly jsme to tam s Rosií, když jsme hledaly dům s

pečovatelskou službou pro její sestru Klotildu. Domy byly vesměs vystavěny velkoryse. Rozlehlé interiéry s vysokými stropy, obrovská okna, široké verandy, obklopené masivními duby a starými střapatými palmami. Sanatorium, z něhož zmizela Agnes, s nimi ostře kontrastovalo. Byla to dvoupatrová viktoriánská stavba s domem pro služebnictvo vzadu. Měla světle šedou fasádu s jasně bílými ozdobami. Strmou střechu pokrývaly břidlicové tašky, které se překrývaly jako rybí šupiny. V úrovni druhého patra byla ke stavbě přilepena podlaha z neohoblovaných prken a venkovní dřevěné schodiště jako úniková cesta pro případ požáru. Dům stál na velké rohové parcele. Pozemek stínily nesčetné stromy, zdobily ho záhony květin a lemovaly ho husté keře, jejichž větvičky pronikaly skrze špičaté konce ozdobného kovového plotu. Vzadu na malém parkovišti bylo vidět několik aut.

Irena zjevně čekala na můj příjezd. Zaplatila jsem a vylezla jsem z taxíku. Hned jsem ji zahlédla, jak jde po chodníku směrem ke mně, doprovázena nějakým pánem, což byl, jak jsem se domnívala, Clyde Gersh. Opět mě zarazila ta aura nemoci, která ji obklopovala. Byla hubená jako tyčka a zdálo se, že se sotva drží na nohou. Měla na sobě propínací hedvábné šaty nefritově zelené barvy, která ještě víc zdůrazňovala nadpřirozenou bledost její pleti. Určitě si dala práci, aby k něčemu vypadala, ale nemělo to velký efekt. Její make-up měl příliš broskvový odstín a nalepené řasy vzbuzovaly dojem, jako by jí oči chtěly vyskočit z obličeje. Se skvrnami zdravíčka na tvářích vypadala jako člověk zmítaný vysokou horečkou. „Ach Kinsey, díky bohu.“ Natáhla ke mně třesoucí se ruce, studené jako kus ledu.

„Jak se vede, Ireno? Máte už nějaké stopy?“

„Bohužel ne. Policie dostala hlášení a vydala takové to prohlášení, ...no, jak se tomu říká...“

Promluvil Clyde. „Zostřená pozornost.“

„Ano, to je ono. No, jejich hlídkový vůz prostě prohledává okolí. Nejsem si jistá, co víc by zatím mohli dělat. Je mi z toho nanic.“

Znovu se ozval Clyde a podával mi ruku: „Já jsem Clyde Gersh.“

Irena se zatvářila zmateně. „Ach, promiňte. Tohle je slečna Millhonová. Já nevím, kam jsem dala hlavu.“

Clydu Gershovi mohlo být tak k šedesáti, byl asi tak o deset let starší než jeho žena. Byl vysoký a nahrbený. Draze vypadající oblek na něm poněkud žalostně visel. Vrásčitou tvář mu lemovaly řídnoucí šedé vlasy a obočí měl svraštělé starostmi. Sklíčené rysy prozrazovaly člověka, který se odevzdal do vůle osudu. Zdravotní stav jeho ženy, ať už byl skutečný, nebo si ho navodila sama, pro něj musel být utrpením. Choval se k ní s unavenou trpělivostí. Uvědomila jsem si, že nemám ponětí, čím se živí. Nějakým povoláním, které si žádá pružný časový rozvrh a naleštěné boty. Právník? Nebo účetní?

Podali jsme si ruce. „Rád vás poznávám, slečno Millhonová. Kéž by to bylo za jiných okolností,“ řekl.

„Já vás také. Budu raději, když mi budete říkat Kinsey. Čím vám mohu pomoci?“

Pohlédl omluvně na svou ženu. „Zrovna jsme o tom mluvili. Snažím se přemluvit Irenu, aby zůstala tady. Může to tu udržovat v chodu, a my zatím budeme klepat na dveře. Řekl jsem řediteli tohoto šestákového ústavu, že jestli se Agnes něco stane, bude mít na krku žalobu...“

Irena po něm blýskla pohledem. „O tom se můžeme bavit později,“ řekla mu. Obrátila se na mě. „Sanatorium je báječné. Oni si myslí, že máti byla asi zmatená. Víte, jak dokáže být umíněná, ale určitě je v pořádku...“

„To víte, že je,“ řekla jsem, i když jsem měla jisté pochybnosti.

Z Clydova výrazu jsem vytušila, že si o tom myslí asi to samé, co já. „Jestli chcete jít se mnou, zrovna vyrážím,“ řekl. „Myslím, že bychom měli projít domy na Concordu až ke křižovatce a potom se dát na sever.“

Ozvala se Irena. „Já chci jet také, Clyde. Já tady sama nezůstanu.“

Obličejem mu přelétl podrážděný výraz, ale pak souhlasně kývl. Ať už byl předtím jakkoliv proti tomu, svůj odpor teď odsunul stranou, možná s ohledem na mě. Připomínal mi rodiče, který nechce trestat dítě před cizími lidmi. Ten muž chtěl působit dobře. Rozhlédla jsem se po ulici, jestli někde nezahlednu Dietze.

Irena si všimla mého zaváhání. „Stalo se něco, dušinko? Vypadáte

ustaraně.“

„Mám se tu sejít s jedním člověkem. Chtěla bych, aby aspoň věděl, kde jsem.“

„Jestli chcete, můžeme na něj počkat.“

Clyde netrpělivě mávnul rukou. „Vy dvě si dělejte, co chcete. Já jdu,“ řekl nám. „Vezmu si tuhle stranu a vy si můžete vzít tuhle. Sejdeme se tu za půl hodiny a uvidíme, jak to vypadá.“ Políbil Irenu letmo na tvář a zamířil pryč. Dívala se za ním plna úzkosti. Myslela jsem, že něco řekne, ale přešla to mlčky.

„Chtěla byste někomu v sanatoriu říct, kde budeme?“

„Není třeba,“ odpověděla jsem. „Dietzovi to dojde.“

13



Začali jsme domem šikmo naproti sanatoriu. Jako mnoho ostatních domů v sousedství byl solidně postavený, nejspíš někdy začátkem století. Dvoupatrová budova měla široké průčelí a byla krytá cedrovými šindeli natřenými světle zelenou barvou. Zprostředka vyčnívala veranda se štítem a veliká arkýřová okna slepě odrážela roztažené větve vysokého dubu. Když jsme se blížily po chodníku k domu, zdálo se mi, že jsem v horním okně zahlédla nějaký pohyb. Irena se ke mně tiskla, hledajíc oporu. Už mi bylo jasné, že mě bude zdržovat, ale neměla jsem to srdce jí to říct. Doufala jsem, že její úzkost se trochu zmírní, když bude moci pomáhat při pátrání.

Stiskla jsem zvonek. Ozvalo se ostré zacinkání. O chvíli později se pootevřely dveře a za nimi se ve škvíře objevila tvář staré ženy. Nechala pro jistotu na dveřích řetěz. Kdybych byla zloděj, mohla bych jedním dobře mířeným kopancem dveře otevřít.

„Co je?“

„Promiňte, že vás otravujeme, ale obcházíme tu všechny lidi v sousedství. Že sanatoria zmizela jedna stará paní a my se chceme zeptat, jestli jste ji náhodou neviděla. Asi v sedm ráno. Tou dobou asi odešla.“

„Ted' už nevstávám dřív než v osm. Nařídil mi to doktor. Dřív jsem vstávala v pět, ale on říkal, že to je hloupost. Je mi šestasedmdesát. Říká, že v tuhle hodinu se neděje nic tak důležitýho,

o čem bych musela vědět.“

„A co sousedi? Neslyšela jste, že by se někdo zmínil...“

Mávla netrpělivě rukou s kropenatými silnými klouby. „Já se s nima nebavím. Ten živej plot už nestříhali nejmiň patnáct let. Jednou za měsíc zaplatím klukovi, co roznáší noviny, aby to zastříhnul. Jinak by to vyrostlo až k telefonním drátům. Taky mají psa, kterej mi leze na dvorek. Vydělá se, kde ho napadne. Nemůžu udělat krok, abych neměla na botách nějaký psí svinstvo. Můj muž vždycky říká, fuj, Ethel, zas máš na botě psí srágoru.“

Vytáhla jsem svoji navštívenku a na druhou stranu jsem načmárala číslo do sanatoria. „Můžu vám tu nechat vizitku? Kdybyste něco zaslechla, můžete mi zavolat. Moc by nám to pomohlo.“

Žena si ji neochotně vzala. Bylo jasné, že útěky z geriatrického oddělení ji moc nezajímají. „Jak se ta ženská jmenuje?“

„Agnes Greyová.“

„Jak vypadá? Nemůžu přece poznat někoho, koho jsem v životě neviděla.“

Stručně jsem jí Agnes popsala. Protože vedle mě stála Irena, nemohla jsem dost dobře naznačit, že Agnes vypadá jako pštros.

„Budu na to dávat pozor,“ slíbila. Pak se dveře zavřely.

Zkusily jsme to ve vedleším domě a ještě v dalším, ale výsledek byl přibližně stejný. Než jsme došly na roh, uplynulo pětadvacet minut. Byla to pomalá práce a zatím bezvýsledná. Agnes nikdo neviděl. Zamířily jsme na východ. Blížil se sem nějaký nákladník a my jsme čekaly u obrubníku, dokud neprojel kolem nás. Když jsme přecházely, vzala jsem Irenu za loket. Dohlížela jsem na její bezpečnost, jako Dietz dohlížel na mou.

Zdálo se, že temnou zeleň jejích hedvábných šatů rozechvívá jemný třas. Neklidně jsem si ji prohlížela. Po léta odbarvované vlasy měly ostře bílou barvu a byly velmi slabé, jako by se jí konečně podařilo z chomáčovitých kadeří odstranit jakýkoli barevný odstín. O obočí se vůbec nedalo mluvit, nad očima měla jen dvě hnědé linky nakreslené tužkou, klenuté obloučky, jaké by nakreslilo dítě usměvavému sluníčku. Kdysi možná mohla být považována za

krasavici. Měla jemné rysy a neobyčejně průzračné modré oči. Na jednom oku se jí odchlíply nalepené řasy a trčely ven jako jemné peříčko. Její pleť byla příliš bledá, aby mohla vypadat zdravě, ale byla až nápadně hladká. Připomínala mi nějakou filmovou herečku ze čtyřicátých let, která zazářila v jediné roli. Překvapí vás, když zjistíte, že po těch letech takový člověk ještě žije. Položila mi chvějící se ruku na paži. Její prsty byly tak ledové, že jsem se poděšeně odtáhla. Dýchala mělce a rychle.

„Proboha, Ireno. Máte ruce jako kus ledu. Není vám něco?“

„Tohle se mi občas stává. Za chvilku to bude dobré.“

„Pojďte, najdeme místo, kde byste si mohla sednout.“ Blížily jsme se k vysoké úzké třípatrové budově obložené dřevem, s verandami ze tří stran. Slunečný travnatý dvorek byl čerstvě posekaný ale o záhony se nikdo příliš nestaral. Věděla jsem, že je to pečovatelský dům, protože jsme s Rosií dostaly jeho adresu. Vnitřek domu jsem ale nikdy neviděla. Jak Rosie zjistila, že tu nemají bezbariérový vchod, vyškrtla ho ze seznamu. Vzpomínám si na majitele. Byl to energický sedmdesátník, docela milý, ale zjevně neměl vybavení na to, aby se tu staral o někoho, kdo není schopný pohybu. Sotva jsem se skřípěním otevřela železnou branku, už jsem viděla, jak se pohnula záclona a kdosi vykoukl ven. Vypadalo to, že tady jsou lidé na stráž. Nevěřila jsem, že by Agnes mohla projít kolem celého bloku, aniž by si jí někdo všiml.

Došli jsme k prostřední verandě a Irena se sesula na poslední schod. Dala si hlavu mezi kolena. Položila jsem jí ruku zezadu na krk a pohlédla jsem jí zblízka do obličeje. Slyšela jsem, jak sípá.

„Nechcete si lehnout?“

„Ne, prosím vás. To bude dobré. To je to moje astma. Nechci dělat žádné pozdvižení. Jen mě tu nechte chvilku sedět.“

„Tak se snažte dechat pomalejc. Začínáte se zalykat. Nechci, abyste se mi tu udusila.“

Pohlédla jsem na ulici, jestli tam někde není Clyde, ale nikde ho nebylo vidět. Vyšla jsem po schodech ke dveřím. Majitel pečovatelského domu se objevil, zrovna když jsem se chystala zazvonit.

Zamlada to mohl být pěkný chlapák. Pod košilí se mu rýsovala kdysi svalnatá ramena, nyní změkklá věkem. Byl hladce oholený a mírně připlešlý. Pleší prodloužené čelo mu dodávalo výraz nemluvněte. Měl váčky pod očima a na levé tváři mateřské znaménko jako rozinku. Očima zabloudil k Ireně a já jsem sledovala jeho zrak. Jestli mi tu ta ženská omdlí, budu mít na krku pěknou polízanici.

„Bude v pořádku. Trochu se jí točila hlava a jenom si potřebovala na chvíli sednout,“ řekla jsem. „Že sanatoria tady za rohem zmizela jedna paní, a my se snažíme zjistit, jestli ji tu v okolí někdo neviděl.“

Zaostřil na můj obličej a tázavě si mě prohlížel. „Jste mi nějaká povědomá. Neznáme se odněkud?“

„Jsem Kinsey Millhonová. Byla jsem tu před pár týdny s jednou známou –“

„Ach ano, ano. Už si vzpomínám. Taková energická zrzka se sestrou na vozičku. Je mi líto, že jsme ji nemohli ubytovat. To ona se ztratila?“

„Ne. Tohle je někdo jiný,“ řekla jsem. Zvedla jsem ruku nad hlavu a znovu jsem ji popsala. „Vysoká, strašně hubená. Je pryč už od časného rána a zatím po ní není ani stopy. Nevěřím, že by mohla dojít někam daleko.“

„Některé stařenky umějí pěkně rychle špacírovat,“ řekl. „Dokážou vás ošidit, když je nehlídáte. Rád bych vám pomohl, ale pracoval jsem vzadu. Volali jste policii?“

„Té jsme to oznámili jako první. Prý prohledali celou čtvrť. Řekly jsme si, že to zkusíme znovu.“

„Občas se takové věci stávají, obzvlášť tady u nás. Obvykle se zas ukážou.“

„Doufejme, že ano. Stejně vám děkuju.“

Jeho pohled opět spočinul na Ireně sedící na schodu. „Nechcete pro vaši přítelkyni trochu vody?“

„Ne, děkujeme. Už jí bude líp.“ Uzavřela jsem rozhovor svojí obvyklou žádostí o pomoc. „Když dovolíte, nechám vám tu svoji vizitku. Kdybyste tu ženu viděl, nebo kdybyste mluvil s někým, kdo si jí třeba všiml, mohl byste mi dát vědět? Kdybyste mě nezastihl,

můžete zavolat do sanatoria.“

Vzal si moji navštívenku. „Samozřejmě,“ odpověděl. Kdosi na něj zevnitř volal vetchým hlasem, mírně nedůtklivým. Omluvil se a šel dovnitř.

Pomohla jsem Ireně vstát. Šly jsme po pěšině a brankou ven. Chůzi měla třaslavou, obličej protáhlý a napjatý.

„Opravdu myslím, že bych vás měla zavést zpátky,“ řekla jsem jí. Zavrtěla rozhodně hlavou. „Ještě ne. Už je mi lépe.“

Narovnala záda, jako by mi to chtěla předvést.

Viděla jsem, jak má čelo lehce orosené potem, ale zdálo se, že si usmyslela jít dál. Měla jsem jisté pochybnosti, ale nemohla jsem toho moc dělat. „Dobře, tak ještě jeden,“ svolila jsem, „a potom půjdeme zpátky a zjistíme, co se dověděl Clyde.“

Sousední dům byl hranatý jednopatrový bungalov s plochou střechou, z poloviny obložený světle hnědým dřevem. Měl širokou otevřenou verandu a patro s dřevěným zábradlím podepřené cihlovými sloupy. Šly jsme v klidu po pěšině ke vchodu. Najednou jsem viděla, jak se tyčky dřevěného zábradlí rozprskly a objevilo se surové dřevo. Zaslechla jsem praskavý zvuk a řinčení skla. Vyskočila jsem. Myslela jsem, že to snad nějaký otřes půdy trhá dům na kusy. Slyšela jsem buráčet Dietzovo auto, které sem přijíždělo zpoza rohu. Otočila jsem se, abych se na něj podívala, a matně jsem zaregistrovala ten nákladňák, jak stále postává u obrubníku. Řidič z toho nákladňáku přicházel po pěšině za námi. Usmíval se na mě a já jsem zjistila, že se na něj automaticky také usmívám. Byl to veliký muž, svalnatý, hladce oholený, s kudrnatými světlými vlasy, s modrýma očima, opáleným obličejem, plnými rty a d'olíčky ve tvářích. Myslela jsem, že ho musím znát, protože vypadal, že je rád, že mě vidí. Měl mírné oči a díval se na mě teplým smyslným pohledem. Přišel blíž a sklonil se ke mně, skoro jako by mě chtěl políbit. Byl tak blízko, že jsem cítila opojný buket jeho tělesné vůně: střelný prach, kolínskou Aqua Velva a závan ovocné žvýkačky. Zmateně jsem se odtáhla. Za mnou zapraskalo dřevo jako strom zasažený bleskem. Viděla jsem, jak mu tvář zaplavilo vzrušení jako milenci na vrcholu rozkoše. Něco mi řekl. Podívala jsem se dolů na

jeho ruce. Držel něco, co vypadalo jako tryska hadice, ale proč by měl řidič nákladáku na rukou zahradnické rukavice? Z trysky vyšlehl plamen. Nechápatě jsem zamrkala a pak mi to došlo. Popadla jsem Irenu za rameno, až jsem ji skoro zvedla ze země. Táhla jsem ji po dvou nízkých schodech ke vchodu do domu. Muž středního věku, který v domě bydlel, zrovna otevíral dveře, zmatený hlukem. Z jeho výrazu jsem poznala, že hosty neočekává. Chytla jsem ho za košili, smýkla jsem jím na stranu a strkala jsem ho z dosahu střel. Přitom jsem si razila cestu ke dveřím. Vtom se otrásl okno a po podlaze se rozsypalo sklo. Padly jsme s Irenou na zem jedna přes druhou. Byla tak překvapená, že ani nezavřískla, ale zaslechla jsem, jak si při pádu na dřevěnou podlahu vyrazila dech. Dveře se s bouchnutím zavřely a odhalily chodbu a schodiště. Majitel domu hledal útočiště v obýváku skrčený za pohovkou a rukama si přikrýval hlavu. Připomínal mi malé dítě, které věří, že je neviditelné, když pevně zamhouří oči. Do zadní stěny se zaryla kulka. Prach z omítky vnikl dovnitř, jako když vybuchne bomba a nad ní se zvedne jemné prašné mračno.

Bylo ticho. Slyšela jsem, jak někdo běží, dusavé kroky vzdalující se po trávě, a instinktivně jsem věděla, že Dietz ho honí. Přikrčeně jsem se jako kachna dokolébala do jídelny a opatrně vykoukla postranním oknem, oči těsně nad parapetem. Viděla jsem Dietze, jak mizí za rohem. Vzadu za mnou začala Irena vzlykat. Byla vystrašená, poraněná, ochromená a v šoku. Opožděně jsem pocítila vlnu adrenalinu, a srdce mi tlouklo až v krku. Vyschlo mi v ústech. Přilepila jsem se k parapetu a opřela jsem si tvář o chladnou zeď. Na tapetě byly hnědé a růžové růže v šedém poli. Zavřela jsem oči. V duchu se mi celá situace znovu přehrávala. Nejdřív ten muž... to teplé světlo v jeho očích, ústa zkřivená přátelským úsměvem. Ten pocit, že mě chce políbit, chraplavý hlas, který mi něco říkal, potom šlehnutí z hlavně. Podle zvuku jsem poznala, že měl na pistoli tlumič, ale viděla jsem, jak vyšlehl oheň. V denním světle to bylo dost nepravděpodobné, pokud si to ovšem můj mozek nedoplnil z předchozí zkušenosti. Kolikrát vystřelil? Pětkrát? Šestkrát?

Do domu vešel Dietz a kráčel velkými kroky přes pokoj. Byl celý udýchaný, zpocený, byl navztekaný, ale ovládal se. S kamennou tváří

mě postavil na nohy. Jeho prsty se mi bolestivě zarývaly do ramene, ale nezmohla jsem se na protest.

„Jste celá?“

Zatřásl se mnou a já jsem oněměle kývla. Postavil mě stranou jak hadrovou panenku a šel za Irenou, která žalostně štkala jako tříleté dítě. Seděla na podlaze s roztaženýma nohama, sukni měla nakřivo, ruce jí ochable ležely v klíně dlaněmi vzhůru. Dietz ji objal kolem ramen a přitáhl ji k sobě. Sklonil se k ní, aby ho slyšela, a tichým hlasem ji uklidňoval. Na něco se jí zeptal. Viděla jsem, jak zavrtěla hlavou. Prudce oddechovala a zajíkala se, takže nebyla schopná říct víc než několik slov, potom se musela znovu nadechnout.

Majitel domu stál na chodbě. Jeho strach teď vystřídal hněv. „Co se to tady děje? Nějaký policejní záťah? Otevřu dveře a málem mě někdo zabil! Podívejte na tu škodu. Kdo mi to zaplatí?“

„Drž hubu a zavolej poldy,“ řekl mu Dietz.

„Kdo jste? Takhle se mnou mluvit nemůžete! Tohle je soukromá rezidence.“

Klesla jsem na židli v jídelně. Z okna jsem viděla, jak se začínají shromažďovat sousedé. Postávali v malých hloučkách po dvou a po třech a něco si vyděšeně mumlali. Někteří stáli na dvorku.

Co mi ten muž řekl? Znovu jsem si to promítla: Slyšela jsem Dietzovo auto rachotit po ulici a otočila jsem se. Usmála jsem se na muže, který se na mě usmíval. Ted' jsem slyšela jeho slova, a konečně jsem pochopila, co mi říkal, když se ke mně blížil – „Jseš moje, holčičko“ – vlastnickým, nevzrušeným tónem, a pak ten vášnivý žár v jeho tváři. Cítila jsem, jak mi do očí vstoupily slzy a všechno se mi rozmazalo. Okno se zachvělo. Začaly se mi třást ruce.

Dietz poplácal Irenu po rameni a vrátil se ke mně. Dřepnul si vedle mě, obličej měl ve stejné úrovni jako já. „Byla jste skvělá. Zachovala jste se perfektně. Nemohla jste přece vědět, že se něco takovýho stane, ne?“

Musela jsem si tisknout ruce mezi koleny, aby se mi neroztřáslы celé paže. Dívala jsem se na Dietzovu tvář, na jeho šedé oči a tupý nos. „Chtěl mě zabít.“

„Ne, nechtěl. Snažil se vás zastrašit. Mohl vás zabít už napoprvé,

na silnici v Brawley. A teď vás mohl přibít k zemi první střelou, kterou vypálil. Kdyby vás zabil, hra by skončila. A to on nechce. On není profík. Je to blázen. Toho můžem využít, abychom ho dostali. Chápete, co říkám? Teď známe jeho slabinu.“

„Jo, to jsem já,“ zavtipkovala jsem. Vlastně jsem ničemu nerozuměla. Pohlédla jsem do tváře Smrti. Spletla jsem si ho s nějakým známým. Už se mě i jiní lidé pokoušeli zabít – z nenávisti a z pomsty. Ale nikdy mi to nepřipadalo tak osobní, dokud nepřišel po pěšině ten chlap. Nikdo se ke mně nepřiblížil tak důvěrně jako on.

Podívala jsem se na Irenu. Zdálo se, že její potíže s dechem se, místo aby ustupovaly, spíš zhoršovaly. Dýchala rychle, mělce, ale neefektivně. V hrdle jí pískalo, jako když zahrajete nejvyšší tóny na dudy. Konečky prstů jí začínaly šedavě modrat. Když si sedla, dusila se.

„Potřebuje pomoc,“ řekla jsem.

Dietz se k ní otočil. „A hrome...“

Okamžitě byl na nohou a prošel pokojem. Majitel domu stál u telefonu a opakoval policejnímu dispečerovi svoji adresu.

„Potřebujeme taky sanitku,“ řekl Dietz. Potom se obrátil na Irenu. „Jenom klid, bude zase dobře. Brzy přijede pomoc. Jen žádnou paniku...“

Viděla jsem, jak Irena kývla, což bylo jediné, na co se zmohla.

Uprostřed zmatku se objevil Clyde Gersh, přilákán shlukem sousedů stojících před domem. Později mi řekl, že když viděl ty způsobené škody, nejdřív si myslel, že se našla Agnes a vyvolala nějakou rvačku. Že uvidí na zemi Irenu v astmatickém záchvatu třetího stupně, bylo to poslední, co by čekal. Během pár minut tu byli poldové a ošetřovatelé. Nasadili jí kyslík a zajistili první pomoc. Naložili Irenu na nosítka a odvezli ji pryč. Připadala jsem si podivně vzdálená. Věděla jsem, co se ode mne čeká, a dělala jsem, co se mi řeklo. Monotónním hlasem jsem detailně vylíčila, co se stalo, a nechala jsem Dietze, aby mě doplňoval. Nevím, kolik uběhlo času, než mě Dietz směl odvézt domů. Čas plynul líně a mně se zdálo, že to trvá celé hodiny. Dokonce jsem ani nezaslechla jméno toho chlápka, co mu patřil ten dům. Když jsem ho naposledy viděla, stál

na verandě a vypadal jako jediný člověk přeživší zemětřesení osmého stupně.

14



Když jsme dojeli domů, vystrachala jsem se nahoru do patra. Sundala jsem si boty. Natáhla jsem se na postel, podepřela jsem se polštáři a v klidu jsem si všechno probírala. Všechny malicherné bolístky mého těla byly ty tam, odplaveny vlnou adrenalinu, která se přese mě převalila během útoku. Připadala jsem si vyčerpaná a otupělá. Můj mozek ještě jiskřil, ale mé tělo znehybnělo. Zezdola jsem slyšela nějaké mumlání – Dietz někomu telefonoval.

Musela jsem na chvilku usnout vsedě. Objevil se Dietz. Otevřela jsem oči a spatřila jsem ho, jak sedí vedle mě na posteli. V jedné ruce držel nějaké papíry a ve druhé hrnek s čajem. „Vypijte to,“ řekl.

Vzala jsem si hrnek a držela jsem ho v ruce. Vnímala jsem jeho teplo. Čaj vždycky voní líp, než chutná. Ještě si vzpomínám, jak jsem jako dítě byla překvapená, když mi poprvé dovolili usrknout čaje. Podívala jsem se nahoru světlíkem, skrze nějž bylo vidět fialový kruh a kouř. „Kolik je hodin?“

„Sedm deset.“

„Máme nějakou zprávu od Clyda?“

„Před chvilkou volal. Paní je v pořádku. Ošetřili ji a poslali ji domů. Po Agnes zatím ani stopy. Jak vám je?“

„Líp.“

„To je dobře. Za chvilku si dáme něco k večeři. Henry nám něco přinese.“

„Nesnáším, když se o mě někdo stará.“

„Já taky ne, ale je to blbost. Henry se rád cejtí užitečnej, já umírám hladu a ani jeden z nás neumí vařit. Chcete si promluvit?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Moje duše se ještě nevrátila do těla.“

„Však ona se vrátí. Dostal jsem o tom chlápkoví pár řádek od policie v L.A.. Chcete se na to podívat?“

„Tak dobře.“

Byl to svazek asi šesti policejních bulletinů. Prohlédla jsem si první. HLEDANÍ PODEZŘELÍ Z TĚŽKÝCH DOPRAVNÍCH ZLOČINŮ. Bylo tu osm fotek jak ze školního tabla. Jedna z nich byla zakroužkovaná propiskou. Byl to on. Vypadal mladší. Byl bledý a měl zasmušilý výraz – jeden z chronických zločinců na počátku své kariéry. Jmenoval se Mark Darian Messenger, alias Mark Darian, alias Darian Marker, alias Buddy Messer, alias Darian Davidson. Pohlaví mužské, běloch, osmatřicet let, světlé vlasy, modré oči, na rameni pravé ruky vytetovaný motýl (toho jsem si nevšimla). Narodil se sedmého července ve znamení Raka, skutečně rodinný typ. Bylo tam uvedeno číslo jeho řidičského průkazu, číslo průkazu sociálního pojištění, číslo v registru FBI, číslo jeho policejní složky, číslo zatykače. Vězněn v létě 1981 za porušení Zákona o motorových vozidlech, odstavce 20001 (srážka s následkem úmrtí a ujetí z místa činu) a Trestního zákona odstavce 192 (3) (a) (zabití osoby motorovým vozidlem pod vlivem alkoholu). Fotografie byla čtvercová, o šířce jeden a půl palce, braná z anfasu. Bylo příjemné vidět ho smrsklého do trpasličích proporcí o rozměrech poštovní známky. Vypadal jako obyčejný ničema. Černobílá fotka nepůsobila tak zlověstně jako skutečnost z masa a krve.

Na druhém policejním bulletinu stálo: ZATČENÍ PRO VRAŽDU POLICISTY, Zatykač pro těžký zločin. Šňůra čísel, obvinění z trestného činu vraždy podle odstavce 187 (a) Trestního zákona a z pokusu o vraždu podle odstavce 664/187, doplněné šesti řádkami textu. „Devátého října 1981 zasahovala policejní hlídka přivolaná z důvodů rušení nočního klidu. Výše uvedený podezřelý vystřelil neznámou poloautomatickou zbraní na svoji družku. Když se ho policisté pokusili zneškodnit, podezřelý střelil jednoho z nich do obličeje. Policista následkům zranění podlehl. Podezřelý potom

pěšky uprchl.“

Pod tím byla uvedena jména obou detektivů, kteří se na případu podíleli, spolu s telefonními čísly, kdyby vyšly najevo nějaké nové skutečnosti. Dole bylo tučnými písmeny napsáno: INFORMUJTE LASKAVĚ NÁČELNÍKA POLICIE, což podle mého mělo znamenat: ZABTE LASKAVĚ TOHO CHLAPA, JAK HO UVIDÍTE.

Třetí bulletin nebyl ani dva měsíce starý. LOUPEŽ MILIONU DOLARŮ. A zase tu byl on na syntetické policejní podobizně, tentokrát s knírkem, který si mezitím musel oholit. Podle výpovědi oběti sledoval pětadvacátého března podezřelý velkoobchodního dealera se zlatem. Ten měl předat zboží do obchodu s klenoty v centru Los Angeles. Tam obral oběť o zlato v hodnotě více než 625 tisíc dolarů. Potom podezřelý vytáhl pistoli a oloupil oběť a jednoho zaměstnance o dalších 346 tisíc ve zlatých granulích a o 46 tisíc v bankovkách. Mark Messinger byl identifikován podle otisků, které zanechal na místě činu.

Prolistovala jsem zbylé bulletiny. Zjevně neexistuje žádný zločin, který by Mark Messinger nebyl schopen spáchat. Všestranný zločinec, jehož hlavním oborem je vražda a vedlejšími obory ozbrojené vloupání a napadení střelnou zbraní. Zdá se, že pracuje pod vlivem impulsu, který rovnoměrně doplňuje brutální silou. Nepouští se do intelektuálně náročných věcí, triky a finesy jsou mu cizí. Ta milionová loupež bylo nejspíš to nejinteligentnější, co kdy provedl.

„Ted’ už víme, proč si může dovolit špatně placenou vraždu,“ řekla jsem.

Dietz ťukl do papíru a ukazoval na jednu z posledních řádek textu. Stručná poznámka naznačovala, že má údajně nějaké příbuzné v Santa Tereze. „Proto zná Tyrona Pattyho. Odsud. Před lety spolu seděli v jedný cele ve zdejší věznici. Asi zůstali ve spojení.“

„Mluvili zdejší policajti s jeho rodinou?“

Dietz přikývl. „Bez úspěchu. Jeho otec tvrdí, že s Messingerem už léta nemluvil. Nejspíš lže, ale s tím se nedá moc dělat. Dolan říkal, že dostal přísnou lekci o napomáhání trestnému činu. Staroch jim

odpřisáhl jako skautík, že kdyby se ten chlap objevil, že uvědomí policii.“

Cítila jsem, jak se mi hrůzou začínají zauzlovávat střeva. „Pojďme mluvit o něčem jiném.“

„Pojďme mluvit o tom, jak mu to oplatíme.“

„Zejtra,“ řekla jsem. „Ted’ na to zrovna nemám náladu.“

„Vypijte ten čaj a dejte si sprchu. Pak přijďte dolů.“ Henry dal dohromady slušné jídlo: šťavnatý plátek masa s houbovým sosem, šťouchané brambory, čerstvé zelené fazolky, domácí rohlíky, čerstvý koláč s citronovou pěnou a kávu. Jedl s námi, moc toho nenamluvil a díval se na mě starostlivýma očima. Dietz mu musel říct, aby mě nepeskoval za to, že jsem odešla z domu. Bylo jasné, že Henry by rád udělal rámus, ale měl dost duchapřítomnosti, aby radši mlčel. Stejně jsem se cítila provinile, jako by útok na můj život bylo něco, co jsem sama spáchala. Henry studoval policejní bulletiny a snažil se vtisknout si dopodrobna do paměti obličej Marka Messingera a podrobnosti jeho (údajných) zločinů. „To je ohavné. Zmínil jste se o malém chlapci. Jak do toho to dítě zapadá?“ zeptal se Dietze.

„Unesl to dítě své družce. Jmenuje se Rochelle. Pracuje v masážním salonu v Hollywoodu. Před chvílí jsem s ní mluvil, je to divná ženská. Ten kluk se jmenuje Erik. Je mu pět. Chodil do školky v blízkosti Rochellina bydliště. Asi před osmi měsíci ho odtamtud Messinger vyzvedl a od té doby ho neviděla. Já mám taky dva kluky. Zabil bych každýho, kdo by po nich šel.“ Dietz jedl tak, jako dělal všechno, s usilovnou soustředěností. Když dojedl poslední ždibec, opřel se a automaticky si poklepal na kapsu u košile, kde dřív nosíval cigarety. Krátce zavrtěl hlavou, jako by sám sebe pobavil.

Potom přišla na řadu další témata: sport, kapitálový trh, politika. Zatímco mluvili, posbírala jsem prázdné talíře a nádoby a odnesla jsem je do kuchyňky. Natočila jsem plný dřez mydlinkové vody a potopila jsem do ní talíře. Nic člověka tak neuklidní jako mytí nádobí, když se chce izolovat od ostatních. Je to svědomitá a záslužná činnost, konejšivá jako bylinková koupel. V daném okamžiku jsem se cítila v bezpečí. Nevadilo by mi, kdybych nemusela nikdy odejít z bytu. Proč bych tady nemohla zůstat? Co je

na tom špatného? Mohla bych se naučit vařit a uklízet. Mohla bych si žehlit šaty (kdybych nějaké měla). Třeba bych se mohla naučit šít, nebo vyrábět různé věci ze dřívěk od nanuků. Prostě jsem nechtěla jít znovu ven. Z okolního světa jsem začala mít podobný pocit jako z plavání na otevřeném moři. Kromě pobřeží u Santa Terezy jsou vody Pacifiku temné a studené, plné neznámých strašidelných potvor, které člověka mohou vážně zranit: organismy z rosolu a slizu, okrunýřovaní živočichové s žahadly a klepety, která vám dokážou rozpárat krk. Mark Messinger byl zrovna takový: zlověstný, neúprosný, chladnokrevný.

Henry odešel v deset. Dietz si pustil televizi a čekal na zprávy a já jsem se vrátila do postele. V noci jsem se dvakrát probírala a mrkla na hodinky, jednou v 1:15 a podruhé ve 2:35. Světlo dole ještě svítilo a já jsem věděla, že Dietz je vzhůru. Zdálo se, že mu stačí málo spánku, kdežto já ho nikdy nemám dost. Světlo, které pronikalo nahoru na patro, bylo vesele žluté. Kdyby po mně někdo šel, musel by nejdřív mít co do činění s ním. Uklidněně jsem znovu upadla do dřímoty.

Na to, že jsem byla ve stavu úzkosti, jsem spala dost dobře a vzbudila jsem se s trochou své staré energie, která mi vydržela skoro do té doby, než jsem sešla dolů. Dietz byl ještě ve sprše. Ujistila jsem se, že vchodové dveře jsou zamčené. Uvažovala jsem, jestli mám lelkovat před koupelnou a poslouchat, jak si zpívá, ale bála jsem se, že mě při tom přistihne a třeba se urazí. Uvařila jsem konvici kávy, připravila jsem mléko, krabice s obilnými lupínky a dvě misky. Pootevřela jsem dřevěnou okenici jen na škvíрку a vykoukla jsem ven. Viděla jsem jen kousek záhonu. V duchu jsem viděla Messingera s ostřelovací pistolí se zaměřovacím zařízením, vycvičeného tak, že by mi mohl ustřelit hlavu, jakmile se pohnu. Vrátila jsem se do kuchyně a nalila jsem si trochu pomerančového džusu. Takhle vyděšená jsem nebyla ode dne, kdy jsem šla poprvé do školy.

Dietz byl překvapený, když vylezl z koupelny a viděl, že jsem na nohou. Měl na sobě bavlněné khaki kalhoty a přiléhavé tričko téže barvy. Byl pevný a svalnatý, bez jediné unce přebytečného tuku.

Odpojil přenosný poplašný systém, otevřel dveře a přinesl noviny. Všimla jsem si, že se držím zpátky mimo dostřel. Některé formy duševních chorob pravděpodobně vypadají přesně takhle. Odtáhla jsem stoličku a posadila jsem se.

Hodil noviny na stůl a potom šel na chvilku do pokoje. Vrátil se s davisem. Musel ho vytáhnout z mé kabelky. Položil pistoli přede mě na pult. Nalil si trochu kávy a sedl si na stoličku naproti mně.

„Dobrýtro,“ zamumlala jsem.

Kývl hlavou směrem k revolveru. „Tohle dejte do starýho železa.“

„Proč?“

„To je kapesní pistole. Za daných okolností je vám k ničemu.“

Odolala jsem pokušení říct mu něco ostrého. „Ale já jsem ji zrovna dostala!“

„Sežeňte si jinou.“

„Ale proč?“

„Je laciná a nespolehlivá. Není bezpečný nosit ji nabitou, což znamená, že musíte mít pořád plnej zásobník a prázdnou komoru a mít ji odjištěnou. Kdybyste se dostala do potíží, nechci, abyste musela natahovat závěr a dávat teprve náboj do komory. A když budete u toho, můžete si koupit i nový pouzdro.“

Civěla jsem na něj. Zdálo se, že můj pohled ho nijak zvlášť nezaújal.

„Kde je tu nejbližší obchod se zbraněma?“ zeptal se.

„Nemám peníze. To znamená nějakých pět set šest set dolarů.“

„Pistole, jakou byste měla mít, stojí přes jedenáct set.“

„Jaká to je?“

„Heckler & Koch P7, devítimilimetrová. Třeba ji někde dostanete z druhý ruky. Je to nejnovější střelná zbraň Jupíků. Vypadá dobře v boxu na palubní desce BMW, ale přesto se pro vás hodí.“

„Na to zapomeňte!“

Ted' zase zíral on na mě.

Trochu jsem znejistěla. „I kdybych si ji dneska koupila, budu muset dva tejdny čekat, než mi ji dají.“

„Do tý doby můžete mít davise, ale ne s těmahle nábojema. Měla byste používat vysokorychlostní patrony, třeba Winchester Silvertip

nebo takový náboje, jako jsou třeba glaserovky. Doporučuju ty winchestry.“

„Proč zrovna tyhle?“ Vlastně na tom nezáleželo. Jenom jsem byla paličatá a měla jsem chuť mu oponovat.

Vypočítával mi důvody na prstech. „Za prvé jsou levnější a poměrně dost často je používají i ochránci zákona. U takovýchle dvaatřicítky je nejdůležitější průraznost –“

„Dobrá, chápu,“ řekla jsem podrážděně. „To je všechno, co jste přes noc vymyslel?“

„Jo, to je všechno,“ řekl. Otevřel noviny a přelétl první stránku. „Vlastně mám v autě Colt 45. Až půjdem na střelnici, můžete trénovat s oběma pistolema.“

„A to bude kdy?“

„Po desátý, až otevřou v obchodě se zbraněma.“

„Já nechci jít ven.“

„Nedovolíme tomu chlapovi, aby takhle zasahoval do vašeho života.“ Jeho šedé oči ke mně vzhledly. „Ano?“

„Já se bojím,“ řekla jsem.

„Proč myslíte, že to děláme?“

„A co ten banket?“

„Myslím, že bychom tam měli jít. On teď pár dní nic nepodnikne. Chce, abyste přemýšlela o své smrtelnosti. Chce, abyste byla čím dál vyděšenější, dokud nebudete vyskakovat, kdykoliv zazvoní telefon.“

„To už dělám.“

„Nasnídejte se. Pak vám bude líp.“

Nasypala jsem si vložky, zalila je mlékem a zadumaně jsem jedla.

Dietz vzhledl přes noviny ke mně a prolomil ticho: „Chci říct znovu jednu věc, takže mě dobře poslouchajte,“ řekl. „Skutečněj profesionální vrah zabíjí buď hodně zblízka, nebo hodně zdaleka. Pro zásah zblízka by si nejspíš vybral krátkou dvaadvacítku s neslyšitelněma střelama. Na dálku Bolt Action tři sta osm. Messinger je sice drsňák, ale taky je to amatér. Já ho dostanu.“

„Co když dřív dostane on vás?“

„Nedostane.“ Vrátil se ke sportovním stránkám.

Přisahám Bohu, že jsem se cítila líp.

15



Nejdříve jsme šli s Dietzem do kanceláře. Zkontrolovala jsem záznamník (žádný vzkaz), zatímco on prohlédl poštu (žádné dopisy s výbušninou). Znovu jsem zamkla dveře a šli jsme vedle do Kalifornské pojišťovny, kam zrovna přicházela Věra. Měla na sobě dvoudílný kostým z červené látky, z jaké se dělají padáky. Dlouhou splývavou sukni, halenku s dlouhým rukávem a v pase červený pásek. Od včerejška, co jsem ji neviděla, její vlasy velmi zesvětlely a zmelírovatěly. Brýle zaměnila za letecké sluneční s modrými skly. Jako vždycky působila dojmem ženy, pro kterou by každý chlap vyskočil z letadla, Dietze nevyjímaje. Na ramínku nesla nějaký oděv přikrytý obalem z čistírný. „Jé, ahoj. Tak co, přijdete večer?“

„Zrovna ti to jdeme říct,“ odpověděla jsem. „Měla bych zavolat do hotelu?“

„Už jsem to udělala,“ řekla Věra. „Myslela jsem si, že tam půjdete. Tohle je pro tebe.“ Ukázala na pytel. „Pojď se mnou do kanceláře a můžeš se podívat. Tohle je ženská záležitost,“ řekla Dietzovi. „Pořád ještě nekouříte?“

„Už tři dny,“ řekl.

Neuvědomila jsem si, že by to počítal.

„Já už sedm dní,“ odpověděla ona.

„A jak se cejtíte?“

„Nijak zle. Mám jenom hroznou spoustu energie. Jsem jak nabitá. Musela jsem spoléhat na to, že mě nikotin uklidní. A co vy?“

„Já jsem v pohodě,“ usmál se mírně. „Rád dělám takový věci, abych se vyzkoušel.“

„To bych řekla,“ rozesmála se Věra. „Za vteřinku jsme zpátky.“ Uháněla dozadu.

„To, co jsi mu řekla, mělo bejt ošklivý? Znělo to dost ošklivě,“ zeptala jsem se a cupitala jsem rychle za ní, abych jí stačila.

Pohlédla na mě přes rameno. „Heleďte, kocourkové, až budu chtít bejt ošklivá, tak vás nenechám na pochybách.“

Zavěsila ramínko na horní okraj přepážky svého boxu a strčila si do pusy nezapálenou cigaretu a nastudeno z ní potahovala. Zavřela oči, jako by se modlila. „Ach Bože, dej mi oheň, kouř... aspoň jedinýho šluka...“ Otevřela oči a zavrtěla hlavou. „Nesnáším věci, který jsou pro mě dobrý. Proč jsem si tohle usmyslela?“

„Protože jsi kašlala krev.“

„Aha, vidíš. Na to jsem zapomněla. No, hele. Podívej.“ Sundala z ramínka igelitový pytel. Byla na něm černá hedvábná kombinéza na ramínka s tenkým páskem. K tomu byl kabátek s dlouhým rukávem a vysokým límcem. „Co tomu říkáš?“

„Vypadá to skvěle.“

„Fajn. Zkus, jestli ti to bude. Kdyžtak mi zavolej a já vystrachám něco jinýho. Můžeš si to přinést s sebou v šest a převlíct se u mě v pokoji. Zůstávám na noc v Edgewateru, abych pak nemusela jezdit domů autem. Nesnáším, když musím dávat pozor, kolik jsem toho vypila.“

„Copak ty nemáš rande? Myslela jsem, že tam jdeš s Neilem.“

„Máme sraz až tam. Takhle si může dělat, co chce. Vemu s sebou večer nějaký šperky a třeba ti pomůžu udělat něco s vlasama. Řekla bych, že tě budu muset oblíct.“

„Věro, nejsem přece nemohoucí.“

„Jasně, že nejseš *nemohoucí*. Ale pokud jde o oblečení, jseš naprostej ignorant. Vsadím se, že sis nikdy nenechala zjistit, jakej máš typ a barvu pleti.“

Bezvýrazně jsem pokrčila rameny a snažila jsem se tvářit tak, jako bych si nechávala zjišťovat typ pleti někdy i dvakrát týdně.

„Neboj. Jseš letní typ. Můžu ti těch padesát dolarů ušetřit. Neměla

bys nosit černou, ale kašlem na to. Budeš vypadat skvěle.“ Odmlčela se a studovala můj obličej. „Velice slušivé, ty modřiny... obzvlášť tahle nazelenalá.“ Začala zase natahovat na ramínko igelitový pytel. Nezapálená cigareta jí přitom poskakovala v koutku úst. „Jaký to je, strávit čtyřicet hodin s fešákem?“

„Myslíš Dietze?“

Věra si povzdechla a obrátila oči v sloup. „Ne, mluvím o Kačeru Donaldovi. No nic. Tobě se asi líbí proto, že je schopnej, co?“

„No, ano. O to přece jde, ne?“ Přikývla jsem. „Víš, co mi nejde do hlavy? Jak je to možný, že jsem pořád obklopená panovačnejma lidma? Rosie, Dietz, Henry... a teď ty.“

„Jseš roztomilá, víš o tom? Myslíš si, že jseš taková drsňačka.“

„Já jsem drsňačka,“ řekla jsem defenzivně.

„Budeš se Neilovi líbit. Už jsi mu zavolala?“

„Zatím jsem neměla šanci. Sotva jsme přijeli.“

„On dneska večer přijde, aby tě poznal. Jenom si pamatuj jedno. Nejez.“

Zašilhala jsem na ni. „Jak to? Jdeme přece na večeři, nebo ne?“

„Třeba s ním budeš chtít jít do postele.“

„Nebudu.“

„Ale třeba jo.“

„Ale co to má co dělat s jídlem?“

Už se mnou ztrácela trpělivost, ale zarazila se a přeslabikovala mi to: „Nikdy nelez s chlapem do postele po tom, co se naláduješ. Budeš mít vylezlý břicho.“

„A proč bych měla jít do postele s chlapem, se kterým se nemůžu nejdřív pořádně naštouchnout?“

„Můžeš jíst pozdějc, až budeš vdaná.“

Musela jsem se smát. „Já se vdávat nebudu ani dřív, ani pozdějc, ale dík za radu.“

„Za málo. Tak ahoj.“

Našla jsem Dietze, jak sedí u Darcy u stolu a listuje brožurou nepojištěných ztrát. Snesci jsem si ten model po schodech dolů a na parkovišti jsem ho opatrně nacpala do kufru auta. „Pod tohle si svoje brnění vzít nemůžu,“ řekla jsem.

Dietz to nijak nekomentoval, takže jsem to brala jako souhlas.

Po cestě na střelnici jsme se zastavili v obchodě se zbraněmi a strávili jsme hodinu dohadováním o pistolích. On toho věděl mnohem víc než já, takže jsem musela před jeho znalostmi kapitulovat. Složila jsem zálohu na devítimilimetrovou H&K P7 a vyplnila jsem všechny potřebné papíry. Nakonec jsem zaplatila pětadvacet dolarů za padesát nábojů Winchester Silvertips, na kterých trval Dietz. Za to, že jsem mu takhle vyhověla, projevil dost dobrého vkusu, aby nezdůrazňoval, že to byl jeho nápad. Očekávala jsem, že pro mě bude pěkná otrava řídit se jeho radami, ale vlastně to bylo docela fajn. Co jsem chtěla komu dokazovat? On v těchhle věcech jel déle než já, a zdálo se, že ví, o čem mluví.

Dietz řídil svůj malý červený porsche, jako by ho někdo pronásledoval. Možná to byl trénink na nějakou pozdější honičku. V porschi nebyly na místě spolujezdce brzdy, ale stejně jsem v naději mačkala podpatky k podlaze. Z místa, kde jsem seděla, to vypadalo jako filmové záběry ze závodů Indy 500, jen s tím rozdílem, že se jelo přímo do kopce. Přála jsem si věřit v posmrtný život, protože si ho nejspíš budu už brzy užívat. Nezdálo se, že by si Dietz všiml mých rozpaků. Protože byl cele soustředěn na vozovku, nechtěla jsem ho rušit pronikavými výkřiky, a tak jsem je musela potlačovat.

Střelnice byla opuštěná, byl tam jen správce, kterému jsme zaplatili vstupné. Květnové slunce bylo horké, provoněné vavřínem a šalvějí. Deště nepřijdou dřív než o Vánocích. Do konce srpna budou hory vyprahlé, vegetace vyschlá a les na nejlepší cestě k tomu, aby chytl. I teď, když jsem se dívala dolů do údolí, viděla jsem ve vzduchu mlžný opar, zlověstnou předzvěst nadcházejících požárů.

Dietz nastavil terč B-27 se siluetou lidské postavy do vzdálenosti sedmi yardů. Se svým davisem jsem cvičila na pětadvacet yardů, ale Dietz jen zavrtěl hlavou. „Dvaatřicítka áčko je konstruovaná na sebeobranu v uzavřeném prostoru patnácti yardů, ale nejlíp tak do deseti yardů. Střela musí proniknout hluboko, aby zasáhla životně důležité orgány a cévy, takovejch osm deset palců. Tyhle silvertipky mají daleko větší šanci dostat se dostatečně daleko.“

„To jsou teda kšefty,“ řekla jsem.

„Proč myslíte, že toho chci nechat?“

Naplnila jsem zásobník svého malého davisu. Dietz mi zatím předváděl jedno cvičení, kterému říkal mozambický dril. Musela jsem začít z obranné pozice: s pistolí nabitou, zajištěnou, s nábojem v komoře a s prstem mimo kohoutek jsem v pětačtyřicetistupňovém úhlu mířila dolů. „Zvedněte pistoli nahoru a vystřelte dvakrát rychle za sebou do horní poloviny hrudníku v úrovni hrudní kosti. V rychlosti zkontrolujte, kam jste se trefila, a vypalte třetí, pečlivější ránu do hlavy, někam sem,“ řekl a ukazoval si na oční důlky.

Dala jsem si na uši chrániče a udělala jsem, co mi řekl. Poprvé jsem pod jeho zkoumavým pohledem neztrácela sebevědomí. Bylo jasné, že od té doby, co jsem byla na policejní akademii, se moje střelecké umění trochu zhoršilo. Sem jsem chodívala často, průměrně tak jednou za měsíc, ale začínala jsem to brát spíš jako nějaký druh meditace, než jako školení v sebeobraně. Když jsem byla ponechána sama sobě, nebyla jsem ani pečlivá, ani přesná. Dietz byl dobrý učitel, trpělivě a metodicky vysvětloval, jak to mám dělat lépe, a to takovým způsobem, že mi vůbec nepřípadalo, že by mě kritizoval.

„A teď to zkuste se zbraní v kabelce,“ řekl, když byl spokojený.

„Jak jste se tohle všechno naučil?“

Mdle se usmál. „Zbraně jsou moje vášeň. Mým prvním oficiálním výcvikem v obranném pistolnickém umění byl kurs pro členy ochranky, aby mohli nosit zbraně. Po praktický stránce nás toho moc nenaučili, ale poskytlo mi to slušný základy, abych se vyznal v zákonech o střelných zbraních. Pak jsem šel do Amerického ústavu zbraní.“ Odmlčel se. „Tak jsme tu od toho, abychom pracovali, nebo abychom žvanili?“

„Mám si vybrat?“ zeptala jsem se.

To jsem neměla. Musela jsem zkusit pětačtyřicítku, ale to pro mě byla po mé dvaatřicítce moc velká bouchačka. V tomhle ohledu se smíloval a dovolil mi, abych pokračovala se svým davisem. Pustili jsme se zase do práce. Pach střelného prachu parfémoval vzduch kolem a já jsem se soustředila na střelbu. Přestala jsem myslet na Marka Messingera jako na člověka. Stal se pro mě něčím abstraktním – nebyl nic víc než plochá černá silueta vzdálená sedm yardů – s

papírovým srdcem a papírovým mozkiem. Byla to taková terapie, střílet do něj a dívat se, jak se mu trhá bránice.

Můj strach začal opadávat a vrátilo se mi sebevědomí. Střílela jsem mu na papírový krk a trefila jsem inkoustem vyznačenou tepnu. Představovala jsem si, že mu na tělo vytetuji své iniciály. Když jsme kolem poledního všechno zabalili a odjížděli jsme ze střelnice, cítila jsem se zase jako dřív.

Naobědvali jsme se v hospůdce U Drožkáře na úpatí kopce, ze kterého se přes kameny řinul potůček. Virginský dub a vavříň zahalovaly hospůdku chladivým stínem. Ticho bylo přerušováno klevetěním ptáčků. Po prudkém svahu jen tu a tam vyjelo nějaké auto a mířilo na hlavní silnici. Dietz byl stále ostražitý – prohlížel si budovu – ale zdál se mi teď nějak klidnější. Jednu nohu měl nataženou na hrubé dřevěné lavici a usrkával pivo. Mě posadil po své levé straně zády ke zdi. Také jsem dávala pozor, i když tu nic moc k vidění nebylo. Byli tu jen tři další zákazníci, cyklisté, kteří seděli venku u jednoho stolu z neohoblovaných prken.

Objednali jsme si chilli verde, což nám číšnice ihned přinesla: dvě široké misky vonícího vepřového, zelený mišmaš s chilli a kydancem husté omáčky a v hlubinách utopené dvě přeložené moučné placky.

„Co máte s Kalifornskou pojišťovnou?“ zeptal se mezi dvěma sousty.

„Oni mi poskytují kancelář a já jim tak dvakrát třikrát do měsíce poskytuju služby. To máte různý. Většinou vyšetřuju požáry a falešný pojistný škody, ale může to být cokoliv.“

„To máte hezky zařízení, jak se vám to povedlo?“

„Moje teta pro ně léta pracovala, takže o těch lidech dost vím. Když jsem byla ještě na gymplu, příležitostně mi tam vyjednala letní brigádu. V devatenácti jsem udělala akademii, a protože jsem nemohla jít k policii dřív, než mi bude jednadvacet, pracovala jsem u Kalifornský pojišťovny jako recepční. Když jsem potom od policie odešla, a než jsem dostala vlastní licenci a mohla jsem se udělat se pro sebe, pracovala jsem pro jednu soukromou agenturu. První můj velký případ byl právě pro pojišťovnu.“

„Dělá do toho čím dál víc ženských,“ poznamenal.

„Proč ne? V jistým smyslu je to zábava, i když trochu ulítlá. Člověk je občas úplně urvanej, ale aspoň může být svým vlastním pánem. Je to moje přirozenost. Jsem od přírody zvědavá a vždycky jsem strkala nos tam, kam nemám,“ řekla jsem. „A co vy? Co budete dělat, když odejdete z oboru?“

„Těžko říct. Jednám s jedním chlapíkem v Colgate, kterej dává dohromady výcvik antiteroristických jednotek pro vojenský základny v zámoří.“

„Simulovaný útoky?“

„Správně. Uprostřed noci někdo vtrhne do tábora a přepadne posádku, vnikne mezi mužstvo a celej ten manévř nafilmuje a pak jim ukáže, kde by měli svoji obranu posílit.“

„Lupiči a poldové beze zbraní.“

„Přesně tak. Velkej švindl a malý nebezpečí.“ Odmlčel se a vytřel dno své misky složenou plackou. „Vypadáte, že to máte pěkně nalajnovaný.“

„Jo, taky si tak připadám,“ odpověděla jsem. „Věra by se mnou nesouhlasila. Ona si myslí, že jsem beznadějněj případ. Moc nezávislá, prostoduchá...“

„Co je ona vůbec zač?“

„Abych pravdu řekla, tak tohle jsem nikdy nepochopila. Ona je sice něco jako moje kamarádka, nejbližší, co mám, ale stejně nemůžu tvrdit, že bychom se navzájem nějak dobře znaly. Jsem hodně pryč, takže nechodím moc do společnosti. Ona se většinou pohybuje v okruhu svobodných lidí, což já jsem nikdy moc neuměla. Obdivuju ji. Je chytrá. Má styl. Nedá se jen tak oblafnout...!“

„Co to má být, chcete udělat obchod?“

Zasmála jsem se a pokrčila jsem rameny. „Ptal jste se.“

„Jo, no ona je z těch ženskéjch, kterejm jsem nikdy nerozuměl,“ řekl.

„Jak to myslíte?“

„Já nevím. Tomu jsem taky nikdy nerozuměl. Něco mě prostě na ní mate.“

„Je to dobrá duše.“

„Bezpochyby.“ Dokončil úklid své misky, aniž by se o té věci

ještě zmínil. Někdy bylo opravdu těžké odhadnout, co si myslí, a já jsem ho neznala dost dobře, abych ho nutila k tomu, aby to řekl nahlas.

16



Z domova jsme odcházeli v šest. Dietz už byl umytý a pro danou příležitost si oblékl pohodlné kalhoty, košili a vzorovanou kravatu. Na to si vzal tmavé sportovní sáčko westernového střihu – široké v ramenou a úzké v pase. Zpod záložky kalhot mu vykukovaly černé boty s nablýskanými špičkami. Pod sakem měl samozřejmě svoji neprůstřelnou vestu, která by zachytila Magnum 350 z deseti stop. Také jsem viděla, jak si připevňoval pouzdro na pistoli, které nosil na pravém boku, a jak do něj strčil svou pětačtyřicítku.

Osprchovala jsem se a znovu jsem si vzala džíny, rolák a tenisky. Do kombinézy jsem se chtěla převléknout až u Věry v pokoji. Těsně před tím, než jsme odešli, jsem si ji v rychlosti vyzkoušela. Kalhoty mi byly trochu dlouhé, ale podkasala jsem je v pase a bylo to dobré. Sbalila jsem si černé lodičky, punčochy, černé prádlo a pár nezbytností na dlouhý večer. Dietz mi dovolil, že si nemusím brát neprůstřelnou vestu. Pod tenkými ramínky by vypadala dost divně. Davise jsem nacpala do vnější kapsy své velké kožené kabely, která připomínala spíš diplomatické pouzdro než večerní kabelku. Dietz mě požádal, abych mu do ní vzala noční dalekohled, takže normálně už dost objemná kabelka byla ještě vyboulenější. Vážil sice jenom něco kolem libry, ale byl veliký asi jako transfokátor k pětatřicetimilimetrovému fotoaparátu. Naklánělo mě to k jedné straně. „Proč to s sebou bereme?“ zeptala jsem se.

„To je moje nejnovější hračka. Obvykle ji mívám v autě, ale

nechci ji nechávat na hotelovém parkovišti. Stálo mě to víc jak tři tisíce dolarů.“

„Aha.“

Dietz jel k hotelu oklikou a moc toho nenamluvil. Navzdory svému ujišťování, že mě Mark Messinger nechá den dva na pokoji, vypadal dost nervózně. Začal se mi svírat žaludek. Byl soustředěný a napjatý, stále ve střehu. Stiskl zapalovač v autě a instinktivně se natáhl po cigaretách. „Hergot!“ Zavrtěl hlavou, otrávený sám sebou.

Objel roh a snížil rychlost. „V takovejchhle chvílích závidím chlapům, co jsou ve státních službách,“ poznamenal. „Měla byste celej houf goril. Mají neomezený zdroje pracovních sil, přístup ke zpravodajské službě a zákonný právo nakopnout někoho do prdele...“

Nevěděla jsem, co bych mu na to měla říct, tak jsem mlčela.

Zastavili jsme u široké příjezdové cesty před hotelem a Dietz dal jako obvykle zřízenci na parkovišti stočenou bankovku, aby měl auto pořád na očích. Venku bylo stále ještě světlo a krajinu zalévalo pozdní slunce. Temně zelený trávník byl nakrátko posekaný. Lemovaly ho růžové netýkavky a trsy lobelek, které zářily intenzivní elektrickou modří. Na vzdáleném konci cesty se mořský příboj tříštil o pobřežní hráz a zamlžoval vzduch slaným pachem rozbouřeného Pacifiku.

K rozlehlé budově Edgewateru patřila ještě řada bungalovů v zadní části parcely, každý velikosti průměrného rodinného domku. Byly vystaveny ve španělském stylu, s bílou omítkou, těžkými trámy, vybledlými červenými taškami na střeše a vnitřními dvorky. Pod klenutou chodbou, která vedla do zahrad, se začínali shromažďovat svatebčané: pět družiček v bledě růžových šatech a bláznivá holčina, která běhala sem tam s košíčkem růžových okvětních lístků. Celé to sledovali dva mladíci ve smokingu, nejspíš pořadatelé, a přemítali o spolehlivosti antikoncepce.

Dietz mě jako obvykle vzal za loket, sám šel trochu vpředu a vedl mě ke vchodu. Zjistila jsem, že stejně jako on sleduji tlachání hostů v naší bezprostřední blízkosti. Když jsme vešli do prostorného vestibulu lemovaného dvěma růžovými mramorovými stoly, byl celý

našponovaný a oči měl na stopkách. Přišli jsme k vrátnému a prohodili s ním pár slov. Dietz asi musel mluvit s vedením hotelu ještě jednou, protože krátce poté se objevil Charles Abbot, šéf hotelové ochranky. Představili jsme se navzájem. Abbotovi mohlo být tak k sedmdesáti a ve svém obleku s vestičkou, doplněném omanikúrovanými nehty a honosnými hodinkami, vypadal jako nějaký baron na penzi. Nebyl to typ člověka, kterému byste mohli říkat Charlie nebo Chuck. Jeho stříbrné vlasy barevně ladily se světle šedým odstínem jeho obleku a s diamantovou jehlicí, která pomrkávala ze středu jeho kravaty. Měla jsem pocit, že to, co dělá teď, je daleko zábavnější než to, co dělal kdysi. Odvedl nás do rohu místnosti, kde pod větvemi mohutného fíkusů stála tři veliká kožená křesla.

Dietz přinesl kopie fotografií Marka Messingera. „Tohle je ten chlap, co nám dělá starost. Rád bych ty fotky rozdal personálu, který dnes bude obsluhovat na banketu.“

Abbot se zběžně podíval na fotky a potom je vrátil. Měl zvyk stále se člověku dívat do očí svýma zářivě modrýma očima. „Pane Dietzi, musím vám připomenout, že nemáme vybavení na to, abychom zvládli nějaké komplikované zabezpečení pro soukromé osoby. Když je třeba, spolupracujeme s bezpečnostní agenturou, ale hotel nemůže přijmout odpovědnost za nějaký nešťastný incident. V první řadě dbáme o bezpečnost našich registrovaných hostů. Pokud jsem dobře informován, s radostí uděláme, co bude v našich silách, ale nic víc vám slíbit nemůžeme.“

Dietz se usmál. „To chápu,“ řekl mírně. „Z naší strany je to jen prevence. Neočekáváme žádný problémy, ale je lepší, když o tom budete vědět, aby člověk měl jistotu, že všechno probíhá hladce.“

„Samozřejmě,“ řekl Abbot.

Dietz se choval, jak nejlépe dovedl, uvolněně a nenucené. Musel pomoc tohohle člověka opravdu potřebovat.

Abbot měl zasněný výraz. Vypadal jako člověk, který používá cigaretovou špičku a kouří tenké zlaté dunhillky. „Jak jinak vám mohu pomoci? Mohu vám dát k dispozici jednu ochranku.“

„Myslím, že to nebude nutné, ale díky. Jedna ze zaměstnankyň

Kalifornské pojišťovny je tu na dnešní noc ubytovaná. Jmenuje se Věra Liptonová. Rád bych zjistil číslo jejího pokoje a jména hostů, kteří bydlí v pokojích vedle ní. Mohl byste pro nás tohle zařídit?“

Abbot zvažoval Dietzovu žádost. Pod uhlazeným a nenuceným zevnějškem se skrýval chladný necita. „Nevidím důvodu, proč ne.“ Omluvil se a popošel k recepci. Po krátkém rozhovoru s recepčním si něco načmáral do koženého zápisníku, který vytáhl z pravé kapsy. Vrátil se, vytrhl papír a podal jej Dietzovi.

„Znáte některou z těch dvojic?“ zeptal se Dietz.

„Znám obě. Clarkovi už tu bydleli mnohokrát. A pan a paní Thiedermanovi jsou čirou náhodou můj strýc a teta.“

Dietz si papírek schoval a potřásl Abbottovi rukou.

„Díky. Jste moc laskav.“

„Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci,“ odpověděl muž.

Procházeli jsme chodbou po koberci a sledovali čísla pokojů v sestupném pořadí. Dietz pořád pozoroval chodbu za našimi zády, ruku jako páčidlo věčně položenou na mém loktu. Kdyby se vyskytlo něco nečekaného, měl by mě aspoň trochu pod kontrolou.

Věřin pokoj byl ve stejném křídle jako salon, kde se měl konat banket. „To jste zařídil vy?“ zeptala jsem se, když jsem viděla, jak je to blízko.

„Nechtěl jsem, abyste se procházela po hotelu zbytečně sem a tam.“ Zaklepal na dveře. Bylo ticho. Tušila jsem, že Věra vyhlíží ven malinkým kukátkem na dveřích. Slyšeli jsme, jak odsunuje zástrčku, a najednou se objevila, šilhajíc na nás přes bezpečnostní řetízek. Měla na sobě zelené hedvábné kimono s velkým dekoltem, který jí odhaloval pěšinku mezi nadry. Pohlédla dolů a přitáhla si jednou rukou zívající klopy k sobě. „Nechala jsem zastrčenej řetěz. To bylo chytrý, že jo?“

„Jste skvělá, Věro,“ řekl Dietz. „Ale teď nás pusťte dál.“

Naklonila hlavu a stočila zrak na chodbu. „Jak mám vědět, že vás někdo nedrží na mušce?“

Dietz se zasmál. Tázavě jsem se na něj podívala. Slyšela jsem jeho smích zatím jenom jednou. „Dobrej postřeh,“ řekl.

Já osobně jsem si nemyslela, že by to byl zas až tak dobrý postřeh,

ale mě se nikdo neptal, tak co.

Věra zavřela dveře, aby mohla vyvlíknout řetěz, a pustila nás dovnitř. Pokoj byl obrovský: obří postel, obří starožitná skříň a gigantická televize. Hlavní barvou tu byla světle žlutá: tlustý světle žlutý koberec, tapety posypané jemnými bílými japonskými kosatci. Tentýž vzor se opakoval na lesklém bavlněném přehozu na posteli a na lesklých závěsech na mosazných tyčích. Okenice byly zavřené, ale podle světla zvenčí bylo poznat, že okna vedou k příjezdové cestě. Dvě křesla měla světle zelené čalounem s mřížkovaným příčným pruhem. Skrze dveře jsem zmerčila koupelnu, která se držela barevného schématu: váza bílých hedvábných květín, sytě žluté ručníky srolované do košíku z vrbového proutí.

Na všech myslitelných místech se povalovaly Věřiny svršky. Oblečení odhozené na posteli, šaty zavěšené na otevřených dveřích od skříně. Na prádelníku měla rozloženou kosmetiku, na pultu v koupelně natáčky a kulmu, na záchodovém prkénku mokrý ručník. Z rozepnutého kufru na odkládací polici vykukovala nadýchaná změt' luxusního šifonového prádla. Na jednom křesle byly mrsknuté roztažené punčocháče s bavlněným rozkrokem ve tvaru diamantu, který směřoval vzhůru jako špička šípů. Dietz zamířil rovnou ke dveřím přilehlého pokoje, aby se ujistil, že jsou zamčené. Pak zatáhl záclony.

Věra přešla ke konferenčnímu stolku. Nechala si donést láhev šampaňského ve stříbrné nádobě s ledem a čtyři sklenky. Vytáhla láhev a chystala se ji otevřít. „Posaďte se. Dáme si něco k pití.“

„Já ne, děkuju. Mám ještě práci,“ řekl Dietz. Pak se obrátil ke mně: „Nechte dveře zamčený. Kdyby zvonil telefon, tak ho můžete zvednout, ale nepředstavujte se. Když to bude někdo, koho znáte, tak se dlouho nevybavujte. Nedávejte nikomu informace jakýhokoliv druhu. Kdyby to byl omyl, tak mi dejte vědět. To by byl nejspíš někdo, kdo kontroluje, jestli v pokoji někdo je.“ Podíval se na hodinky. „Vrátím se přesně v sedm a odvedu vás na banket.“

Když Dietz odešel z pokoje, zvedla ramena a zavrtěla se.

„Dáme si do nosu!“ řekla potom. Ukroutila drátek na láhvi, zabalila vršek do ručníku a strkala zátku palcem sem a tam, dokud

nevylítla. Naplnila dvě sklenice a jednu mi podala. „Já už jsem namalovaná,“ řekla. „Mohla bys zatím skočit do sprchy, než se oblíknu. Pak ti uděláme něco s vlasama.“

„Už jsem se sprchovala. Musím se jen oblíct do tý kombinézy a jsem hotová.“

Zpražila mě pohledem, který dával najevo, jak hluboce se mýlím.

Pod jejím kritickým dohledem jsem vyklouzla z džín a navlékala jsem si kombinézu. Když spatřila moje podlitiny, zalapala po dechu. Já jsem se zatím tvářila asi jako nemocný pes na cestě k veterináři. Uf. Mejkap. Oblékla jsem si oděv a začala jsem si podkasávat kalhoty v pase.

Plácla mě přes ruku. „To nedělej.“ Klekla si na zem a ohrnula mi nohavice na správnou délku a pak je připevnila látkovou lepenkou, kterou vytáhla z kabelky.

„Ty myslíš na všechno,“ řekla jsem.

„To víš, mě nic nezaskočí, kočička.“

Potom si mě vzala do parády celou.

Seděla jsem na zavřeném záchodovém víku s ručníkem kolem krku. Věřino tělo bylo vecpané mezi mnou a obrovitým zrcadlem, které se táhlo od stěny ke stěně. „Co uděláš s těma podlitinama v obličejí?“

„Důvěřuj mi, беруško.“

Měla spoustu lahviček a pudrů, vodiček, krémů a pajcovadel v nádobkách, spoustu štětečků, kartáčků a houbiček. Pracovala s obličejem skloněným blízko k mé tváři a příležitostně vydávala různé povely. „Zavři oči. Teď se podívej nahoru... Prosím tě, nemrkej! Vždyť mi to celý rozmažeš.“ Když nanášela štětečkem rtěnku, špulila přitom rty do tvaru, do jakého jsem je podle ní měla špulit já.

O čtyřicet minut později ustoupila o krok dozadu a pozorně si prohlížela své dílo. Odhodila rtěnku dozadu do vany. „Jo. Je to dobrý,“ řekla. „Co myslíš?“ Odstoupila stranou, abych se mohla vidět v zrcadle.

Podívala jsem se na sebe. Najednou jsem měla takové ty dramatické oči a všechny barvy mladé dívky v prvním rozpuku mládí, svěží ústa a odstávající vyfoukaný chumel vlasů na hlavě.

Bylo to k popukání.

„No jen se směj,“ řekla kysele. „Vypadáš zatraceně dobře.“

V sedm se vrátil do pokoje Dietz. Obě si nás beze slova prohlédl. Věra se oblékla za necelých šest minut, což byl podle ní její osobní rekord. Měla na sobě černé šaty s hlubokým výstřihem, zpod jehož okraje se jí drala ěadra, černé punčochy vzadu se švem a černé boty na jehlách. Zůstala vyzývavě stát a dala si ruce v bok. „Co tomu říkáte, Dietzi? No tak. Ven s tím.“

„Vypadáte skvěle. Nekecám. Obě dvě jste pěkný fešandy.“

„Prej fešandy, to jste to vystih,“ utrousila. A potom ke mně: „Vsadím se, že pořád ještě říká ženskéjm ‚děvčata‘.“

„Ne tak docela,“ odpověděla jsem.

Dietz se pro sebe usmál, ale odmítl se zaplést do hovoru. Postrkoval nás chodbou skrze troje dveře do bezpečí salonu, který byl malý a elegantní. Lustr, bílý dřevěný nábytek, na zdi hedvábné krémové tapety. Šest prostřených stolů po šesti místech, každému z nich vévodila kytice orchidejí. Stoly byly očíslované a všimla jsem si, že u každé židle byla cedulka se jménem.

Mnoho zaměstnanců pojišťovny už tam bylo. Stáli ve skupinkách po třech nebo po čtyřech se sklenicemi v rukou. Zahlédla jsem Maka Voorhiese s ženou Marií, Jewel s manželem (toho jsem předtím viděla jen jednou), Darcy Pascoeovou s jejím přítelem pošťákem, který prý obchoduje s drogami. Věra chytla Dietze pod paží, a tak jsme všichni tři kroužili sálem, kde se lidé navzájem představovali, a okamžitě jsme zase zapomínali, kdo je kdo. Viděla jsem, jak Věra pátrá očima po místnosti, jestli už přišel Neil Hess. Jenom jsem doufala, že bude dostatečně velký, aby si ho všimla.

Dietz nám všem koupil pití. Sám si dal jenom sodovku s plátkem citronu, mně bílé víno a Věře koktejl Tequila Sunrise. Vysrkla ho až do dna a koupila si další. Se zájmem jsem ji pozorovala. Nikdy jsem ji neviděla tak napjatou. Otočila se na Dietze. „Propána, jak můžete pít a nekouřit?“

„Tohle není alkohol.“

Obrátila oči v sloup. „Tím hůř. Asi si jednu dám,“ řekla. „Nebo ne, nedám. Nebo možná jednu. Aspoň práska.“

„Není támhleto Neil?“ zeptala jsem se. Ve dveřích balancoval nějaký doktorský typ a hledal známou tvář. Když člověk neměl s čím porovnávat, nedalo se samozřejmě říct, jestli je moc malý, ale mně připadal docela dobrý. Příjemný obličej a tmavé, moderně ostříhané vlasy. Měl námořnický oblek a bleděmodrou košili. Vsadila bych se, že měla na manžetách monogram. Trochu mě zaskočil svým motýlkem – už léta jsem neviděla, že by ho někdo nosil. Věra zvedla ruku. Když ji zahlédl, jeho tvář se rozjasnila. Razil si cestu napříč místností a ona mu šla naproti. Když se někde uprostřed setkali, ihned se do něj zavěsila. Musela se trochu sklánět, když s ním mluvila, ale jejich výškový rozdíl mi nepřipadal nijak zvlášť nápadný. Snažila jsem se představit si jeho hlavu na svém polštáři, ale nějak mi to nesedělo.

17



Věra, která měla na starosti rozsazení hostů, to samozřejmě zařídila tak, abych byla s Neilem Hessem. Ona s Dietzem seděli u stolu nalevo od nás. Dietz se určitě trochu přimluvil, abych měla chráněné místo v jednom rohu místnosti, čelem ke vchodu. Seděl zády ke mně, také směrem ke vchodu, takže mohl sledovat dveře. Věra byla po jeho levé straně, tu jsem viděla dobře, ale z něho jsem viděla jen zadní stranu hlavy. Oba naše stoly měly přístup k nouzovému východu. Šéf hotelové ochranky Dietze ujistil, že během večere zůstane odemčený.

Do osmi hodin už všichni dorazili a usadili se u stolků jako hejna ptáků. Hluk vzrostl o několik decibelů, úměrně s množstvím vypitého alkoholu. V podniku existovaly určité vztahy a v náhlém posunu chování z ryze profesního na společenské bylo cítit jistou povrchnost a rozpačitost. Večere o třech chodech byla podávána v pomalém sledu: hlávkový salát, vykostěná smažená kuřecí prsíčka s citronem a kapary, drobná zeleninka, teplé pečivo a nakonec hutný čokoládový dort v kaluži vanilkové polevy. Jedla jsem jako lesní zvíře, při sebemenším náznaku pohybu jsem zvedala hlavu v obavě, že se objeví Mark Messinger se svojí bouchačkou a pokácí nás jako kuželky. Soudě podle postavení Dietzových ramen, byl klidnější než já. Potom ale civěl Věře do výstřihu, což bylo pro každého muže vzrušující rozptýlení.

Zaposlouchala jsem se do konverzace u našeho stolu. Seděli jsme

se dvěma pojišťovacími agenty a jejich manželkami. Byla to čtyřhra slovního bridže probíhající s intenzitou, kterou jsem jim záviděla. Pochopila jsem, že se zrovna vrátili z nějakého výletu, kde se hrál bridž a kde jim rovnoměrně servírovali panáky a rozličné pochoutky. Spousta řečí o hře bez trumfů, o tricích a o Sheinwoldovi a jeho strategii. Protože ani já ani Neil bridž nehrajeme, byli jsme ponecháni sami sobě, s čímž Věra pravděpodobně dopředu počítala.

Zblízka to byl celkem přitažlivý muž, i když jsem neshledávala žádné zvláštní důkazy ctností, jimiž ho Věra ve svém popisu obdařila. Hezké ruce. Hezká ústa. Připadal mi trochu moc samolibý, ale možná tím jen zakrýval své rozpaky. Všimla jsem si, že když hovořil o profesionálních záležitostech (jinými slovy o své práci), vyzařovala z něj sebedůvěra. Když došlo na jeho osobní život, byl nejistý a obvykle přivedl řeč na jiné, bezpečnější téma. Než přišel na řadu dezert, stále ještě jsme se pomocí nejrozumnějších konverzačních manévřů bez většího úspěchu snažili najít společné téma.

„Kam jste chodila do školy, Kinsey?“

„Na Santa Tereza High.“

„Myslel jsem vysokou školu.“

„Nechodila jsem na vysokou.“

„Vážně ne? To mě překvapuje. Zdáte se být velmi inteligentní.“

„Lidé si mě nenajímají kvůli inteligenci. Najímají mě proto, že jsem tak pitomá a nevím, kdy s tím praštit. A taky proto, že jsem ženská, a oni si myslí, že to bude levnější.“

Zasmál se. Nebylo to k smíchu, tak jsem jen pokrčila rameny.

Odstrčil talířek stranou a usrkl trochu kávy.

„Kdybyste vystudovala vysokou, byla mohla byste si určovat vlastní ceny, ne?“

Podívala jsem se na něj. „A co bych jako měla studovat?“

„Kriminalistiku, řekl bych.“

„To bych pak musela pracovat ve státních službách nebo u místní policie. To už jsem dělala a vůbec se mi to nelíbilo. Je mi líp tam, kde jsem. Kromě toho jsem taky nesnášela školu. Naučila jsem se tam jenom kouřit na záchodě.“ Naklonila jsem se k němu. „Můžu se

ted' něco zeptat já vás?“

„Jistě.“

„Jak jste se seznámili s Věrou?“

Malinko zneklidněl a poposedl si. „Jeden společný přítel nás před pár měsíci seznámil. Od té doby se vídáme... samozřejmě jen jako přátelé. Nic vážného.“

„Aha, aha,“ řekla jsem. „A co jí říkáte?“

„Myslíte Věru? Je báječná.“

„Jak je teda možný, že tady sedíte se mnou?“

Opět se zasmál falešně srdečným smíchem, aby se vyhnul odpovědi.

„Myslím to vážně,“ řekla jsem. Úsměv mu postupně tuhnul na tváři. Pořád ještě se k tomu nijak nevyjadřoval, tak jsem to zkusila sama. „Víte, co si o tom myslím já? Mám dojem, že je do vás celá blázen, a neví, jak na to.“

Podíval se na mě, jako bych mluvila tatarsky. „Pořád jsem tomu nemohl uvěřit,“ odpověděl. Chvilku o tom přemýšlel. „Ale je pro mě přece jen trochu vysoká, nemyslíte?“

„Vůbec ne. Moc vám to spolu sluší. Pozorovala jsem vás, když jste přišel.“

Mírně potřásl hlavou. „Vím, že ji to trápí. Sice mi to nikdy přímo neřekla, ale –“

„Ona se přes to přenese.“

„Myslíte?“

„A vám to vadí?“

„Ani trochu.“

„Tak v čem je problém?“

Pohlédl na mě. Jeho tvář se mi začínala líbit. V očích mu zářilo příjemné světlo. Zračila se v něm upřímnost a dobrosrdečnost. Byl to patrně doktor, kterého klidně můžete zavolat ve dvě hodiny v noci a který bude vysedávat u vašeho dítěte, dokud mu neklesne horečka. Měla jsem chuť vyhrnout si kalhoty a ukázat mu podlitiny, ale připadalo mi to trochu jako neotesanost.

„Měl byste slyšet, jak o vás mluví,“ pokračovala jsem. „Dává vám osm a půl bodů z deseti. Přisahám Bohu.“

„Děláte si legraci?“

„Ale no tak, Neile. O tomhle bych nežertovala. Je vámi naprosto unesená. Jen si to ještě neuvědomila.“

Ted' se rozesmál tak, že se mu rozzářil celý obličej. Zaplavila ho chlapecká radost a přísahala bych, že se začervenal. Byl opravdu docela roztomilý. Vzhlédla jsem právě včas, abych viděla, že si mě Věra měří přísným pohledem. Zamávala jsem jí malíčkem a obrátila jsem svou pozornost opět k němu.

„O čem tedy hernajs vztahy mezi lidma jsou?“ zeptala jsem se.

„Ale ona nikdy ani slůvkem nenaznačila...“

„No, říkám vám, vím to bezpečně. Znáám ji už léta a nikdy jsem ji neslyšela o nějakém chlapovi mluvit tak, jako o vás.“

Bral to sice v úvahu, ale nebaštil mi to.

„Kolik měříte?“ zeptala jsem se. „Nepřipadáte mi tak malej.“

„Sto šedesát sedm.“

„Ona má jen metr dvaasedmdesát. Tak o co jde?“

Mac Voorhies zacinkal lžičkou o sklenici a řekl: „Dámy a pánové, prosím o vaši pozornost...“ Seděl s Marií u stolu číslo dvě, skoro uprostřed místnosti. U téhož stolu byla Jewel se svým manželem a já jsem si všimla, jak se začíná ošívat v očekávání proslovu. Mac Voorhies je jedním z viceprezidentů Kalifornské pojišťovny, hubený a vážný, s řídkými rozčepýřenými bílými vlasy a věčným doutníkem mezi zuby. Je to chytrý, upřímný, počestný, konzervativní, někdy špatně naladěný, ale velice schopný vedoucí pracovník. Pomyšlení na to, že bude veřejně chválena tímto člověkem, už dopředu zbarvilo Jewelínu tvář dorůžova.

Místnost se postupně utišila.

Mac se krátce rozhlédl po všech shromážděných. „Sešli jsme se tu dnes na počest jedné z nejlepších žen, s jakou jsem kdy měl tu čest pracovat. Jak všichni víte, Jewel Cavalettová odchází do důchodu po pětadvaceti letech práce u naší společnosti...“

V tónu a obsahu jeho řeči bylo cosi hypnotizujícího, snad proto, že všichni měli plné žaludky jídla a vína a v místnosti bylo po večeři teplo. Seděla jsem nehybně a byla jsem Makovi vděčná, že vypustil otřepané vtípky a šel rovnou k věci. Nevím, co mě přimělo podívat

se ke dveřím. Všichni ostatní se dívali na Maka. Koutkem oka jsem něco zahlédla a otočila jsem hlavu.

Bylo tam to dítě. Nejdřív jsem nechápavě zamrkala, jako bych viděla nějaký zázrak. Potom jsem pocítila příval strachu.

Jasně jsem ho viděla jen při našem prvním setkání na odpočívadle u dálnice. Mark Messinger tehdy předstíral, že spí, ležel na lavičce s obličejem přikrytým novinami, zatímco Erik klečel na chodníku se svým autíčkem a vydával ječivé zvuky, jako že mění rychlost. Pak jsem ho viděla ještě jednou na parkovišti u motelu. Ve špatně osvětleném výklenku, kam mu šel otec koupit limonádu, jsem však jeho rysy nedokázala rozeznat. Ve tmě jsem slyšela ozvěnu jeho smíchu, salvy skotačivého řehotu, které mi připomínaly neskutečný svět elfů a nadpřirozených bytostí. Naposled jsem jeho tvář viděla částečně zakrytou papírovou nálepkou na okně dodávky, když se mě jeho otec snažil převálcovat.

Na pět let byl malý. Světlo z chodby se třpytilo na jeho světlých vlasech. Začínal je mít moc dlouhé. Oči měl upřené na mě a na rtech mu pohrával nejistý úsměv. Otočil se, aby se podíval na někoho, kdo stál na chodbě vedle něj, ale nebylo ho vidět. Dotyčný mu něco napovídal jako dítěti, které ve školním představení hraje neznámou roli. Viděla jsem, jak řekl: „Cože?“ Na to, jakou dostane odpověď, už jsem nečekala.

Popadla jsem svoji kabelu a prudce jsem vstala, přičemž jsem málem převrátila židli. Dietz se ke mně obrátil a zachytil směr mého poděšeného pohledu. Než se stačil podívat ke vchodu, byl už prázdný. Prchala jsem kolem Neilovy židle směrem k hale a držela jsem přitom Dietze za paži. „To dítě,“ zašeptala jsem. Vytáhl pistoli a popadl mě za ruku. Táhl mě za sebou ke dveřím. Mac si uvědomil náhlý zmatek a odmlčel se uprostřed věty. Udiveně se na nás podíval. Ostatní lidé se otočili, aby zjistili, co se děje. Nějaká žena při pohledu na Dietzovu pětáctýřicítku poděšeně vykřikla, ale to už byl Dietz u dveří a přitiskl se ke stěně. Vykoukl dveřmi nejdříve napravo, pak nalevo a stáhl se zpět. „Pojďte,“ řekl mi.

Táhl mě za loket kupředu, hnali jsme se chodbou doleva, naše kroky duněly po dlaždicích. Napůl jsem čekala, že mě bude chtít ulít

do Věřina pokoje a sám půjde na průzkum, ale místo toho nás kormidloval k východu na konci chodby. Ve dveřích jsme se opět prudce zastavili a on se ujistil, že venku nikdo není. Po teplém salonu nás noční vzduch zasáhl jak ledová sprcha. Odešli jsme z dosahu světla a odcházeli jsme za roh podél keřů směrem k parkovišti.

„Jste si jistá, že to byl on?“ zeptal se tlumeným hlasem.

„Jasně že jsem si jistá.“

Byli jsme na setmělém chodníku, který ohraničoval jedno z vnitřních nádvoří. Cvrčkové zurčeli a cítila jsem poněkud nepříjemnou vůni afrikánů. Zepředu bylo slyšet hlasy. Dietz mě zatáhl do stínu jakýchsi ibiškových keřů, které se tiskly k budově. S rukou ve vnější kapse kabelky jsem svírala svoji pistoli. Dietzovy prsty se mi bolestivě zarývaly do masa na pravém rameni, ale to byla jediná známka jeho napětí. Přešla kolem nás nějaká dvojice, byly to ty dvě družičky, které jsem viděla už dřív. Slyšela jsem, jak jim ve spěchu šustí jejich dlouhé taftové sukně.

„Přesně to bych potřebovala... nějakýho kluka s jaguárem,“ říkala jedna z nich.

„Ale prosím tě. Vždyť je úplně blbej...“ řekla druhá. Hlasy postupně slábly, jak dívky zahýbaly klenutou chodbou doleva.

Dietz se pohnul k chodníku, mě držel blízko sebe. „Zkontrolujem parkoviště,“ zamumlal. „Chci si být jistej, že tam na nás nečeká.“

U vchodu do hotelu postával hlouček hostů, kteří čekali, až jim tři zřízenci v bílých livrejích dovezou jejich auta. Ti se poklusem pohybovali po parkovišti. Nejbližší část parkoviště byla zalita širokým pruhem světla. Okna levého křídla budovy tvořila žlutý obdélník a vrhala měkké světlo na trávník pod sebou. Světelný pruh tu a tam protínaly banánovníky. Napravo od nás byl prudkým modrým a zeleným světlem ozářen trs barevných jihoamerických květin. V tom osvětlení vypadaly jako hejno ptáků s dlouhými zobáky, zírající někam do dálky. Z příjezdové cesty vyjelo nějaké auto a zabočilo doprava. Reflektory ozařovalo hořejší pilíře mořské hráze. Na pozadí měsíčního světla tepala pulsující masa oceánu.

Viděli jsme zadek Dietzova porsche zaparkovaného u řady keřů, které ohraničovaly kruhový výjezd.

Dietz se natáhl pro svůj noční dalekohled, který jsem vyhrabala z kabelky. Přidržel si ho u očí a prohlížel okolí.

„Tady. Podívejte se,“ zamumlal a podal mi ho. Čučela jsem skrze kukátko, překvapena náhlým tajemně zeleným jasem krajiny. Kde se předtím zdálo, že je hustá neproniknutelná tma, byl teď mírný zelený zákal a předměty byly ohraničené neonovým světlem. Chlapec se krčil v houštině kapradí vedle jedné palmy. Seděl na bobku a rukama si objímal kostnatá kolena, která mu vykukovala z šortek. Zatímco jsem si ho prohlížela, zvedl hlavu a díval se ke vchodu. Možná doufal, že nás tam zahlédne. Byl napjatý jako při hře na schovávanou. Messingera jsem neviděla, ale musel být někde blízko. Dotkla jsem se Dietzova ramena a ukázala jsem prstem. Vzal si dalekohled a znovu se díval.

„Máme ho,“ zamumlal. Díval se pouhým okem a potom znovu dalekohledem. Beze slova se zvedl a ustoupili jsme do pozadí. Obešli jsme hlavní budovu a vklouzli jsme do hotelu zadním vchodem pro personál. Dietz zavolal z jednoho z nástěnných telefonů taxíka. Ten nás pár minut poté vyzvedl v postranní ulici před hotelem.

18



Když jsme dorazili domů, bylo už skoro jedenáct hodin a Dietz měl mizernou náladu. Mlčel cestou v taxíku, mlčel, když odemykal a otevíral dveře. Netrpělivě si svlékl sako. Pravý rukáv se mu zachytil o manžetový knoflíček. Škubl s ním, zmuchlal sako do chumlu a mrskl ho přes pokoj. Nevšímal si toho, že zas tak daleko nedoletí. Šel do kuchyňky, otevřel láhev Jacka Danielse, nalil si pořádnou sklenku whisky a kopnul ji do sebe.

Sebrala jsem sako ze země a přehodila jsem si ho přes ruku. „Není to vaše chyba,“ řekla jsem.

„To teda je, do prdele,“ vyštěkl. „To já jsem trval na tom, abychom tam dneska šli. Bylo to hloupý... hrozně riskantní... a k čemu to bylo? Messinger tam mohl klidně přijít se svojí bouchačkou a všechny nás skosit.“

Vlastně jsem nemohla nic namítat, protože mě napadlo to samé. „No a co? Nic se přece nestalo.“

Natáhl se po cigaretě, ale prudce se zarazil.

„Jdu ven,“ řekl.

„A necháte mě tu samotnou?“ vyštěkla jsem.

Blýskl po mně temným pohledem. Jeho prsty svíraly sklenku a já jsem napůl čekala, že ji v tom sevření rozdrtí. Něco mě na tom gestu rozčililo.

„Ach, prosím vás, nechte toho! Ten chlap se ukáže zas. To je toho! Chce, abych já byla nervózní a vy abyste zpanikařil a udělal

nějakou chybu. Zatím se nic nestalo. Vy teď vyletíte, abyste si koupil cigarety, a on sem může klidně přijít a oddělat mě, aniž by mu v tom někdo bránil. To vám pěkně děkuju.“

Chvilku byl zticha. Odsunul sklenici stranou a strnule se naklonil přes pult, s hlavou skloněnou. „Máte pravdu.“

„To bych řekla, že mám pravdu,“ sykla jsem mrzutě. „Vzpamatujte se a pojd'me vymyslet něco, jak se mu dostat na kobytku. Nesnáším posery, který mě chtějí zabít. Radši dostaneme dřív my jeho.“

To mu trochu zvedlo náladu: „Jak?“

„To nevím, jak.“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Oba jsme vyskočili. Dietz vytáhl zbraň a poslal mě do kuchyně. Sám přešel ke dveřím a přitiskl se zprava ke zdi. „Kdo je to?“

Hlas zněl tlumeně: „Clyde Gersh.“

Šla jsem ke dveřím, ale Dietz mě zamračeně mávnutím ruky poslal zpět. Naklonil hlavu ke vchodu. „Co chcete?“

„Našli Agnes. Je na pohotovosti v St. Terry a ptá se po Kinsey. Nechávali jsme jí vzkazy na záznamníku, ale když se neozvala, tak jsme si řekli, že se zastavíme. Jedeme zrovna do nemocnice. Je už Kinsey doma?“

„Počkejte,“ řekl Dietz. Ukázal na záznamník, který ležel za pohovkou na polici s knihami. Došla jsem k němu a zkontrolovala jsem světélko, které ukazovalo, že se nahrály dva vzkazy. Ztlumila jsem zvuk, stiskla jsem knoflík a poslechla jsem si pásku. První vzkaz byl od Ireny, druhý od Clyda, oba říkali zhruba totéž. Agnes byla nalezena a chce se mnou mluvit. Vyměnili jsme si s Dietzem pohled. Zvedl obočí, jako by krčil rameny. Rozsvítil baterku a posvítil si opatrně kukátkem ven. Na prahu v kruhu kalného světla stál Clyde. Byl sám. Za ním byla jen tma. Valila se sem mlha a já jsem viděla, jak se její chomáče kroutí kolem světla. „Omlouvám se, že vás obtěžujeme,“ řekl. „Nechtěl jsem nikoho rušit takhle pozdě, ale Irena na tom trvala.“

„Pojd'te dál,“ řekl Dietz a ustoupil dozadu, aby mohl Clyde vejít. Dietz za ním zavřel dveře a pokynul Clydovi, aby se posadil, což on

rychlým zavrtěním hlavy odmítl. „Irena čeká v autě. Nechci ji tam nechat moc dlouho. Je jako na trní, aby už tam byla.“

Vypadal unaveně, tvář s pytlíky pod očima mu svírala úzkost. Ruce měl strčené v kapsách gabardenového pláště. Jeho zrak těkal po Dietzově pouzdru na pistoli, ale zdržel se veškerých komentářů, jako by zmínka o zbrani mohla být prohřeškem proti etiketě.

„Jak se Agnes daří? Řekl vám to někdo?“ zeptala jsem se.

„Zatím si nejsme moc jisti. Doktor říkal, že má menší odřeniny a pohmožděniny... prý nic vážného... ale má nepravidelný tep a myslím, že ji napojili na nějaký monitor. Přijmou ji hned, jak podepíšeme papíry. Prý to není nic životu nebezpečného, ale je jí už hodně přes osmdesát.“

„Našli ji policajti?“

Clyde přikývl. „Viděla ji nějaká žena, jak se potuluje po ulici. To ona zavolala policii. Ten člověk, co nám volal, říkal, že Agnes je dezorientovaná, že nemá ponětí, kde je, nebo kde celou tu dobu byla. Doktor říkal, že od té doby, co ji přivedli, mluví pořád o vás. Byli bychom rádi, kdybyste mohla jet s námi, kdyby vás to příliš neobtěžovalo.“

„Jistě,“ kývla jsem. „Jenom se převlíknu. Nechci tam jet v tomhle.“

„Půjdu Ireně říct, že jdete,“ řekl mi. Pak se obrátil na Dietze: „Pojedete vaším autem, nebo se svezete s námi?“

„Pojedeme s vámi a zpátky si vezmeme taxíka,“ řekl Dietz.

Šla jsem po schodech nahoru. Za chůze jsem si svlékala černý hedvábný kabátek a odkopávala boty. Naklonila jsem hlavu přes zábradlí: „Kde ji našli?“

Clyde obrátil obličej vzhůru ke mně a pokrčil rameny. „Ve stejné čtvrti jako je sanatorium... někde blízko... takže daleko nedošla. Nechápu, jak to, že jsme ji nenašli sami. Leda že by nás viděla a schovala se nám.“

„To by jí bylo podobný.“ Sklonila jsem hlavu, vysvlékla jsem se z kombinézy a poskakujíc po jedné noze jsem si na černé kalhotky natahovala džíny. Vzala jsem si podprsenku, z prádelníku jsem vyhrabala sportovní tričko, oblékla jsem si ho a zatřepala jsem

hlavou. Vklouzla jsem do tenisek, tkaničky jsem nechala na potom. Dvě vteřiny poté jsem dusala po úzkém schodišti dolů a natahovala jsem se po kabelce.

„Jde se na věc,“ řekla jsem, když Dietz otevíral dveře.

Clydův bílý mercedes stál u obrubníku. Když jsme se k němu blížili, obrátila k nám Irena ustaranou tvář.

Patnáctiminutová jízda do St. Terry byla dost napjatá. Seděli jsme s Dietzem na zadním sedadle, přičemž Dietz seděl natočený stranou, aby mohl sledovat zadní okno, jestli nás nesleduje nějaké auto. Já jsem seděla nakloněná dopředu s rukama na opěradle předního sedadla. Irena mi mačkala ruku, jako by to bylo záchranné lano. Měla ledové prsty a já jsem bezděky naslouchala, jestli neuslyším hvízdání, které by signalizovalo další astmatický záchvat. Nikdo toho moc nenamluvil. Informace o Agnes byly omezené a nezdálo se, že by mělo nějaký smysl je opakovat.

Malé parkoviště před pohotovostí bylo plné. Poslední místo zabral policejní vůz. Clyde zastavil u vchodu a pustil nás ven. Potom se vrátil, aby našel nějaké místo na ulici. Irena otálela, zjevně se jí nechťelo jít dovnitř bez něj. Měla na sobě lehký jasně červený dvouřadový kabát, který si teď přitahovala k tělu, jako by jí byla zima. Viděla jsem, jak se dívá směrem k pouličním lampám a doufá, že ho někde uvidí.

„Bude tady hned,“ řekla jsem.

Přitiskla se k mé paži, zatímco Dietz se držel vzadu. Dvojité dveře se automaticky otevřely, jakmile jsme se přiblížili. Recepce vypadala úplně opuštěná. Překvapilo mě, jaké tu panovalo ticho. Očekávala jsem nějakou aktivitu, spěch, atmosféru lékařského dramatu, které se odehrává na každé pohotovosti: pacienti se zlomenými kostmi, bodné a řezné rány, kousnutí nebezpečného hmyzu, alergické reakce a popáleniny. Tady to vypadalo, že pokoje jsou prázdné a nic nenasvědčovalo tomu, že by tu někomu byla poskytována nějaká intenzivní péče. Možná to bylo tou pozdní hodinou, možná to byl nepředvídatelný klid uprostřed obvyklé bouře událostí.

Čekaly jsme s Irenou u pultu zahnutého do tvaru C. Za ním stál stůl pokrytý formuláři. Napravo od nás byla dvě okénka pro

registraci pacientů, ale v tuhle dobu měli zavřeno. Po levé straně byla přepážka s dvěma telefonními automaty a za ní prostorná čekárna. Viděla jsem barevnou televizi, ve které běžely zprávy, ale zvuk téměř nebyl slyšet. Všechno tu bylo němě modré a šedé. Všechno v pořádku, všude ticho a klid. Otevřenými dveřmi jsem zahlédla sesternu a vyšetřovny. Po policejním důstojníkovi nebo po nemocničním personálu tu nebylo ani památky.

Dietz byl neklidný a nervózně luskal prsty. Loudal se kolem vnitřních dveří, aby obhlédl půdorys, a automaticky hledal únikové cesty pro případ, že by se Messinger znovu ukázal. Recepční si toho musela všimnout, protože se po chvíli vynořila odkudsi zezadu a zdvořile se na nás usmívala. „Promiňte, že jsme vás nechali čekat. Jak vám mohu pomoci?“

„Přišli jsme navštívit Agnes Greyovou,“ řekla jsem.

Byla to asi čtyřicetiletá žena a měla na sobě obyčejné všední oblečení: polyesterové kalhoty, bavlněný svetřík a boty s gumovou podešví. Na krku se jí jako přívěsek pohupoval stetoskop. Čokoládově hnědé oči propůjčovaly její tváři laskavý vzhled. Prohlédla několik papírů na stole a pak se podívala na Irenu. „Vy jste paní Gershová?“

„Ano, to jsem já,“ odpověděla Irena.

Ženin tón byl příjemný, ale viděla jsem, jak jí na rtech tuhne úsměv. Nasadila pečlivě ovládaný neutrální výraz, s jakým se člověku oznamuje, že skutečné výsledky testů nejsou takové, jak se očekávalo. „Pojďte dál a posaďte se do kanceláře,“ řekla. „Pan doktor tu bude hned.“

Irena na ni ustrašeně zamrkala a hlasem blízkým šepotu namítla: „Chtěla bych vidět máti. Je v pořádku?“

„Doktor Stackhouse by s vámi raději nejdřív mluvil,“ odpověděla žena. „Šla byste prosím se mnou?“

Tohle se mi nelíbilo. Její chováním bylo nějak moc vlídné a laskavé. Mohla reagovat mnoha jinými způsoby. Možná měla nařizeno nemluvit o lékařských záležitostech. Nebo jí třeba vynadali za to, že říkala svůj názor dřív, než ho mohl říci doktor. Nebo jí nemocniční řád zakazuje vyjadřovat se o zdravotním stavu pacientů z nějakých

složitých důvodů souvisejících s lékařskou etikou. Nebo je možná Agnes Greyová po smrti. Žena pohlédla na mě. „Vaše dcera může jít s vámi...”

„Chcete, abych šla?“ zeptala jsem se.

„Ano, prosím vás,“ kývla Irena. Potom se obrátila na recepční. „Můj muž jel zaparkovat auto. Řeknete mu, prosím vás, kde jsme?“

Ozval se Dietz: „Já mu to řeknu. Běžte dozadu. Hned za vámi přijdeme.“

Irena zamumlala poděkování. Dietz a já jsme se na sebe podívali.

Recepční stála u otevřených dveří, jimiž jsme procházely. Potom nás vedla chodbou po lesklé bílé podlaze. Uvedla nás do kanceláře, kterou patrně užívali všichni doktoři, kteří zrovna měli službu. „Nebude to dlouho trvat. Mohu vám něco nabídnout? Kávu? Nebo čaj?“

Irena zavrtěla hlavou. „Ne, to je dobré.“

Usedly jsme do modrých křesel s polstrovanými tvídovými sedadly. Nebyla tu žádná venkovní okna. Umakartový stůl zel prázdnotou. Na šedém koženém gauči byl otisk velikosti doktorské postavy. Jako improvizované denní lůžko byl gauč dost krátký a já jsem si všimla, že je opěradlo na jednom konci odřené od bot. Bílá umakartová knihovna plná standardních lékařských publikací. V květináči umělá rostlina, papírový švédský břečťan s kudrnatými úponky tuhými jako drátky. Obrázky na stěnách vypadaly jako reprodukce z *Grayovy anatomie*. Já osobně bych se bez těch rukou a nohou, na nichž chyběla kůže, docela dobře obešla. Větvky žil vypadaly jako mapka systému dálnic v Los Angeles.

Irena setřásla kabát a uhladila si sukni v klíně. „Nechápu, jak to, že nemusíme vyplnit žádné papíry. Museli ji přece přijmout.“

„Znáte nemocnice. Dělají si věci po svém.“

„Clyde má v peněžence lejtro o jejím pojištění. Myslím, že je u Modrého kříže, ale nejsem si jista, jestli to má v pořádku.“

„Naučtujte to sanatoriu,“ řekla jsem. „Je to na jejich zodpovědnost.“

Chvilku jsme beze slova seděly. Přemýšlela jsem, jestli mít rodinu znamená tohle. Stařecké krize doprovázené domácími diskusemi o

tom, co by se mělo udělat s babičkou. Zaslechly jsme na chodbě kroky a do místnosti vešel lékař. Napůl jsem očekávala, že je to recepční s Clydem a Dietzem, takže mi chvilku trvalo, než jsem dokázala odhadnout doktorův výraz. Byl to čerstvý třicátník s kudrnatými vlasy barvy mladé karotky a narudlou pletí. Měl na sobě bavlněnou zelenou nemocniční košili s krátkým rukávem, kalhoty stejné barvy a nafouklé pantofle na měkkých podrážkách. Kolem krku mu visel stetoskop a na bílé jmenovce měl napsáno „MUDr. Warren Stackhouse“. Se zrzavými vlasy a pihatou tváří v té chirurgické zeleni působil křiklavě jako nějaká postava z komiksů. Voněl jako lepicí páska a mentolové bonbony. Zdálo se, že si právě vydrhnul ruce. Měl v nich desky s jedním jediným lejstrem. Položil je na stůl a urovnal okraje papíru.

„Vy jste paní Gershová? Já jsem doktor Stackhouse.“ Podali si s Irenou ruce a potom se naklonil přes stůl. „Obávám se, že jsme ji ztratili.“

„Pro Pána Boha,“ vyštěkla Irena. „Copak ji nemohl někdo hlídat?“

A jáje, pomyslela jsem si, Irena to nepochopila. „Myslím, že to tak nemyslel,“ zamumlala jsem.

„U paní Greyové nastala srdeční zástava,“ vysvětloval lékař. „Je mi líto. Dělali jsme, co jsme mohli, ale nebylo možné ji znovu přivést k životu.“

Irena ztichla, ve tváři neměla žádný výraz. Tón jejího hlasu zněl téměř podrážděně: „Chcete říct, že je mrtvá? Ale to není možné. Nemůže být mrtvá. To je nějaký omyl. Clyde říkal, že měla jen drobná poranění. Jen odřeniny a modřiny. Myslela jsem, že mluvil s vámi.“

Sledovala jsem doktora a viděla jsem, jak pečlivě vybírá slova. „Když ji sem poprvé přivezli, jevila už příznaky srdeční arytmie. Byla zmatená a dezorientovaná, unavená dlouhým pobytem venku a vystresovaná. Pro ženu v jejím věku a s tak křehkým zdravím...“

Irena si hluboce povzdechla, konečně jí to došlo. „Chudinka malá.“ Oči se jí se náhle zalily slzami. Stékaly jí dolů po tvářích. Na obličeji a na krku se jí objevily skvrny. Začala se trást po celém těle, nemohla to ovládnout, chvěla se jako mokrá pes ve studené vodě.

Popadla jsem ji za ruku.

Ve dveřích se objevil Clyde. Z jeho pohledu jsem poznala, že ví, co se děje. Recepční mu to nejspíš řekla hned, jak přišel.

Irena se k němu obrátila a zaúpěla. „Clyde... máti je pryč.“ Natáhla se k němu, vstala ze židle a klesla mu do náruče. Vypadalo to, jako by ji uzavíral do sebe. Odvrátila jsem se. Nechtěla jsem rušit jejich soukromí.

Otevřenými dveřmi jsem viděla Dietze, jak se opírá o zeď. Byl ve stejné póze, jako když jsem ho spatřila poprvé. Kovbojské boty, tvídové sako. V nemocnici v Brawley. Chyběl mu jen kartáček na zuby místo plnicího pera v kapsičce. Nedbale na mě pohlédl, potom sjel pohledem k Ireně a vrátil se zase ke mně. Díval se na mě tázavě a zmateně. Sebejistota v jeho výrazu ustoupila nejistotě. Pocítila jsem nečekaný záblesk touhy. Přerušila jsem spojení s jeho očima. Cítila jsem, že se červenám. Můj pohled se k němu vrátil. Stále ještě se na mě díval, tak roztouženě, jako nikdy předtím.

Všichni jsme trapně čekali, až Irena přestane plakat. Nakonec se doktor Stackhouse pohnul směrem ke dveřím a já jsem šla za ním. Vyšli jsme ven na chodbu a potom jsme šli dozadu na pohotovost. Po cestě se k nám přidal Dietz. Položil mi ruku zezadu na krk způsobem, který ve mně probudil zvědavost a ostražitost. Bylo to majetnické gesto a tenhle fyzický kontakt byl nabit tak mocnou elektrizující energií, že to mezi námi až zajiskřilo.

Doktor Stackhouse potřásl hlavou. „Bože, je mi to líto. Byla to hrozná smůla. Vy jste její vnučka? Někdo si bude muset promluvit s policejním úředníkem.“

Soustředila jsem se na situaci, jako by to byla otázka života a smrti. „Já jsem přítelkyně paní Gershové. Kinsey Millhonová,“ představila jsem se.

Podíval se na mě. „Tak po vás se ptala.“

„Říkali mi to. Nemáte ponětí, co mi chtěla?“

„No, můžu vám říct, co říkala, ale nemyslím, že by to mohlo mít nějaký význam. Pořád říkala, že to bylo na podzim. Řekněte jí, že to bylo na podzim...‘Je to něco důležitého?“

„Pro mě ne,“ odpověděla jsem. V její mysli to nejspíš nějak

souviselo s tou dlouhou nesouvislou historií, kterou mi vyprávěla na poušti. O Emily a o zemětřesení, o děvčatech Harfařových a o Arturu Jamesovi. „To je všechno, co říkala?“

„Nic jiného jsem neslyšel.“

„Bude se provádět pitva?“

„Asi ano. Už jsme telefonovali do kanceláře koronera a jeho zástupce sem jede. On promluví s patologem a rozhodnou, jestli je to potřeba.“

„S kterým patologem? S doktore Yeem nebo s doktorkou Palchakovou?“

„S doktorkou Palchakovou,“ řekl. „Samozřejmě je možné, že zástupce řekne, že všechno je v pořádku, a jenom nám dá oprávnění podepsat úmrtní list.“

„A co Agnes? Můžeme ji vidět?“

Přikývl. „Jistě. Je támhle na konci chodby. Jakmile se paní Gershová na to bude cítit, sestra vás k ní zavede.“

Agnes dočasně přestěhovali do málo používané vyšetřovny na konci haly. Až odejdeme, odvezou ji dolů do suterénu do mrazivé temnoty márnice. Dietz čekal v hale s Clydem, zatímco já s Irenou jsme tiše stály vedle vozíku, na němž ležela její matka. Smrt jí z tváře vyhladila mnoho vrásek. Pod bílým prostěradlem se zdála být malá a křehká. Z pokojných záhybů tváře jí vyčníval zobákovitý nos.

Kdosi tiše zaklepal na dveře. Vstoupil mladý policejní úředník v uniformě a představil se. To on sem přivedl Agnes a stručně teď Ireně líčil své setkání s její matkou. „Vypadala jako velice milá paní, madam. Jen jsem si myslel, že byste třeba ráda věděla, že mi nedělala žádné potíže...“

Ireně vstoupily slzy do očí. „Děkuji vám. To jsem ráda. Měla nějaké bolesti? Nesnesu pomyslení na to, co musela vytrpět.“

„Ne, paní. To bych neřekl. Možná byla trochu zmatená, ale nevypadala, že by ji něco bolelo.“

„Díky Bohu za to. Ptala se po mně?“

Policista se zarděl. „To nemohu s jistotou říct. Víím, že se zmiňovala o nějaké Sheile.“

„O Sheile?“ opáčila Irena nepřítomně.

„Ano, jsem si skoro jist, že říkala Sheila. Něco křičela. Říkala, že ji mrzí, že tak otravuje. Pořád jsem na ni mluvil a říkal jsem jí, že všechno je v pořádku. Potom se uklidnila a než jsme dorazili sem, vypadalo to, že už je dobrá. Vím, že tu udělali všechno pro to, aby ji zachránili. Myslím, že takové věci se někdy stávají.“

Ireně se začala třást brada. Přitiskla si na ústa kapesník a zavrtěla hlavou šeptajíc: „Vůbec jsem netušila, že umírá. Panebože, kdybychom si jen trochu pospíšili, možná bychom tu byli včas...“

Policista se rozpačitě pohnul. „Půjdu do čekárny dopsat svoje hlášení. Už tu asi bude zástupce šerifa. Bude od vás potřebovat nějaké informace, až se na to budete cítit.“ Odešel na chodbu a dveře nechal pootevřené.

Po chvíli vešel Clyde. Položil Ireně ruku kolem ramen a odvedl ji do recepcce. Než se dveře znovu zavřely, zahlédla jsem zástupce šerifa, jak hovoří s policistou. Pochopila jsem, že městská policie nahlásila úmrtí kanceláři okresního koronera, protože Agnes byla vedena jako pohřešovaná a poslední hodiny jejího života nebyly dosud objasněny. Koroner rozhodne podle okolností, způsobu a příčiny smrti. Kdyby měla být klasifikována jako oběť vraždy, městská policie by převzala odpovědnost za vyšetřování. Domnívala jsem se, že koroner bude úmrtí považovat za „nehlásitelné“, ale to se ještě uvidí. Pitvu by mohli provést v každém případě.

Byla jsem s tělem o samotě. Nadzvedla jsem jeden cíp prostěradla a dotkla jsem se chladného nepoddajného masa Agnesiny levé ruky. Klouby měla poškrábané. Dva nehty zlomené. Za nehty prsteníčku a malíčku byla zadřená hlína. Do pokoje vstoupila recepční. Zasunula jsem Agnesinu ruku zase zpátky pod prostěradlo a otočila jsem se k ní.

„Pan Gersh vám vzkazuje, že jde se svou ženou do auta. Ten druhý pán tam ještě čeká.“

„Co se stalo s jejími osobními věcmi?“

„Moc toho nebylo. Oblečení dal doktor Stackhouse k dispozici koronerovi. Nic jiného u sebe neměla, když ji přivedli.“

Načmárala jsem vzkaz doktorce Palchakové, aby mi zavolala. Když jsem šla kolem stolu, nechala jsem lístek u sestry. Dietz chtěl

zavolat taxík, ale Clyde trval na tom, že nás doveze zpátky domů. Irena po celou cestu domů neutěšitelně plakala. Byla jsem šťastná, když Dietz konečně odemkl dveře a my jsme vešli do bytu. Na zadním sedadle v mercedesu předtím položil svou ruku vedle moje. Naše malíčky se dotýkaly a já jsem si připadala jako zmagnetizovaná.

19



Jakmile jsem byla vevnitř, zamířila jsem nahoru. Byla jsem příliš vyčerpaná a neměla jsem chuť zatěžovat se nějakými společenskými roztomilostmi.

„Dáte si sklenku vína?“ zeptal se.

Zaváhala jsem. V půli cesty jsem se na něj ohlédla. Jednu nohu jsem měla na spodním schodu a ruku na ohbí zábradlí. „Ani ne. Díky.“

Chvilí bylo ticho. Pak řekl: „Je vám dobře?“

Najednou jsme spolu mluvili nějak cize, jako by každá věta měla nějaký skrytý význam. Jeho obličej vypadal pořád stejně, ale v očích měl něco nového. Dřív byl jeho pohled neproniknutelný, ale teď v něm byla výzva, jakási žádost, kterou nebyl schopen vyslovit. Vzduch kolem nás se chvěl vzrušením. Vyčerpání bylo to tam. Všechno nebezpečí, všechno napětí se změnilo v tuhle němou touhu. Cítila jsem, jak mi to olizuje nohy a prosakuje oblečením: cosi pradávného, cosi temného, jediná zbraň lidstva proti smrti. Žár se klenul prostorem mezi námi, jiskřilo to jako záblesky bouře za letní noci. Tomuhle jsem rozuměla: ten muž je jako já, jako moje dvojče. Zničehonic jsem věděla, že to, co v něm vidím, je zvláštní odraz mě samotné – mé odvahy, mé zdatnosti, mého strachu ze závislosti. Byli jsme spolu tři dny, oddělení vnějšími okolnostmi a otupělí pudem sebezáchovy. Jenom touha nám mohla dodat odvahy překročit vzdálenost, která nás dělila, ale kdo z nás by to riskoval?

Dávala jsem se, jak zamyká dveře. Sledovala jsem, jak zhasíná světlo a přechází přes pokoj. Vykročila jsem po schodech nahoru. Na třetím schodu jsem se obrátila. Blížil se ke mně. Držela jsem se zábradlí a klesala jsem na schod. Stál přede mnou, jeho tvář byla ve stejné úrovni jako moje. Pokoj za jeho zády byl tmavý. Z hořejšího patra se sem lilo světlo a ozařovalo jeho chmurnou tvář. Sklonil se a políbil mě. Ústa měl zprvu chladná, ale rty měkké. Moje touha po něm byla tak silná, že mi žár pronikal až do morku kostí. Ležela jsem na schodech, kovové tyčky mě řezaly do zad, dokud se bolest a vášně neslily v jedno. Hladila jsem mu bradu a dotýkala jsem se jeho hedvábných vlasů, zatímco on měl zabořenou hlavu na mých prsou a tiskl je skrz bavlněné tričko. Pohupovali jsme se v milostném rytmu, oblečení a s propletenými údy. Slyšela jsem, jak se látka tře o látku, potom jeho dech, pak svůj. Natáhla jsem ruku a dotkla jsem se ho. Vydal nelidský zvuk a zvedl se. Stoupal po schodech vzhůru a táhl mě za sebou. V posteli to bylo lepší. Líbali jsme se a postupně jsme se svlékali. V prvním návalu vášně, když položil své nahé tělo vedle mého, vydechl tiše: „Ach... panebože.“ Potom už jsme nepromluvili ani slovo. Milování s tímhle mužem bylo něco dočista jiného, než co jsem zažila kdy předtím... našimi kostmi rezonovala pradávná nestárnoucí hudba a našimi těly se rozlévala slast, dokud jsme se úplně neroztavili. Upadla jsem do hlubokého spánku přitisknutá k jeho tělu a nevzbudila jsem se, dokud nebyl bílý den. V šest hodin jsem se pohnula a mlhavě jsem si uvědomovala, že jsem v posteli sama. Slyšela jsem Dietze, jak se pohybuje dole. Měl puštěné rádio a já jsem zaslechla melodii nějaké písně od Tammy Wynette, tak bolestnou, že by se člověku rozskočilo srdce. Tentokrát mi to nevadilo.

Zazvonil zvonek... Byl to doručovatel (skutečný) s balíkem, který jsem si poslala z Brawley. Dietz ho od něj převzal, protože já jsem ještě tvrdě spala. Brzy poté nahoru zavanula vůně bublající kávy. Zvedla jsem se, ustlala jsem postel a tápala jsem do koupelny vyčistit si zuby. Osprchovala jsem se, umyla jsem si hlavu a pak jsem se oblékla do trička a do džín, které jsem měla včera. Zatím nemělo smysl zvětšovat haldu špinavého prádla. Šla jsem dolů.

Dietz trůnil na barové stoličce u pultu, před sebou rozevřené noviny. Prázdnou sklenici od džusu a misku od vloček měl odsunuté stranou, aby mohl čist. Natáhl ruku dozadu. Objala jsem ho zezadu kolem krku. Políbil mě svěžími ústy, na nichž jsem ještě cítila chuť vloček. „Jak se vede?“ zeptal se.

„Dobře. A tobě?“

„Hmmm. Přišel ti ten balík.“

Krabice s mojí adresou napsanou mým vlastním písmem seděla přímo ve dveřích. „Prozkoumal jsi to, jestli tam není puma?“

„Je to čistý. Můžeš to vybalit,“ odpověděl suše.

Vzala jsem z kuchyňské zásuvky nůž a rozřízla jsem lepicí pásku. Věci byly zabalené tak, jak jsem si to pamatovala, moje jediné šaty byly hned navrchu. Vytáhla jsem je ven a prohlédla jsem je. Oddechla jsem si, protože byly v lepším stavu, než jsem doufala. Byly jen mírně pokryté ztvrdlým bahnem, ale trochu páchly močálem. Byl to zápach připomínající cosi mezi zkaženými vejci a toaletní mísou.

Dietz se toho nadýchl a otočil se ke mně s obličejem sešklebeným odpořem. „Co to je? Panebože...“

„To jsou moje nejlepší šaty,“ řekla jsem. „Jenom potřebujou hodit do pračky a budou dobrý.“

Položila jsem je stranou a prohrabávala jsem se zbylým obsahem krabice. Vyndávala jsem náradí a různé další drobnosti. Na dně byl ten dětský čajový servis, stále ještě zabalený v kartonové krabici, kterou jsem vytáhla zpod přívěsu Agnes Greyové. „Měla bych se s tímhle zastavit u Ireny,“ poznamenala jsem a postavila jsem krabici ke dveřím.

Zůstalo jen velmi málo věcí, pokud vůbec nějaké, které by mohly zůstat po Agnes Greyové na památku, a já jsem si myslela, že by to nádobíčko mohlo udělat Ireně radost.

Dietz vzhlédl od novin. „To mi něco připomíná. V půl osmý volala doktorka Palchaková s výsledkama z pitvy. Chtěla, abys jí zavolala, až se vzbudíš.“

„To si pospíšili.“

„Taky si myslím. Říkala, že se tam dostane v pět, až bude mít

službu.“

Vytočila jsem číslo St. Terry a dala jsem se přepojit na patologii. S Laurou Palchakovou jsem předtím měla co do činění asi dvakrát. Je malá, podsaditá, nehezka, schopná, pracovitá, důkladná a velice chytrá. Je jedním z několika patologů, kteří provádějí posmrtná vyšetření pro kancelář koronera.

„Palchaková,“ ozvala se, když nás spojili.

„Dobrý den, Lauro, tady Kinsey Millhonová. Děkuju vám, že jste se ozvala na můj vzkaz. Tak jak je to s Agnes Greyovou?“

Chvilku bylo ticho. „Kancelář koronera se spojí s paní Gershovou později, takže tohle je jen mezi námi, ano?“

„Samozřejmě.“

„Pitva byla negativní. Výsledky z testů na toxiny dostaneme až za pár týdnů, ale celkově to bylo negativní.“

„Tak jaká je tedy příčina smrti?“

„V podstatě srdeční zástava, ale když si to tak vezmete, tak každý umírá na srdeční nebo respirační zástavu. Jde o to, že tu nebyla zjištěna žádná prokazatelná organická srdeční porucha ani žádné jiné přirozené příčiny, které by mohly způsobit smrt. Technicky musíme tohle úmrtí vést jako nevyřešené.“

„Co to znamená ‚technicky‘? To se mi nějak nezdá.“

Zasmála se. „Dobrá otázka. Máte pravdu. Mám nějaké nedobré tušení, ale potřebuju ještě něco zjistit. Mluvila jsem s naší knihovnicí, aby mi našla jeden článek, který jsem před pár lety četla. Já nevím proč, ale něco mi na tomhle případě připadá nějak povědomé.“

„A co jako? Můžete mě do toho zasvětit?“

„Zatím ne. Moje asistentka mi k tomu ještě připravuje nějaké preparáty, na které se snad podívám dnes odpoledne. Podle plánu mám před tímhle ještě šestnáct případů, ale jsem na to sama zvědavá.“

„Potřebujete něco ode mne?“

„Mám jeden návrh, kdyby se vám chtělo. Hrozně by mě zajímalo, co se s tou ženou stalo během té doby, co byla pohřešovaná. Moc by mi pomohlo, kdybyste zjistila, kde celou tu dobu byla.“

„No, můžu to zkusit,“ řekla jsem, „ale třeba se nikam nedostanu. Mám hledat něco speciálního?“

„Na pravém zápěstí měla odřeniny jakoby od provazu, na levé ruce natržené a zlomené nehty –“

„Aha, to jsem viděla,“ vzpomněla jsem si.

„A také měla na levé ruce odřené klouby.“

„Ano. Je možné, že ji někdo někde držel proti její vůli. Mohla byste se podívat, jestli tu někdo nemá na zahradě kůlnu nebo skleník. Odebrala jsem jí z nehtů vzorky půdy a třeba bychom mohli zjistit, odkud byla. Měla také povrchové oděrky a pohmožděniny na zádech. Zrovna před týdnem jsem viděla jedno dítě s podobnými skvrnami na zadku a na stehnech. Bili ho ramínkem na šaty... mimo jiné.“

„Chcete tím říct, že *ona* byla bita?“

„Pravděpodobně.“

„Ví o tomhle poručík Dolan?“

„On i policejní fotograf byli u ohledání těla, takže viděl to samé co já. Je fakt, že nebylo zjištěno žádné vnitřní zranění a vnější poranění byla příliš lehká, aby mohla být považována za příčinu smrti.“

„Jaká je tedy vaše teorie?“

„Ehm, no. Nejdřív si potřebuju ještě něco ověřit. Zavolejte mi odpoledne, nebo radši zavolám já vám, až budu vědět něco jistějšího. Možná do té doby také něco zjistíte.“

Zavěsila. Položila jsem sluchátko do vidlice a zůstala jsem rozpačitě sedět.

Dietz mě pozoroval. Z mého rozhovoru mohl vyrozumět, že došlo k nějakému posunu. „Co je?“

„Pojeďme vyzvednout tvoje auto a zajedeme k Ireně. Ráda bych si promluvila s Clydem.“ Rychle jsem jim zatelefonovala a řekla jsem jim, že se u nich zastavíme, a pak jsem zavolala taxíka.

Na cestě k hotelu s Ireninou krabicí na klíně jsem mu situaci dopodrobna vysvětlila. U Edgewateru si Dietz dával s porsche načas. Prohlížel motor a elektriku. Na parkovišti byl dnes jiný zřízenec než včera, a i když se dušoval, že u auta nikdo nebyl, Dietz mu nechtěl věřit.

„Myslím sice, že Messinger rozumí výbušninám jako koza petrželi, ale nemůžeme si dovolit žádný překvapení,“ ucedil. Čekala jsem. On si zatím lehl pod auto, až mu čouhaly jenom nohy, a prohledával podvozek. Žádné neidentifikovatelné dráty, žádné viditelné rozbušky ani balíčky dynamitu tam nebyly. Spokojeně se postavil a oklepal si kalhoty. Potom mě uvedl na mé místo. Nastartoval auto a vyrazil z parkoviště.

Tentokrát jel pomalu a měl zadumaný výraz.

„O čem přemítáš?“ zeptala jsem se.

„Přemejšlel jsem o Messingerovi a řek jsem si, že by mohlo bejt rozumný promluvit si s jeho bejvalou ženou.“

„Jet do Los Angeles?“

„Nebo ji nějak dostat sem. Víme, že má s sebou Erika, aspoň minulou noc ho měl. Nejspíš by skočila po tý šanci dostat kluka zpátky. Třeba bychom jí v tom mohli pomoci a ona by na oplátku mohla pomoci nám.“

„Jak?“

Dietz pokrčil rameny. „Zatím ještě nevím, ale je to lepší, než nedělat nic.“

„Ty víš, jak bychom se s ní mohli spojit?“

„Myslel jsem, že bych tě tu vyložil a zajel za Dolanem.“

„To je dobrej nápad. Uděláme to tak.“

Zaparkovali jsme před Gershovými. Dietz mi podržel krabici, než jsem se vyhrabala z nízkého sedadla. Když jsme došli na verandu, položil krabici u dveří. Zazvonila jsem. Domluvili jsme se, že tu na něj počkám, dokud mě nevyzvedne. „Vrať se rychle,“ zamumlala jsem. „Nechci tu s Irenou trčet celej den.“

„Maximálně pětáctyřicet minut. Kdyby něco, tak zavolám. Buď opatrná.“ Přitiskl mě na zed' a políbil mě, až se mi protočily panenky. Potom ledabyly mávl rukou a odešel po chodníku pryč.

Jermaina otevřela dveře a ustoupila, abych mohla vejít. Dietz mezitím nastartoval auto a odrazil od obrubníku. Chvilku jsem se vzpamatovávala a snažila jsem se vypadat jako střízlivá soukromá vyšetřovatelka, i když jsem po pravdě řečeno byla celá rozpálená. Klaply jsme na sebe s Jermainou zdvořile hubou. Zaslechla jsem, jak

někde vzadu v domě zvoní telefon. Slyšela to také a zvýšila hlas, jako by oslovovala zadní řady publika: „Já to vezmu!“ Omluvila se a s překvapující grácií se odkolébala do kuchyně.

V domě panovalo ticho, obývací byl zastíněn řadou jalovcových keřů. Přešla jsem k jednomu ze zadních stolků a rozsvítila jsem lampu. Vyhlédla jsem klenutou chodbou doleva. Tam bylo solárium, ve kterém seděla u malého stolečku Irena. Z malého přenosného rádia vyhrávala klasická hudba. Proto asi neslyšela zvonek, usoudila jsem. Měla na sobě plavky a pantofle a vypadala hůř než včera. Její plet' byla vždycky bledá, ale teď měla takový nádech, jaký mívá kůže, z níž jste právě strhli leukoplast. Bylo vidět, že hodně plakala, a odhadovala bych, že toho moc nenaspala. Umělé řasy byly pryč a oči měla teď napuchlé a zapadlé.

„Ireno?“

Polekaně vzhledla a hledala po pokoji zdroj zvuku, který ji vyrušil. Když mě zahlédla, s námahou se postavila, přidržujíc se přitom stolu. Na vratkých nohou přešla do obývacího pokoje a vztáhla ke mně ruce jako batole ke své chůvě. Vydávala kňouravé zvuky, jako by ji každý krok bolel. Lnula ke mně stále jako dřív, ale v jejím hlase zazníval stín zoufalství.

„Ach Kinsey. Díky Bohu. Jsem tak ráda, že jste tady. Clyde měl schůzi v bance, ale říkal, že se vrátí co nejdříve.“

„To je dobře. Doufala jsem, že s ním budu moct mluvit. Jak se cítíte?“

„Strašně. Nemůžu se dát dohromady a nemůžu vystát, když jsem chvíli sama.“

Dovedla jsem ji ke gauči, polekaná tím, jak hrozně sešla. „Zdá se, že jste toho moc nenaspala.“

Klesla na pohovku, moje ruce však nepustila. Křečovitě se mě držela jako nějaký opilec, dech jí páchl smutkem jako alkoholem. „Seděla jsem tu skoro celou noc, abych nerušila Clyda. Já nevím, co mám dělat. Zkoušela jsem vyplnit matčin úmrtní list a zjistila jsem, že o ní vůbec nic nevím. Na nic si nemůžu vzpomenout. Já to nechápu. Je mi tak nějak stydno. Moje vlastní matka...“ Začala znovu plakat.

„No tak, to nic není. S tímhle vám můžu pomoci.“ Zvedla jsem ruku dlaní směrem k ní. „Jenom sed'te. Uklidněte se. Ten formulář máte tam?“

Zdálo se, že se trochu sebrala. Němě přikývla. S vděčností na mě upírala oči, když jsem šla do přilehlé místnosti. Ze stolu jsem vzala pero a formulář a vrátila jsem se ke gauči. Přemýšlela jsem, jak může Clyde snášet tu její závislost. Ať jsem k ní cítila sebevětší soucit, překonal ho pocit téměř nesnesitelného břemene.

20



„Berte to jako maturitu,“ řekla jsem. „Nejdřív uděláme lehké otázky a potom se pustíme do těch těžších. Začneme ‚Jménem zesnulé‘. Měla nějaké další křestní jméno?“

Irena zavrtěla hlavou. „Aspoň jsem o žádném neslyšela.“

Vyplnila jsem „Agnes Greyová“.

Seděly jsme s Irenou s hlavami skloněnými nad formulářem a přepečlivě jsme do něj zapisovaly kusé informace. Trvalo nám něco přes minutu, než jsme vyplnily rasu (bílá), pohlaví (ženské), vojenskou službu (žádná), číslo sociálního pojištění (žádné), rodinný stav (vdova), zaměstnání (v důchodu) a pár dalších kolonek pod „místem pobytu“. Nejvíce Irenu skličovalo, že neznala rok narození své matky a že neměla ponětí o tom, kde se Agnes narodila, ani jak se jmenovali její rodiče. Měla pocit, že tyhle věci by každý, kdo má o někoho jen trošku starost, měl mít v malíčku.

„Proboha, přestaňte si to vyčítat,“ řekla jsem. „Budeme postupovat směrem zpátky a uvidíme, jak daleko se dostaneme. Možná si toho pamatujete víc, než si myslíte. Například, každý přece říkal, že je jí osmdesát tři, ne?“

Irena nejistě kývla, nejspíš si přála, aby na formuláři mohla zaškrtnout jednu ze tří správných odpovědí. Musím říct, že byla pořád ještě rozrušená tím, že vlastně nic o matce neví.

„Ireno, v tomhle testu nemůžete rupnout,“ řekla jsem, „co si myslíte, že se stane, že ji odmítnout pohřbit, nebo co?“ Nechtěla

jsem být uštěpačná, ale doufala jsem, že ji tak dostanu z té její sebelítosti.

„Já to prostě jenom nechci vyplnit špatně,“ špitla. „Je pro mě důležité, abych to vyplnila správně. Je to to poslední, co mohu udělat.“

„Já vám rozumím, ale svět se přece nezboří, když necháte jedno políčko prázdný. Víme, že měla občanství USA, tak pojďme vyplnit tohle... Ostatní informace můžeme najít ve vašem rodném listě. Tam se dozvíme místo narození vašich rodičů a jejich věk v roce, kdy jste se narodila. Mohla byste se po něm podívat?“

Kývla a vysmrkala se do kapesníku a strčila ho do kapsy županu. „Myslím, že bude určitě támhle v sekretáři,“ ukázala k soláriu, které měla zařízené jako kancelář. „Ve vrchní zásuvce jsou desky s nápisem Dokumenty.“

„Nevstávejte. Zůstaňte tady. Já to najdu.“

Šla jsem do vedlejší místnosti a otevřela jsem jednu ze zásuvek. Přímo navrchu ležely tlusté desky z konopného papíru, nadepsané jako Důležité dokumenty. Donesla jsem celou složku zpátky a dala je Ireně, aby se do nich podívala. Vytáhla z nich svůj rodný list a podala mi ho. Zběžně jsem na něj pohlédla a pak jsem si ho prohlédla podrobněji. „Tohle je fotokopie. Co se stalo s originálem?“

„Nemám ponětí. Nic jiného jsem nikdy neměla.“

„A co když jste žádala o pas? To jste musela mít aspoň ověřenou kopii.“

„Já žádný pas nemám. Nikdy jsem ho nepotřebovala.“

Udiveně jsem na ni zírala. „Myslela jsem, že jedinej člověk bez pasu jsem já,“ poznamenala jsem.

Začala se mdle obhajovat. „Já nerada cestuji. Vždycky jsem se bála, že onemocním a nebude po ruce potřebná lékařská pomoc. Když musel Clyde jet služebně za moře, jezdil sám. Copak je to tak důležité?“ Myslím, že se kvůli tomu s Clydem nejednou pohádali.

„Ne, není. Tohle bude stačit. Ale trochu mě to překvapilo. Jak jste přišla k tomuhle?“

Zavřela ústa a tváře se jí náhle zarděly, jako by se jí z ničeho nic navrátilo zdraví. Nejdříve jsem si myslela, že mi vůbec neodpoví, ale

nakonec sešpulila rty. „Matka mi ho dala, když jsem chodila na gymnázium. Byla to dost ponižující chvíle. Zažila jsem jich s ní pár. V hodině angličtiny jsme měli psát svůj životopis a učitelka chtěla, abychom začali od rodného listu. Matka ho nemohla najít, a tak jsem musela tu práci odevzdat bez něj. Učitelka mi dala nedostatečnou... jedinou, co jsem kdy dostala... což matku doslova rozzuřilo. Bylo to hrozné. Druhý den přinesla rodný list do školy a hodila ho učitelce do obličeje. Byla pochopitelně opilá. Všichni spolužáci se na to dívali. Byl to jeden z nejtrapnějších okamžiků, jaké jsem kdy zažila.“

Zvědavě jsem si ji prohlížela. „A co váš otec? Kde byl v tu dobu on?“

„Nepamatuji si na něj. Rozešli se s matkou, když mi byly tři nebo čtyři. O pár let později ho zabili ve válce. Myslím, že ve třiačtyřicátém.“

Podívala jsem se na rodný list a vrátila jsem se k našemu úkolu. Aha, tady to máme. Irena se narodila v Brawley 12. května 1936 ve 14.30. Jejím otcem byl Herbert Grey, narozený v Arizoně, dvaatřicetiletý, zaměstnán jako svářeč u jedné letecké společnosti. Agnes se za svobodna jmenovala Branwellová, narozena v Kalifornii, toho času v domácnosti.

„To je skvělé,“ řekla jsem a pak jsem si přečetla další řádek. „Ale ne, tohle je divné. Tady píšou, že když jste se narodila, bylo jí dvacet tři, ale to by jí teď bylo... kolik, sedmdesát? To se mi nějak nezdá.“

„To musí být překlep,“ naklonila se blíž. Natáhla se po papíru a civěla na tištěný řádek, jako před chvilkou já. „Spletli se o spoustu let. Jestli je teď máti třiaosmdesát, bylo by jí šestatřicet, když jsem se narodila, a ne dvacet tři.“

„Možná byla mnohem mladší, než jsme si mysleli.“

„O *tolik* ne. Nemohlo jí být sedmdesát. Sama jste ji viděla.“

Chvilku jsem o tom přemýšlela. „No, vždyť na tom podle mě tak nezáleží.“

„Jistěže na tom záleží! Ať to napíšeme tak nebo tak, údaje se budou rozcházet o třináct let!“

Potlačila jsem svůj vztek. Nemělo cenu se rozčilovat. „Nemůžeme si tu informaci nijak ověřit,“ řekla jsem. „Aspoň teď zrovna mě

nenapadá jak. Necháme to nevyplněný.“

„Ale to já nechci,“ trvala zarputile na svém.

Už jsem ji jednou v téhle náladě zažila, a věděla jsem, jak dokáže být neústupná. „Dělejte, jak myslíte. Je to vaše věc.“

V zámku zarachotil klíč. Otevřely se dveře a vešel Clyde ve svém obvyklém obleku. Držel v ruce papírovou krabici, kterou jsem přinesla. Přišel ke gauči, zamumlal pozdrav a položil ji na stolek. Potom se sklonil a políbil Irenu na tvář. Bylo to rituální gesto prosté jakékoli vřelosti. „Tohle leželo na verandě –“

„To je Ireny,“ řekla jsem. „Našla jsem to pod Agnesiným přívěsem a nechala jsem si to sem poslat. Přišlo to dneska ráno.“ Přitáhla jsem krabici blíž a otevřela jsem vrchní chlopně, abych mohla sáhnout dovnitř pro hrnečky, stále ještě zabalené do novin. „Nebyla jsem si jistá, jestli je teď na to vhodná chvíle. Tohle jediné tam ti výrostci nestačili rozbít.“

Rozbalila jsem jeden hrníček a podala jsem ho Ireně. Porcelánové ouško mělo u kořene prasklinku tenkou jako vlásek, ale jinak to byl dokonalý kousek: ručně malované světlé růžičky na bílém pozadí, všechno jako pro panenky. Irena se na něj nechápavě dívala a potom jí obličejem cosi blesklo. Jakoby z hlubin její bytosti zarachotil jakýsi zvuk. S náhlým výkřikem plným odporu hrneček zahodila. Popadla mě také hrůza, když jsem viděla její strach. Oba jsme s Clydem vyskočili a já jsem udiveně vykvikla. Její výkřik rozerval ticho spirálovitou melodií děsu. Hrneček jako ve zpomaleném záběru narazil na hranu stolku a rozlomil se úhledně vejpůl, jako by ho rozřízli nožem.

Irena se zvedla na nohy. Oči měla vytřeštěné. Dýchala přerývaně rychlým mělkým dechem, který ji nemohl dostatečně zásobit kyslíkem. Viděla jsem, že se začíná kácet, oči měla upřené na mou tvář. Jak padala, popadla mě v prudké křeči, která ji rozechvěla od hlavy až k patě. Clyde ji při pádu neuvěřitelně rychlým pohybem zachytil. Uložil ji zpátky na gauč a zvedl ji nohy.

Do obýváku se vřítela Jermaina s utěrkou v ruce. Oči měla doširoka otevřené. „Co se stalo? Co se to děje? Panebože...“

Irena koulela očima a opakovaně sebou škubala, třísťena jakýmsi

soukromým zemětřesením, jehož vlny zmítaly jejím křehkým tělem. Vzduch prostoupil štiplavý zápach moči. Clyde si sundal sako a klesl na kolena vedle ní. Snažil se ji držet, aby si neublížila. Jermaina tam ohromeně stála, ve velikých černých rukou kroutila utěrku a vydávala úzkostné hrdelní zvuky.

Křeč postupně povolovala. Irena začala kašlat. Přiškrcený, neproduktivní zvuk, který mě až bolel. Kašel provázelo vysoké sípání. To mi pomohlo, abych se zase zmobilizovala. Podepřela jsem Ireně rukou pravé rameno a pohlédla jsem na Clyda. „Pojďte, posadíme ji. Bude se jí líp dýchat.“

Zvedl ji do sedu překvapivě nešikovným pohybem, když člověk uváží, jak byla lehká. Nemohla vážit víc jak pětapadesát kilo, ale byla ochablá a skleslá. Její oči bloudily z jednoho na druhého a nic nechápaly. Bylo jasné, že nemá potuchy o tom, kde je, nebo co se děje.

„Pane Clyde, chcete, abych zavolala pohotovost?“ zeptala se Jermaina.

„Zatím ne. Ještě počkáme. Zdá se, že už přichází k sobě,“ odpověděl.

Na Irenině čele vyrazila jemná vrstvička potu. Slepě se po mně natáhla. Její ruce byly na dotek vlhké jako tělo dosud živé ryby mrskající se na dně člunu.

Jermaina zmizela a vrátila se za chvíli se studeným mokrým hadrem, který beze slova podala Clydovi. Otřel Ireně čelo. Začala vydávat tiché zvuky, beznadějně vzlyky připomínající pláč dítěte, které se probudilo ze strašlivého zničujícího sna. „Byli tam pavouci. Cítila jsem prach...“

Clyde se na mě podíval. „Vždycky měla fobii z pavouků...“

Bezmyšlenkovitě jsem zvedla dvě půlky hrníčku, jestli snad neviděla něco na dně. Napůl jsem čekala, že tam uvidím starého mrtvého pavouka, jak leží na zádech s nohama přikrčenýma k břichu jako květ, který se zavírá za soumraku. Nic tam nebylo. Irena se nedala utiшит. „Barva stékala ve stříkancích po zdi. Fialky byly zničené a já se tolik bála... Nechtěla jsem udělat nic špatného...“

Clyde ji poplácával po ruce a konejšil ji jako dítě. „Ireno, to nic

není. Už je dobře. Jsem tu s tebou.“

V očích měla prosebný výraz, hlas ztlumený do úzkostného šepotu. „To byl matčin čajový servis z dob jejího dětství... Nesměla jsem si s ním hrát. Schovávala jsem se, abych nedostala. Proč si ho nechávala?“

„Dám ji do postele,“ řekl. Jednu ruku jí vložil pod skrčená kolena a druhou pod hlavu a zvedl ji, ne bez jisté námahy. Vzdaloval se drobnými krůčky stranou od stolku, dokud neměl cestu volnou. Potom zamířil ke schodům. Jermaina šla s ním, stále nablízku, kdyby potřeboval se svým břemenem pomoci.

Klesla jsem na gauč a dala jsem si hlavu do dlaní. Můj tep se začínal pomalu zklidňovat. Po takovém zážitku to šlo poměrně těžko vzhledem k náhlému přívalu adrenalinu, který mě zaplavil. Strach druhých je nakažlivý a vzájemnou blízkostí se ještě umocňuje. Proto mají horrory takový účinek v přeplněných kinech. Cítila jsem smrt, něco hrozného, co Irena a Agnes prožily a s čím se za ta léta nedokázaly vyrovnat. Mohla jsem se jen dohadovat, co se stalo. Pochybovala jsem, že teď, když je Agnes mrtvá, by mohla být skutečnost ještě vzkříšena.

Neklidně jsem sebou šila a dívala jsem se na hodinky. Byla jsem tu teprve třicet minut. Dietz se určitě brzy vrátí a z tohohle domu hrůzy mě odveze. Listovala jsem časopisem, který ležel na stolku. Na zadní stránce byl jídelníček na celý měsíc. Dokonale výživná vyvážená strava za pár šupů. Ty recepty vypadaly strašně: Překvapení z tuňáka, tofu v prášku a sladkokyselá omáčka. Dala jsem časopis stranou. Znuděně jsem vzala poloviny hrníčku, znovu jsem je zabalila do novin a strčila jsem je zpátky do krabice. Vstala jsem a přešla jsem pokoj. Krabici jsem položila ke dveřím. Nemá smysl, aby ji Irena znovu viděla. Kdyby o to později měla zájem, vždycky ji můžu přinést zpátky. Vzhledla jsem nahoru ke schodům, po nichž unaveně scházel Clyde.

21



Vypadal jako oživlá mrtvola. Sledovala jsem, jak přešel pokojem k jednomu ze dvou stejných ušáků a ztěžka usedl. Promnul si oči a pak si zmáčkl kořen nosu. Košili měl pomačkanou, tenké modré proužky byly v podpaží potřísněny potem. „Dal jsem jí valium. Jermaina říkala, že u ní zůstane, dokud neusne.“

Zůstala jsem stát. Lpěla jsem na tom jediném, co mi nad ním poskytovalo jakousi psychologickou převahu. „Co se děje, Clyde? Nikdy jsem neviděla, že by někdo takhle reagoval.“

„Irena je prostě blázen. Je taková od té doby, co ji znám.“ Ironicky si odfrkl. „Bože... a já jsem si kdysi myslel, že na té její bezmocnosti je něco roztomilého...“

„Tohle je mnohem víc než jen bezmocnost. Ona je k smrti vyděšená. Stejně vyděšená byla Agnes.“

„Vždycky to tak bylo. Ze všeho má fobie – ze zavřených prostor, z pavouků, z prachu. Víte, z čeho má strach? Z petlice na dveřích. Děsí se afrických fialek. Chápete to? *Fialek*. A to ještě není to nejhorší. Trpí různými alergiemi, depresemi, hypochondrií. Je polomrtvá strachy a nejspíš věčně nafetovaná všemi těmi léky, co má předepsané. Už jsem ji vzal ke všem doktorům, na jaké si jen vzpomenete, ale všichni nakonec rezignovali. Cvokaři z ní byli nejdřív nadšení, ale když jejich obvyklé kejkle nezabraly, ztratili o ni zájem. Ona se nechce uzdravit. Věřte mi. Drží se těch svých neduhů jako klíště. Snažil jsem se s ní mít soucit, ale jsem z toho jenom

zoufalý. Můj život je jako zlý sen, ale co mám dělat? Mám se s ní rozvést? To udělat nemůžu. Nevydržel bych sám se sebou, kdybych to udělal. Ona je jako dítě. Myslel jsem, že když její matka zemřela... myslel jsem, že když už je Agnes po smrti... že se to... zlepší. Jako když z někoho sejmete prokletí. Ale vidím, že to lepší nebude.“

„Máte představu, co v tom může být?“

Zavrtěl hlavou. Měl usouzený výraz krysy, kterou honí kočka.

„A co její otec? Nemůže to nějak souviset s ním? Říkala, že zahynul ve válce...“

„Kápla jste na to, jako já,“ usmál se zadumaně. „Irena si mě nejspíš vzala kvůli němu...“

„Protože chtěla otce?“

„No jistě. Chtěla všechno – pohodlí, ochranu, bezpečí. A víte, co chci já? Potřebuju žít aspoň jeden týden bez dramatu... sedm dní bez jejích slz, nářků, závislosti a strádání. Bez toho, aby mě někdo pořád vysával.“ Znovu zavrtěl hlavou. „Ale to se za mého života nikdy nestane. Ani za jejího. To už bych si mohl rovnou vpálit kulku do hlavy a skoncovat s tím.“

„Musela prožít v dětství nějaký trauma!“

„A koho to zajímá? Před čtyřiceti lety? Nikdy tomu nepřijdete na kloub, a i kdyby, tak co z toho? Ona je prostě taková, jaká je, a já jsem v koncích.“

„Tak proč to nezabalíte?“

„Opustit Irenu? Jak bych to mohl udělat? Vždycky, když jsem jenom pomyslel na odchod, sesypala se. Nemohl jsem do ní kopnout, když byla na dně...“

Ozvalo se zaťukání na okno. Zvenčí sem nakukoval Dietz. Zhluboka jsem si oddechla. Ještě nikdy se mi tak neulevilo.

„Jdu tam,“ řekla jsem a šla jsem ke dveřím. Dietz vešel dovnitř. Jeho pohled zabloudil ke Clydovi, který si zabořil hlavu do opěradla a zavřel oči. Hrál mrtvého brouka. Pouhá Dietzova přítomnost způsobila, že napětí v místnosti se zmírnilo, ale na první pohled si musel všimnout, že něco není v pořádku. Mírně jsem zvedla obočí a pohledem jsem mu dala najevo, že mu všechno vysvětlím, jakmile

budeme sami. „Jak to šlo?“ zeptala jsem se.

„Hned ti to povím. Jen co odtud vypadneme.“

„Clyde...“ ozvala jsem se.

„Slyšel jsem to. Jen běžte. Můžeme si promluvit později. Irena bude spát celé hodiny. Možná toho využiju a také si půjdu trochu zdřímnout.“

Zaváhala jsem. „Jen jednu otázku. Když jsme včera prohledávali okolí sanatoria a hledali Agnes... nevzpomínáte si, že by měl někdo na zahradě kůlnu nebo skleník?“

Otevřel oči podíval se na mě. „Ne. Proč?“

„Ptala se mě na to doktorka z patologie. Slíbila jsem, že se jí ozvu.“

Zavrtěl hlavou. „Klepal jsem na přední dveře. Někdo mohl mít vzhadu nějakou kůlnu, co já vím.“

„Kdybyste si na něco takovýho vzpomněl, dejte mi, prosím vás, vědět.“

S výrazem nezájmu a rezignace kývl hlavou na souhlas.

Vzala jsem krabici a šli jsme do auta. Dietz mě strčil na sedadlo vedle řidiče.

„Co je, copak se jí ten servis nelíbil?“ zeptal se. Zavřel dveře a já jsem musela s odpovědí počkat, než obejde auto a nastoupí dovnitř ze své strany. Nastartoval a vyjeli jsme. V krátkosti jsem mu popsala Irenin záchvat.

„Co si myslíš, že před námi tají?“ zeptal se mě pak.

„To mi vrtá hlavou. Pár možností by mě napadalo. Tak zaprvé nějaký tejrání,“ řekla jsem. „Možná byla svědkem nějakého násilného činu, nebo má možná pocit viny za něco, co *sama* udělala“

„Malá holka?“

„Jo, děti někdy udělají něco, aniž by to doopravdy chtěly udělat. Ať to bylo, co to bylo, jestli si na něco vědomě pamatuje, nikdy se o tom nezmínila. A Clyde k tomu zřejmě žádný vodičko nemá.“

„Ty myslíš, že Agnes o tom věděla?“

„No jistě. Dokonce si myslím, že se mi to pokoušela říct, ale nedokázala se k tomu přimět. V tom špitále v Brawley jsem u ní proseděla jednu noc a ona mi vyprávěla takovou dlouhou zamotanou

historii. Teď jsem si skoro jistá, že na ní bylo něco pravdy. Ale jedno ti řeknu. Nemám zájem jet zpátky do pouště, abych po tom pátrala. Na to zapomeň.“

„Stejně by to po těch letech nemělo žádnéj význam.“

„To říká Clyde taky. Jak jsi dopadl s Rochelle Messingerovou?“

Dietz vytáhl z kapsy u košile kousek papíru. „Dostal jsem na ni číslo do North Hollywoodu. Dolan mi ho nechtěl dát, ale nakonec jsem ho přemluvil. Říkal, že jakmile na toho chlapa získáme nějaký spojení, musíme se držet sakra zpátky.“

„Samozřejmě,“ kývla jsem. „Co teď?“

Pohlédl na mě se svým pokřiveným úsměvem: „Což takhle hamburger se sýrem?“

Rozesmála jsem se. „Platí.“

Vrátili jsme se domů v jednu hodinu dočista přecpaní a natankovaní. Cítila jsem, jak mi tvrdnou cévy, v krevním řečišti se mi hromadí jedovaté sajrajty a z přemíry potravinářských chemikálií mi stoupá tlak.

Dietz zkusil zavolat Rochelle Messingerové. Když po patnácti zazvoněních sluchátko nikdo nezvedl, přistrčil telefon ke mně. Toužila jsem trochu si zdřímnout, ale řekla jsem si, že raději zjistím, jestli už doktorka Palchaková viděla ty preparáty. Představa, že bych měla zase pročesávat okolí sanatoria a znovu klepat na všechny ty dveře, se mi vůbec nelíbila. Při troše štěstí to nebudu muset dělat.

Zavolala jsem na patologii do St. Terry a nechala jsem si k telefonu dát Lauru Palchakovou. Na klíně jsem měla Ireninu krabici a opírala jsem se o ni loktem. Kdyby to šlo, položila bych si na ni hlavu a v tu ránu bych usnula. Někdy toužím po prostotě mateřské školky, kde jsem se naučila usnout na povel.

Na druhém konci doktorka zvedla sluchátko.

„Dobrý den, Lauro. Tady Kinsey Millhonová,“ ohlásila jsem se. „Jen jsem se chtěla zeptat, jestli jste se náhodou nestihla podívat na ty preparáty.“

„To jste uhodla,“ odpověděla. V jejím hlase znělo chmurné uspokojení.

„Zdá se, že vaše tušení se potvrdilo.“

„To tedy ano. Já sama jsem se s tím nikdy nesetkala, ale vzpomněla jsem si, že jsem na tohle téma před pár lety četla nějaký článek. Knihovnice mi ten časopis vyhledala v naší knihovně, počkejte, mám ho tu někde na stole.“

„Na jaké téma?“

„K tomu se dostanu. Je to článek o stresové kardiomyopatii, napsali ho nějací lékaři z Ohia. Tady to máme. Poslouchejte,“ řekla. „Srdce paní Greyové utrpělo typické poškození – buněčnou smrt, odborně se tomu říká myofibrilární degenerace. Je způsobena stresem, který vzniká ze strachu.“

„Můžete mi to přeložit?“

„Jistě, to je jednoduché. Je-li tělo zaplavováno neúnosnými dávkami adrenalinu, zabíjí to srdeční buňky. Oblasti mrtvých buněk překážejí normální elektrické síti, která reguluje srdce. Když se naruší nervová vlákna, srdce začne divoce bít, a v tomto případě to vedlo k srdečnímu kolapsu.“

„Aha,“ řekla jsem opatrně. Měla jsem pocit, že to není všechno. „Takže pointa je v čem?“

„Ta stará paní byla doslova vyděšená k smrti.“

„Cože?“

„Je to přesně tak, jak říkám. Během té doby, co byla pryč, ji něco tak strašně vyděsilo, že ji to zabilo.“

„Myslíte jako to, že se ztratila, nebo ještě něco jinýho?“

„Mám podezření, že v tom bylo něco jiného. Teoreticky je možné, že nahromaděné psychické napětí a bolest za určitých okolností mohou vést ke smrtelným změnám v srdeční tkáni.“

„Jak to myslíte?“

„No, vemte si malou holčičku. Otec ji bije páskem, sváže ji a nechá ji přes noc v prázdné místnosti. Druhý den ráno je mrtvá. Její fyzická poranění nejsou natolik vážná, aby mohla být příčinou smrti. Tohle není stres, který většina z nás běžně zakouší. Nepřeháním, když řeknu, že to lze srovnat s jistými pokusy na zvířatech, které dávají fokální nekrózu myokardu do souvislosti se stresem.“

„Chcete tím říct, že tu jde o zabití.“

„V podstatě ano. Myslím, že Dolan by to tak nebral, ale tohle je

moje domněnka.“

Chvilku jsem mlčela, než jsem si to srovnala v hlavě. „To se mi vůbec nelíbí.“

„Nečekala jsem, že se vám to bude líbit,“ odpověděla. „A jestli jste ještě nezjistila, kde byla, možná byste to mohla chtít zkusit teď.“

„Ano.“ Cítila jsem tíhu na prsou. Jakousi prastarou hrůzu vyvolanou tím, jak se to celé podobalo vraždě. Odvedla jsem svou práci dobře. Vystopovala jsem tu ženu. Pomohla jsem uskutečnit plán na její přemístění do Santa Terezy navzdory jejímu strachu a jejím úpěnlivým prosbám. Teď je mrtvá. Nesu na tom nechtěně také svůj podíl zodpovědnosti?

Když jsem zavěsila, seděla jsem u telefonu tak dlouho, až jsem si uvědomila, že na mě Dietz udiveně zírá. Cupovala jsem chlopně krabice. Strhávala jsem z nich svrchní vrstvu papíru. Snažila jsem si představit poslední den Agnes Greyové. Unesl ji někdo? A když ano, tak proč? O peníze tu jít nemohlo. Pokud vím, s nikým neudržovala žádné kontakty. Kdo měl důvod ji zabít? Jediní lidé, které v tomhle městě znala, byli Irena a Clyde. Nic není vyloučené, pomyslela jsem si. Vraždy jsou většinou soukromé záležitosti – oběti bývají zabity blízkými příbuznými, přáteli a známými... to je také důvod, proč já své známosti omezují.

Nepřítomně jsem se podívala dolů. Papír, do kterého jsem znovu zabalila rozbitý hrneček, se uvolnil. Střepy ležely v utržené polovině jednoho listu stářím zežloutlých novin. Zamrkala jsem a zaostřila jsem na úryvek titulku při horním okraji. Sklonila jsem hlavu, abych ho mohla přečíst. Byla to hospodářská stránka *Santa Teresa Morning Press*, předchůdce dnešního *Santa Teresa Dispatch*. Udiveně jsem vyndala noviny z krabice a uhladila jsem si je na klíně. Osmý leden 1940. Prohlédla jsem krabici zvenčí, ale žádné známky ani poštovní nálepky na ní nebyly. Zvláštní. Copak Agnes byla v Santa Tereze? Mohla bych přísahat, že mi Irena říkala, že tu její matka nikdy nebyla.

Vzhlédla jsem. Dietz stál přímo přede mnou s rukama na kolenou, obličej ve stejné úrovni s mým. „Co je ti?“

„Podívej se na tohle,“ podala jsem mu kus novin.

Prohlédl si list z obou stran. Stejně jako já si všiml data. Přemýšlivě špulil ústa, vrtěl se a kýval hlavou nahoru dolů.

„Tak co jsi zjistil?“ zeptala jsem se.

„Asi to samý, co ty. Vypadá to, že ta krabice byla zabalená v Santa Tereze ve čtyřicátým roce.“

„Osmýho ledna,“ upřesnila jsem.

„Nemuselo to bejt nutně osmýho. Spousta lidí si schovává noviny. Třeba se nějakou dobu někde válely. Víš, jak se to dělá. Potřebuješ zabalit nádobí, tak jdeš a vezmeš si noviny z hromádky.“

„Jo, to máš pravdu,“ připustila jsem. „Myslíš, že to balila Agnes? Opravdu tehdy byla tady ve městě?“ Byla to otázka, na kterou jsme pochopitelně nemohli znát odpověď, ale stejně jsem ji musela položit.

„Jseš si jistá, že ta krabice byla její? Třeba si ji u ní schoval někdo jiný.“

„Irena poznala ten hrníček. Na zlomek vteřiny jsem jí to viděla na obličej, než začala ječet.“

„Tak se podívejme, co tu ještě máme,“ řekl Dietz. „Třeba je tady toho víc.“

Několik minut jsme pečlivě vybalovali krabici. Každý kousek porcelánu – hrníčky, talířky, cukřenka, konévka na mléko i čajová konvice – byl zabalen do jednoho listu týchž novin. Jinak nebylo na celé krabici nic zvláštního a zprávy v novinách také neodhalily nic, co by stálo za řeč.

„Myslím, že bychom měli vytáhnout Irenu z postele a zjistit, co se děje,“ navrhla jsem.

Dietz vytáhl klíčky od auta a už jsme byli venku.

* * *

Zazvonili jsme u Gershů a netrpělivě jsme čekali, než nám Jermaina přijde otevřít a pustila nás dál. Představovala jsem si, že tam během naší nepřítomnosti trochu poklidila, ale obývací byl přesně v tom stavu, v jakém jsme ho již více než před hodinou opustili. Polštáře na gauči byly pořád nakřivo, jak je Irena rozházela, když kolem sebe mlátila. Na stolku se volně povaloval rodný list,

úmrtí list a desky označené jako Důležité dokumenty. Ucítla jsem závan usychající moči. V domě bylo opět charakteristické ticho, jako by život sám byl tady tlumený a nezřetelný.

Když jsem požádala, jestli bych mohla mluvit s Clydem nebo s Irenou, Jermainina temná tvář se změnila v kámen. Založila si ruce na prsou a celým svým tělem dávala jasně najevo, že z toho nic nebude. Řekla nám, že paní Gershová spí, a odmítla ji vzbudit. Pan Gersh prý právě „odpočívá“ a rušit ho rozhodně nebude.

„Ale tohle je opravdu důležité,“ řekla jsem. „Stačí nám jenom pár minut.“

Viděla jsem, že s ní nehnu. „Ne, pani. Já ty nebohý lidi nebudu budit. Nechte je vyspat,“ trvala na svém umíněně.

Podívala jsem se na Dietze. Co se dá dělat, říkal jeho obličej. Znovu jsem pohlédla na Jermainu a ukázala jsem na stolek. „Můžu si vzít ty papíry, co jsem tady nechala?“

„Jaký papíry? O tom nic nevím.“

„Já teď hlavně potřebuju ty formuláře, co jsme tu s paní Irenou vyplňovaly,“ řekla jsem. „Pohovořit si s ní můžu pozdějc.“

Podezíravě mě provrtávala pohledem. Snažila jsem se tvářit dobromyslně. „No jo, tak si je vemte,“ řekla. „Jestli nepotřebujete nic jinýho.“

„Děkuju.“ Bezmyšlenkovitě jsem došla ke stolku a sebrala jsem rodný list i celou složku dokladů. O třicet vteřin později jsme už byli venku na verandě.

„Proč jsi to udělala?“ zeptal se Dietz, když jsme scházeli po schodech.

„Prostě mi to přišlo jako dobrej nápad,“ odtušila jsem.

22



Požádala jsem ho, aby popojel za roh a zaparkoval v aleji. Seděli jsme tu ve skvrnitém stínu velikánského dubu a já jsem se probírala obsahem desek s „Důležitými dokumenty“ Gershových. Nic mi tu zas tak moc důležité nepřipadalo. Byla tu kopie poslední vůle. Podala jsem ji Dietzovi. „Mrkni se, jestli tam není něco, co by nás mohlo překvapit.“

Vzal si ode mne sešívačkou scvaknuté stránky a automaticky si sáhl do kapsy u košile. Myslela jsem, že se zas natahuje pro cigarety, ale ukázalo se, že hledal brýle s půlenými obroučkami, které si dal do kapsy místo nich. Nasadil si je a podíval se na mě.

„Co?“ zeptal se.

Uznale jsem přikývla. „Brejle jsou dobrý. Vypadáš v nich jako dospělej.“

„Myslíš?“ Natáhl krk, aby se mohl vidět ve zpětném zrcátku. Zašilhal a vyplázl jazyk, aby mi ukázal, jak dospěle umí vypadat.

Začal listovat poslední vůlí. Já jsem zatím prošla papíry z pojišťovny, vlastnické právo na dům, kopii kontroly emisí jejich auta, cestovní pojistku společnosti American Express. „Panebože, to je nuda,“ vzdychla jsem.

„Tohle taky.“

Podívala jsem se na něj. Jeho zrak klouzal po řádcích na papíře. Vrátila jsem se ke svým dokladům. Vytáhla jsem Irenin rodný list a prohlížela jsem si ho na světle.

„Co to máš?“

„Irenin rodný list.“ Řekla jsem jí, co mi Irena vyprávěla o tom, jak měli psát na gymnáziu životopis. „Něco se mi na tom nezdá, ale nevím co.“

„To je fotokopie,“ řekl.

„Ano, ale proč s tím nadělaly tolik povyku?“

„Ukaž, podívám se na to.“ Připlácí papír na sklo a prohlížel ho proti světlu. V hlavičce stálo: Rodný list – Kniha narození – Rodná matrika – stát Kalifornie. Dále bylo na formuláři několik dvoulinkových okének vyplněných strojem. Držel si papír těsně před očima jako člověk, jemuž se zhoršuje zrak. „Některý ty linky jsou přerušeny a ani to písmo není nijak zvlášť zřetelný. Musíme to porovnat s originálem v matrice v Sacramentu.“

„Ty myslíš, že to někdo zfalšoval?“

„Možný to je. Naplácal na originál nějaký opravnej lak, potom to přes něj přepsal na stroji a udělal kopii. Nemá to sice žádnou zvláštní platnost, ale pro nějakou školní práci to stačilo. Možná proto to Agnes trvalo o den dýl, než to udělala. Vtip ověřenejch kopií je v tom, že jsou ověřeny, ne?“ Obdařil mě pokřiveným úsměvem. Šedé oči měl jasné.

„Hm, ty jsi hlava,“ pochválila jsem ho. „Zajímalo by mě, co asi tak musela skrejšvat?“

Dietz pokrčil rameny. „Třeba byla Irena nemanželská.“

„Máš pravdu,“ připustila jsem. „Víš o někom, na koho bychom se mohli v Sacramentu obrátit?“

„Na matrice? To zrovna ne. Ale mohli bychom zajít na zdejší matriku a poprosit je, aby tam zavolali.“

„Ty myslíš, že to udělají?“

„Jasně, proč by to neudělali?“

„No, za pokus to stojí,“ řekla jsem. „A kromě toho, když to vyzkoumáme teď, Irena to zaplatí. Když budeme čekat dva tejdny, tak zapomene, že ji něco takovýho kdy zajímalo.“

„Tak jdeme na to,“ rozhodl. „Chceš, abych se podíval ještě na něco?“

„Ne. Nic tu není.“

„Výborně.“ Podal mi závěť a rodný list. Zastrčila jsem obě věci dospodu do desek. Nastartoval auto a vyrazili jsme.

„Kam jedem?“ zeptala jsem se.

„Nejdřív bych zajel do kanceláře a brknul Rochelle Messingerový.“

Zastavili jsme na zadním parkovišti a šli jsme po venkovních schodech. Dietze jako obvykle znepokojoval každý, kdo byl v dosahu. Pořád mě držel za loket a pozorně sledoval okolí, dokud jsme bezpečně nevlezli do budovy. Chodba ve druhém patře byla prázdná. Když jsme procházeli kolem toalet, řekla jsem: „Musím si odskočit. Chceš klíče od kanceláře?“

„Jo. Tak si pospěš.“ Dietz šel zkontrolovat záchodky, kde ho uvítal zděšený výkřik. Potom šel dál chodbou a já jsem se šla vyčurat.

Nad jedním z umyvadel stála Darcy a cákala si vodu na obličej. Z toho, jak měla bledou pleť a zarudlé oči, jsem usoudila, že se ještě nedostala z kocoviny po včerejším banketu. Cívěla na sebe do zrcadla, účes měla na dvou místech zplácnutý. „Člověk pozná, že je to s ním fakt zlý, když ho přestanou poslouchat vlasy,“ poznamenala. Říkala to spíš sama sobě než mně.

„Do kolika jsi tam byla?“ zeptala jsem se.

„Ani ne tak dlouho, ale pila jsem anýzovku a strašně jsem se zřídlila. O půlnoci jsem začala zvracet a ještě jsem nepřestala,“ zahuhlala. Třela si obličej a potom si stáhla spodní víčka očí a prohlížela si spojivky.

„Když má člověk kocovinu, nejradši by chcípnul...“

Ozvalo se spláchnutí a z jednoho záchoda vylezla Věra. Zapínala si maskáčovou leteckou kombinézu s velkými vycpávkami a epoletami na ramenou a vypadala, jako že se ještě vznáší někde nad zemí. Pohled, kterým mě obdařila, vůbec nebyl přátelský. „Co se ti вчера stalo?“ utrousila jízlivě. Byla jsem vyčerpaná a nervy jsem měla napnuté k prasknutí, takže mi její tón ani její chování zrovna nesedlo.

„Půjdu hned k věci, Věro,“ povídám. „Agnes Greyová zemřela, mimo jiné. Do postele jsem se dostala až ve tři ráno. A co ty?“

Věra došla klapavě na vysokých podpatcích k umyvadlům. Nějak moc prudce otočila kohoutkem a pocákala se. Uskočila stranou: „Do prdele!“

„Agnes Greyová?“ opáčila Darcy. Sledovala nás v zrcadle s ostražitým výrazem.

„Matka mé klientky,“ vysvětlovala jsem. „Umřela na srdeční záchvat.“

Darcy se zamračila. „To je divný.“

„No, bylo to fakt divný, ale jak to víš?“

„Dovolíš!“ řekla Věra Darcy kousavě. Zjevně se mnou chtěla mluvit o samotě. Opožděně mi došlo, že Věra s Darcy o mně zřejmě zrovna mluvily, než jsem přišla. Panebože.

Darcy na mě vrhla omluvný pohled. Spěšně si osušila ruce pod sušákem a zbytek si otřela vzadu o sukni. „Tak čau, holky,“ utrousila. Vzala si kabelku a s úlevou odešla.

Dveře za ní ještě nezapadly, když se na mě Věra obořila. „Nestojím o ty tvoje žvásty, co jsi nakecala Neilovi.“ Tvář měla napjatou a v očích zuřivost.

Polilo mě horko. Chtělo se mi čurat, ale teď se to nehodilo. „Neříkej,“ odsekla jsem, „a co jako?“

„Já do něj nejsem *zabouchnutá*. Jsme jenom kamarádi, to je všechno. Chápeš?“

Naklonila se nad umyvadlo, jednu ruku v bok. „Seznámila jsem ho s tebou, protože jsem myslela, že si budete rozumět, a ne abys to překroutila a... *zmanipulovala*.“

„A co jsem provedla?“

„Však ty víš co! Řekla jsi mu, že se mi líbí a on se teď chová jako idiot.“

„Co udělal? Rozešel se s tebou?“

„To víš, že se se mnou nerozešel! *Požádal mě o ruku!*“

„Fakt? No to je skvělý! Gratuluju! Doufám, že jsi řekla ano.“

Věře poklesly koutky úst a rozbřečela se. To mě vyvedlo z rovnováhy. Ta ostřílená ženská se rozbulela jako malé dítě. Najednou jsem ji objímala a nemotorně poplácávala. Není lehké konejšit někoho, kdo je dvakrát tak veliký jako vy. Musela se trochu nahrbit a

já jsem se postavila na špičky. Neobjímaly jsme se celým tělem, jak je to v Kalifornii mezi dlouholetými přítelkyněmi zvykem. Náš dotek se omezil na horní polovinu našich těl.

„Co já budu děláš?“ vzlykala mi do pravého ucha.

„Mohla bys přemyslet o svatbě,“ navrhla jsem se snahou pomoci.

„To nejděš.“

„Ale to víš, že to jde, Věro. Lidé se přece žení a vdávají každý den.“

„Jsem moc stará a moc velká a on říká, že chce mít děti.“

Cítila jsem, jak ve mně bublá smích, ale odolala jsem pokušení pronést nějakou uštěpačnou poznámku. Opakovala jsem mateřská slůvka typu: „No tak, no“ a „To nic, to nic.“ Zdálo se, že to pomáhá. Během minuty se uklidnila a začala škytat a popotahovat. Zhluboka si povzdechla a potom se hlučně vysmrkala do zmuchlaného papírového kapesníčku, který našla v kapse. Přitiskla si ho na oči a potom se krátce zasmála a prohlížela si svůj make-up. „Když jsem vás včera s Neilem viděla, jak máte hlavy u sebe, myslela jsem, že vás zabiju.“

„Jo, toho jsem si všimla. Jenom jsem nevěděla, jak to myslíš,“ řekla jsem.

„A hned potom začal řečnit Mac a pak jsi najednou byla pryč. Co to mělo znamenat?“

Zasvětila jsem jí do toho (ale ne do všeho), co jsem dělala minulou noc, a pak jsem se jí zeptala, co dělala ona.

Pár minut mi dopodrobna líčila, co jsem propásla na večírku. Když Mac domluvil, přesunul se Neil na Dietzovo místo. Přišly další drinky. Byla tak našťvaná na Neila, že měl o mě zjevný zájem, že do sebe začala házet jedno brandy za druhým. Potom si pamatuje už jenom na to, jak byli zpátky v jejím hotelovém pokoji a milovali se. Začala se znovu smát. „Ani jsme nestihli vlízt do postele. Pokojská přišla odestlat a my jsme se *váleli* po podlaze. Ani jsme ji neslyšeli klepat. Ukázalo se, že je to jeho pacientka z kliniky. Jako když jseš na hrnci a zvoní telefon. Nějak se vydrápal na nohy a s kalhotama někde u kolen odhopsal do koupelny.“

„Věro, jestli se teď budu smát, tak se počurám.“ Krátce jsem ji

poplácala a zamířila jsem na nejbližší záchod. Přes dveře jsem pokračovala v konverzaci. „A co ta pokojská? Musela bejt mrtvá,“ vyzvídala jsem. „Vidět svýho doktora, jak mu kouká z kalhot nahá zadnice! No tohle!“

„Vypadla odtamtud jak namydlenej blesk a potom mě on požádal o tu ruku. Začal ječet, že je to moje chyba. Řekl, že kdybych si ho vzala, můžem se válet po svý vlastní podlaze a nikdo by nás nerušil...“

„Ten chlap na to kápnul.“

„Ty fakt myslíš?“

Spláchla jsem a vylezla jsem ze záchodu. „Věro, udělej mi jednu laskavost. Vem si toho kluka. Je roztomilej. Budeš s ním navěky bláznivě šťastná. To ti slibuju.“ Umyla jsem si ruce, osušila jsem se a popadla jsem kabelku. „Dietz na mě čeká. Musím jít, nebo si bude myslet, že mě unesli. Hlásím se za družičku, ale do růžovýho se neoblíknu. Ozvi se, až budeš vědět datum.“ Zasněně se za mnou dívala, jak odcházím.

Když jsem procházela pojišťovnou, zahlédla jsem Darcy u skříňky za recepcí. Sotva se hýbala. Zrovna si chladila horečnaté čelo o chladný kov skříňky. Zamířila jsem k ní do kanceláře. Podařilo se jí zvednout oči, aniž by pohnula hlavou. „Věra tě pěkně sprdla, co?“

„Jsme v pohodě. Bude se vdávat. Můžeš jí jít za družičku,“ odpověděla jsem. „Potřebuju vědět, co jsi měla na mysli, když jsem říkala, že umřela ta Agnes. Tys řekla, že to je divný. Co je divný?“

„Ale já nemyslela to, že umřela,“ řekla Darcy. „Jmenuje se tak jedna kniha.“

„Kniha?“

„*Agnes Greyová*. Je to román od Anny Bronteové, napsala ho v roce osmnáct set čtyřicet sedm. Víím to, protože jsem o tom psala diplomku na UNLV.“

„Tys chodila na univerzitu v Las Vegas?“

„Co je na tom? Já jsem tam vyrůstala. No nic. Mým hlavním oborem byla literatura a tohle byla jediná práce, ze který jsem měla výbornou.“

„Já myslela, že ta spisovatelka se jmenuje Charlotte Bronteová.“

„Tohle byla její sestra. Nejmladší. Většina lidí zná jenom ty dvě starší, Charlottu a Emily.“

Po zádech mi přeběhl mráz. „Emily...“

„Napsala *Větrnou hůrku*.“

„Aha,“ řekla jsem bezvýrazně. Darcy se rozpovídala o Bronteových. V duchu jsem se znovu probírala Agnesiným vyprávěním o smrti Emily, o nešťastné „Lottie“, která byla prostoduchá a nepamatovala si, kudy se má vrátit domů. Jmenovala se ve skutečnosti Charlotta? Mohla se Agnes Greyová ve skutečnosti jmenovat Anna a nějak dál, nebo to byla jen shoda náhod? Šla jsem zpátky na chodbu.

„Kinsey?“ Darcy to udivilo, ale nechtěla jsem se zastavovat a vysvětlovat jí, co se děje. Sama jsem se v sobě nevyznala.

Když jsem přišla do své kanceláře, Dietz zrovna pokládal telefon. „Mluvil jsi s Rochelle?“ zeptala jsem se nervózně.

„Všechno je už zařízený. Zrovna skáče do auta a jede sem. Má kamarádku, která má v Cabaně motel Na Vyhlídce. Domluvili jsme se, že se tam sejdem ve čtyři. Znáš to tam?“

„Náhodou to tam znám.“ Motel Na Vyhlídce byl dějištěm mého posledního a nejpoučnějšího setkání s mým bývalým manželem Danielem Wadem. Nebyl to můj nejlepší den, ale svým způsobem mě osvobodil. Co mi Agnes řekla o Emily? Byla zabita při zemětřesení. V Brawley, nebo někde jinde? Lottie byla první na řadě. Na Emily spadl komín. Řekla mi toho ještě víc, ale už si to všechno nepamatuju.

Dietz se podíval na hodinky. „Co budeme dělat, než sem přijede? Chceš se stavit doma?“

„Nech mě chvilku přemejšlet.“ Sedla jsem si do křesla a prohrabávala jsem si vlasy. Dietz mi naštěstí dal pokoj a nechal mě uvažovat. Neměla jsem teď zrovna čas ani chuť mu něco vysvětlovat. Mohla být smrt Emily událostí, která urychlila Agnesin odchod ze Santa Terezy? A byla tady vůbec? Jestli jméno Agnes Greyová je falešné, jaké tedy bylo její pravé jméno? A k čemu ta lest byla?

„Něco na tebe zkusím,“ řekla jsem Dietzovi. V několika minutách jsem mu vyložila, co mi řekla Darcy. „Dejme tomu, že Agnes

Greyová nebylo její skutečný jméno. Dejme tomu, že ho používala jako krycí jméno... že to byl nějaký kód...”

„A k čemu?“ zeptal se.

„To nevím. Myslím, že mi chtěla říct pravdu. Myslím, že chtěla, aby to někdo věděl, ale nedokázala mi to říct. Hrozně se bála jít do Santa Terezy, to vím. Tenkrát jsem si myslela, že má strach z té cesty a že se jí nechce do jiného sanatoria. Prostě jsem si myslela, že její úzkost se vztahuje k přítomnosti, ale možná to tak nebylo... Možná tady už někdy předtím žila. Pochopila jsem, že Emily byla její sestra a že měly ještě jednu sestru, Lottie. Ta možná věděla něco důležitýho o tom, jak Emily zemřela...”

„A co teď s tím? Vždyť teď ani nevíme, jak se doopravdy jmenovala.“

Zvedla jsem prst. „Ale víme o tom zemětřesení.“

„Kinsey, v Kalifornii je osm zemětřesení *do roka*.“

„Já vím, ale většinou jsou jen mírný. Tohle muselo bejt větší, když při něm někdo zahynul.“

„Takže co?“

„Takže pojďme do knihovny a podíváme se na zemětřesení v Santa Tereze a uvidíme, jestli se dá zjistit, co byla ta Emily zač.“

„Budeš zkoumat každý zemětřesení, při kterém někdo umřel,“ řekl pochybovačně.

„Ne tak docela. Začnu šestým nebo sedmým lednem devatenáct set čtyřicet... den před tím, než byla zabalená ta krabice.“

Dietz se rozesmál. „To žeru.“

23



Studovna periodik ve veřejné knihovně byla veliká prostorná místnost s cihlově červeným kobercem a modře polstrovanými židlemi. Na šikmých policích ležely dlouhatánské řady novin a časopisů. Halu osvětlovaly zářivky a navíc sem řadou oken pronikaly ostré sluneční paprsky. Vydali jsme se nalevo k dlouhému rohovému pultu.

Knihovník byl asi padesátiletý muž v kravatě a košili, ale bez saka. Měl kudrnaté šedé vlasy a brýle s želvovinovými obroučkami a bifokálními skly. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Snažíme se vypátrat totožnost jedné ženy, která pravděpodobně zahynula při jednom zemětřesení v Santa Tereze. Nevíte, kde bychom měli začít hledat?“

„Malý moment,“ řekl. Poradil se s kolegyní, nějakou starší paní, a pak přešel ke svému stolu a prohlížel štos nějakých brožurek. Jednu z nich vybral. Byla to publikace s názvem *Průvodce historií zemětřesení v Santa Tereze*. „Podíváme se. Mohu vám říct údaje o zemětřeseních z roku devatenáct set šedesát osm, padesát dva, čtyřicet jedna –“

„To je jedna možnost,“ řekla jsem Dietzovi.

Zavrtěl hlavou. „To je moc pozdě. Bylo by to před čtyřicátým rokem, jestli ty noviny mají nějaký význam. Jaké další údaje nám můžete poskytnout?“

Knihovník otevřel brožurku na stránce, kde byly graficky

znázorněny důležité otřesy pevniny v zálivu u Santa Terezy. „Čtvrtého listopadu devatenáct set dvacet sedm tu bylo zemětřesení o síle sedm a půl stupně, ale to bylo na západ od Point Arguella a tady způsobilo jen mírné škody.“

„Úmrtí žádné?“ zeptal se Dietz.

„Zřejmě ne. V roce osmnáct set dvanáct tu bylo zemětřesení, které zničilo kostel v La Purisimě. Od července do prosince devatenáct tu bylo několik dalších...“

„Spíš by nás zajímalo něco pozdějšího,“ přerušila jsem ho.

„No, nejlépe asi bude, když začneme velikým zemětřesením v pětadvacátém.“

„Dobrá. Zkusme to.“

Muž kývl a přešel k široké polici s šanony. Vrátil se s krabičkou mikrofilmu.

„Tohle je od prvního května do třicátého června. To zemětřesení bylo jednadvacátého června, ale nejbližší zmínka o něm bude asi až následujícího dne.“ Ukázal nalevo. „Támhle jsou čtečky. Film založíte podle schématu.“

„Když najdu něco, co budu potřebovat, můžu si to ofotit?“

„Samozřejmě. Jednoduše dáte tu část stránky mezi ty dva červené puntíky a zmáčknete ten bílý knoflík vpředu.“

Sedli jsme si k jedné ze čtyř čteček, nasadili cívkou na vřetenko nalevo a posunovali jsme film přes obrazovku tak, abychom ho mohli na pravé straně upevnit. Nastavila jsem knoflík na nejnižší rychlost posunování. První stránka se ukázala na černém pozadí. Okraje novinových stránek byly potřhané, ale většinou byl obraz jasný. Dietz stál za mnou a díval se mi přes rameno. Nastavila jsem knoflík na vyšší rychlost.

Dny rychle mýjely obrazovkou v jedné veliké skvrně jako na kinematografii. Tu a tam jsem to zastavila, abych zjistila, jak jsme daleko – 22. dubna, 14. května, 3. června. Zpomalila jsem přístroj. Nakonec se na obrazovce ukázal 30. červen. To velké zemětřesení otřásl městem v šest hodin čtyřicet dva minut ráno devětadvacátého června. Podle novin byly otřesy tak silné, že pukalo dláždění a dopravní značky padaly k zemi jako párátka. Protrhlo to přehradní

nádrž a do Montebella se vyvalil proud vody a bláta. Okamžitě byl uzavřen přívod plynu a elektřiny, takže vypukl pouze jeden požár, který byl snadno uhašen. Mnoho budov v centru města bylo vážně poškozeno, tramvajové koleje byly vyrvány ze země a asfaltové chodníky se propadly o šest palců. Tu noc spali obyvatelé města venku a spousta aut zamířila z města na jih. Celkem přišlo o život třináct lidí. Byl tu seznam všech mrtvých i raněných. U některých byl udán i věk a povolání, někdy i adresa, pokud byla známá. Nezdálo se, že by některý z mrtvých nějak souvisel s příběhem, který mi vyprávěla Agnes Greyová.

Posunovala jsem film ručně a čas od času jsem ho úplně zastavila, abychom si mohli přečíst každý sloupek. Jedna význačná vdova zahynula v troskách hotelu. Ze sutin dentistovy ordinace bylo vyproštěno jeho bezduché tělo. O nějaké Emily ani zmínka. „Co tomu říkáš?“ zeptala jsem se Dietze.

Ukázal palcem dolů. Odvinula jsem mikrofilm a sundala jsem cívku. Vrátili jsme krabičku s filmem u pultu a potichu jsme se radili, snažili jsme se vymyslet, co máme podniknout dál. „Ve kterém roce se Agnes narodila?“ zeptal se Dietz.

„Přibližně devatenáct set... ale je to sporný. Mohlo by to taky být devatenáct set třináct.“

„Takže v devětadvacátým by jí mohlo být něco mezi dvanácti a pětadvaceti. Když si představíš, že její sestra mohla být mladší nebo starší o pět o šest let, mohlo jí být něco mezi třema a třiceti rokama.“

„Stejně tam v tomhle věku nebyla žádná oběť ženského pohlaví,“ poznamenala jsem.

Dietz zvedl obočí. „Co my víme, třeba byla Emily nějaká fenka.“

Blížil se k nám knihovník se zdvořilým úsměvem. „Našli jste, co jste potřebovali?“

„Nenašli,“ řekla jsem. „Neměl byste ještě něco?“

S trpělivým zájmem vytáhl další brožurku. „Podíváme se semhle. Aha... vypadá to, že po tom zemětřesení v pětadvacátém byl ještě jeden velký otřes. Tady je to – devětadvacátého června devatenáct set dvacet šest... přesně za rok potom. Jedno úmrtí. Jediné další zemětřesení, které by stálo za zmínku, bylo čtvrtého listopadu, ale při

tom nebyly zaznamenány žádné oběti. Chcete se podívat na to v tom šestadvacátém?“

„Ano.“

Vrátili jsme se k té samé čtečce a znovu jsme založili film. Zase jsme prolétli kalendář a čas nám ubíhal před očima v našedlém víru. Když jsme došli na konec cívky, zpomalila jsem čtečku a ručně jsem si posunovala den za dnem. Tu a tam jsem si přečetla sloupeček. Dietz se mi nakláněl přes rameno a sledoval, aby mi nic neuniklo. Ztrácela jsem naději. Myslela jsem, že to je dobrá stopa – vždyť to sakra byla *moje jediná*. Jestli tohle nevyjde, tak máme smůlu.

Četla jsem o basebalovém hráči Babe Ruthovi, který ve Filadelfii tuto sezonu trefil už šestadvacátou metu. Dočetla jsem se o ženě, jejíž šestileté manželství bylo prohlášeno za neplatné, když zjistila, že její bývalý partner ještě žije. Četla jsem o statečné obraně Aimee Semple McPhersonové proti neznámým únoscům...

„Tady je to,“ vyhrkl Dietz. Položil prst na obrazovku.

Vykvikla jsem a zasmála jsem se. Šest čtenářů v knihovně zvedlo hlavy a podívalo se na mě. Rozpačitě jsem si přiložila prst na ústa. Zírala jsem do mašiny. Bylo to jako dárek – taková nečekaná radost – ze stránky vyskakovaly černé řádky. Článek byl stručný a styl byl mírně archaický, ale fakta byla jasná a zdálo se, že to všechno souhlasí.

PADAJÍCÍ CIHLY USMRILY ŽENU

Obyvatelka města našla smrt pod troskami komínu

Emily Bronfenová, devěťadvacetiletá účetní firmy Brookfield, McClintock a Gaskell, tragicky zahynula včera odpoledne, když se z komína rodinného domu v Podzimní ulici 1107, v němž žila, zřítily cihly a pohrbyly ji ve svých troskách během otřesu půdy, k němuž došlo v patnáct hodin patnáct minut. Tělo bylo převezeno do pohřebního ústavu Donovan Brothers a dnes odpoledne bude spáleno.

Associated Press uvádí, že otřesy, které vyrážely dveře v Pasadeně a rozkolébaly lustry v Santa Monice, pocítili lidé i v Los Angeles, kde zaměstnanci úřadů zaznamenali, že jejich otáčecí židle divoce tančily po podlaze.

Z Ventury byly hlášeny dva samostatné otřesy, z nichž každý trval čtyři nebo pět sekund. Santa Monica zaznamenala druhý otřes v sedm hodin večer.

L.L. Pope, městský statik v Santa Tereze, uskutečnil včera odpoledne zevrubnou prohlídku města a prohlásil, že na budovách zajištěných podle nového stavebního zákona neshledal žádné škody.

„Došlo opravdu jen k drobným poškozením,“ řekl doslova. „V podstatě se veškeré škody týkají starých požárních zdí, které popraskaly při loňském zemětřesení...“

Otočila jsem se a podívala jsem se na Dietze. Naše oči se na okamžik setkaly a jeho ústa se přiblížila k mým. Zvedla jsem paži a sevřela jsem ruku v jeho vlasech. On natáhl ruku dolů a konečky prstů mě hladil na prsou.

„Vytiskni to,“ řekl chraplavě.

„Panebože,“ vydechla jsem.

Knihovník za pultem si posunul brýle na nos a zíral na nás přes obroučky.

S uzarděním jsem si zvedla límec a upravila jsem si košili. Stiskla jsem knoflík. Vrátili jsme mikrofilm u pultu a vyzvedli jsme si účet za fotokopii. Bez dalších průtahů jsme knihovnu opustili. Zanechali jsme tam knihovníka s knihovnicí, kteří vypadali, že se baví o něčem náramně zábavném.

„Bronfenová. To se mi líbí. To je skoro jako Bronteová,“ řekla jsem, cupitajíc po schodech za Dietzem. „Jejich rodiče asi zbožňovali viktoriánskou literaturu.“

„To je možný,“ řekl Dietz, „ale nevím, co to dokazuje.“

V přízemí jsme prolistovali několik různých telefonních seznamů. Ve vydání z roku 1926 byla nějaká Maude Bronfenová (vdova) na adrese, kterou uváděly noviny. „Hrome, doufala jsem, že tam najdu Annu.“

„Maude byla pravděpodobně jejich matka. Co teď?“ zeptal se Dietz.

„Pojďme zkusit tu matriku. Je to naproti přes ulici. Třeba vypátráme Irenin rodnej list.“

Zaplatili jsme za fotokopii, opustili jsme knihovnu a zamířili jsme přes ulici ke správní a soudní budově. Dietz mě vzal za loket a svoji pozornost dělil rovným dílem mezi auta, která se blížila zleva, chodce v blízkém okolí a eventuální strategické body pro případ, že by si Mark Messinger vybral pro svoji akci zrovna tohle místo. „Takže jaká je naše pracovní hypotéza?“ zeptala jsem se.

Chvilku o tom uvažoval. „No, kdybych já chtěl změnit nějakou takovou doklad, snažil bych se změny omezit na minimum. Čím méně změn, tím větší šance, že to nezmrším.“

„Takže si myslíš, že Irenino křestní jméno je správné?“

„Asi ano. Řekl bych, že jméno porodníka, datum a čas narození budou taky správné, a taky registrační údaje a jméno matrikáře nebo jeho zástupce.“

„Proč by Agnes měnila svůj věk? To mi připadá divné.“

„Kdo ví? Třeba byla starší než ten chlap a byla moc ješitná a nechtěla, aby to bylo ve veřejném dokladu. Když člověk mění skutečnost, může taky eliminovat všechno, co se mu nehodí.“

Oddělení matriky mělo kancelář v přízemí v severozápadním cípu správní a soudní budovy. Přešli jsme přes veliký čtverec trávníku k hlavnímu vchodu a vrazili do patnáct stop vysokých dřevěných dveří se skleněnými výplněmi. Uvnitř byla jedna kancelář s dlouhým pultem po naší levé straně, s naleštěnou červenou dlažbou a stolkem a židlemi pro ty, kteří potřebují vyplňovat formuláře. Na pravé straně na zdi visely skleněné vitríny, za kterými byly vystavené vzorky cizích bankovek. Za pultem byla další velká otevřená kancelář s mnoha psacími stoly, v níž panovala velice dělná atmosféra. V poslední době jsem viděla několik podobných pracovišť.

Před námi u pultu stála dvojice, která si zjevně přišla pro oddací list. Budoucí manžel byl kostnatý huběňour s úzkým zadkem a potetovanými rukama. Nevěsta byla dvakrát taková jako on a tak těhotná, že vypadala, že se každou chvíli rozsype. Opírala se o pult, obličej zvlhlý potem, a těžce oddechovala, zatímco úřednice spěšně dávala dohromady papíry.

„Opravdu je vám dobře? Mohli bychom tu někde sehnat pojízdné křeslo,“ nabízela. Úředníci mohlo být asi šedesát a nezdálo se, že by

byla nějak úzkostlivá, spíš se horlivě snažila být maximálně výkonná. Hlavou se jí nejspíš honily soudní procesy. Také asi neměla za sebou kurs pro porodní asistentky. Zajímalo by mě, jestli Dietz má nějakou zkušenost s porody.

Nevěsta, kterou právě zachvátily kontrakce, němě zavrtěla hlavou. „Já... mně... nic... ach... není...“ Ve vlasech měla gardénii. Snažila jsem si představit jejich svatební oznámení v novinách. „Nevěsta v hedvábné mateřské haleně, doprovázená svým porodníkem...“

„Nahoře na nás čeká soudce Hopper,“ řekl manžel. Páchl brilantinou a cigaretami, džíny měl v pase nabrané a stažené kusem provazu.

Úřednice jim podala doklady. „Co kdybych řekla June, aby zatelefonovala soudci, jestli by nepřišel dolů?“

Druhá úřednice obrátila oči v sloup, zvedla telefon a kamsi zavolala, zatímco nevěsta se ztěžka belhala ke dveřím. Vypadala, jako by si tiše zpívala. „Ach... au... ou...“

Ženicha to ani moc nevyvádělo z míry. Prostě srovnal svůj krok s jejím a očima sledoval její šouravé nohy. „Špatně dejcháš,“ řekl mrzutě.

Úřednice se obrátila k nám. „Co pro vás mohu udělat?“

Dietz ještě stále se stísněný výrazem zíral na odcházející dvojici.

Vytáhla jsem kopii rodného listu. „Nevím, jestli byste nám mohla pomoci,“ vysvětlovala jsem. „Máme podezření, že tenhle rodný list byl zfalšovaný a rádi bychom ho porovnali s originálem v Sacramentu. Mohla byste to nějak zařídit? Tady jsou nějaký registrační čísla.“

Úřednice držela papír na délku ruky a prstem si ukazovala řádek po řádku. „Aha, zrovna tady už máte první nesrovnalost. Vidíte tohle číslo okresu? To je špatné. Tady píší, že je to Brawley, ale to číslo nesouhlasí. Imperial County by bylo třináct něco. Tady ta padesát devítka znamená Santa Tereza County.“

„Opravdu? To je bezva,“ řekla jsem. „Myslíte, že byste tu mohli mít taky jednu kopii?“

„To určitě. Tyhle dvě čísílka na kraji udávají číslo knihy a tady tohle je číslo stránky. Počkejte moment, řeknu někomu, aby vám

vyndal mikrofilm. Čtecí přístroje jsou támhle. Běžte se posadit, hned za vámi někoho pošlu.“

Čekali jsme asi pět minut a potom se objevila ta druhá úřednice, June, přinesla kazetu s mikrofilmem a vložila ji do přístroje.

Jakmile jsme byli na správné stránce, najít Irenino jméno už nám netrvalo dlouho. Dietz měl pravdu. Datum a čas narození a jméno lékaře se na obou dokladech shodovalo. Irenino jméno, věk obou rodičů a povolání matky také souhlasilo. Všechno ostatní bylo změněné.

Její otec se jmenoval Patrik Bronfen, povoláním byl obchodník s automobily. Matka se křestním jménem jmenovala Sheila, za svobodna Farfellová.

„Kdo je sakra zas tohle?“ zaúpěla jsem nevěřící. „Myslela jsem, že její matka se bude jmenovat Anna.“

„Nezmínila se Agnes náhodou o nějaký Sheile tomu poldovi, co ji přivedl na pohotovost?“

Obrátila jsem se a zírala jsem na něj. „Máš pravdu. To jsem zapoměla.“

„Jestli je to tak, mohlo by to znamenat, že Agnes a Sheila jsou jedna a táž osoba.“

Zašklebila jsem se. „Rozhodně to popírá moji bronteovskou teorii. Ale hele, podívej na tohle.“ Ukázala jsem na obrazovku. Uvedená adresa byla stejná jako adresa Emily Bronfenové, která zemřela deset let před tím, než se Irena narodila, a čtrnáct let před tím, než byl zabalen do krabice ten čajový servis. Přimhouřila jsem oči a snažila jsem se najít v tom nějaký smysl. Dietz vypadal stejně zmateně. Co je sakra zas tohle?

24



Zaplatili jsme jedenáct dolarů a počkali jsme si dalších deset minut na ověřenou kopii Irenina rodného listu. Myslím, že by nám to neuvěřila, kdyby to neviděla na vlastní oči. Když jsme odcházeli z haly, zastavila jsem se ještě u pultu, kde naše úřednice třídila stohy nějakých formulářů.

„Nemáte plán města?“ zeptala jsem se jí.

Zavrtěla hlavou. „Možná má něco dole recepční v informacích,“ poradila mi. „Jakou ulici hledáte? Třeba ji budu znát.“

Ukázala jsem jí adresu na rodném listu. „Tady je Podzimní ulice 1107, ale nikdy jsem o ní neslyšela. Je tady taková ulice?“

„Ano, je, ale už dávno se tak nejmenuje. Teď je to ulice Concorde.“

„Tak Concorde je bývalá Podzimní?“ opakovala jsem automaticky. To je mi novinka, pomyslela jsem si. A pak mi to došlo. Na okamžik jsem sklonila hlavu. „Dietzi, *o tomhle* Agnes mluvila na té pohotovosti. Ona neříkala ‚bylo to na podzim‘. Říkala ‚na Podzimní‘. To je ta ulice, kde je to sanatorium. Ona tu ulici znala.“

„To vypadá zajímavě,“ řekl Dietz. Popadl mě za rameno, prošli jsme dvojitými dveřmi a zamířili jsme ke garáži, kde měl zaparkované auto.

Začali jsme se blížit k rozuzlení a já jsem si připadala, že vzlétnu. Cítila jsem, jak mi mozkové buňky v hlavě potěšené tančí.

Když jsme přecházeli ulici, málem jsem poskakovala, jak to ve mně bublalo vzrušením. „Zbožňuju informace. Zbožňuju informace. To je přece skvělý! Panebože, to je švanda...“

Dietz se soustředěně mračil a pátravě sledoval chodník mezi knihovnou a parkovištěm, nehodlal se dát vyrušit z pozorného sledování situace. Došli jsme k třípodlažní budově garáží a po venkovním schodišti jsme vyšli nahoru.

„Tak co si o tom myslíš?“ zeptal se mě nakonec, když jsme prošli kolem druhého patra. Stoupala jsem za ním, snažila jsem se s ním udržet krok. Na to, že zrovna přestal kouřit, byl ve skvělé kondici.

„Zatím nevím,“ řekla jsem. „Patrik mohl být třeba bratr. Bydleli na stejné adrese. Vtip je v tom, že Emily opravdu zemřela při tom zemětřesení, jak říkala Agnes. Nebo to aspoň tak vypadalo...“

„Ale jakou to má souvislost s Irenou Gershovou? Tehdy ještě ani nebyla na světě.“

„To jsem ještě nevymyslela, ale musí to do sebe nějak zapadat. Myslím si, že byla svědkem nějakého násilí. Prostě to jenom nebyla Emily. Pojd'me se podívat na Concorde 1107 a uvidíme, kdo tam bydlí. Třeba se nám podaří vypátrat toho Bronfena.“

„Nechceš si o tom předtím promluvit s Irenou?“

„V žádném případě. Je teď moc vyděšená. Můžeme jí o tom říct potom.“

S bušícím srdcem a bez dechu jsem vylezla nahoru. Budu muset začít zase běhat. Je zvláštní, jak tělo strašně rychle zpohodlní. Když jsme došli k autu, netrpělivě jsem přešlapovala z jedné nohy na druhou, zatímco Dietz jako obvykle kontroloval, jestli není někde nastražená bomba. Díval se do motoru, pod auto a na podvozek. Nakonec mi odemkl dveře a posadil mě dovnitř. Natáhla jsem se a otevřela jsem mu dveře z jeho strany.

Nastoupil a nastartoval. „Vsadím se o co chceš, že už tam nikdo nebude. Jestli se ta událost opravdu stala v lednu devatenáct set čtyřicet, jde o věc víc než čtyřicet let starou. Ať už se stalo cokoliv, těm, co to zažili, by bylo asi tak kolem sto deseti... pokud by někdo z nich byl naživu.“

Zvedla jsem ruku. „Sázím se o pět babek, že nemáš pravdu.“

Překvapeně se na mě podíval a potom jsme stvrdili sázku rukoudáním. Podíval se na hodinky. „Musíme si pospíšet. Za hodinku tu bude Rochelle Messingerová.“

Vyjel z parkoviště, projel jeden blok a zatočil doleva na Santa Tereza Street. Ulice Concorde byla jen devět bloků severně od správní budovy, byla to ona tichá stromy lemovaná ulice, po které jsme chodili včera s Clydem Gershem, když jsme pátrali po Agnes. Pokud nejsem úplně vedle, musela to tady znát. Rozhodně to byla adresa, na které v době své smrti bydlela Emily Bronfenová. Také to bylo místo, kde žili Irenini rodiče o deset let později, v době, kdy se narodila.

Dietz zabočil doprava na Concorde. Nad korunami stromů bylo vidět sanatorium o jeden blok dál. Se směsicí očekávání a strachu jsem sledovala, jak postupně rostou čísla domů až k jedenáctistům. Prosím, ať je to tady, myslela jsem si. Panebože, ať se tomu dostaneme na kloub...

Dietz zpomalil a zastavil u obrubníku. Vypnul motor a já jsem zatím civěla na dům. Bylo to přímo vedle toho baráku, kde mě chytl Mark Messinger a jehož verandu zkropil palbou z pistole.

Natáhla jsem k Dietzovi ruku, aniž bych se na něj podívala. „Zaplat’,“ povídám se zrakem přilepeným na třípatrový, dřevem obložený dům. „Včera jsem se s tím Bronfenem setkala. Zrovna jsem si vybavila, odkud ho znám. Udělal z toho dům s pečovatelskou službou. Už jsem ho předtím viděla jednou, když jedna moje známá sháněla bydlení pro svoji sestru na vozečku.“ Zhlédla jsem, jak se v okně ve druhém patře na okamžik objevil nějaký obličej. Otevřela jsem dveře auta a popadla jsem kabelku. „Pojď. Nechci, aby mi ten chlap vyklouznul zadem.“

Dietz mi byl v patách, když jsme procházeli skřípající železnou brankou a šli po chodníku ke vchodu. Schody na verandu jsme brali po dvou. „Skočím na to, kdybys mě potřebovala,“ zamumlal. „Jinak jsi tady šéfkou ty.“

„Možná jsi jedinej chlap, jakýho jsem kdy potkala, kterej to uznal bez boje.“

„Nemůžu se dočkat, jak to provedeš.“

„Tak to jsme dva.“ Zazvonila jsem. Majitel si dal načas, než nám přišel otevřít. Vlastně jsem si ještě ani nepřipravila, co mu chci říct. Sotva jsem mohla předstírat, že provádím průzkum trhu.

Otevřel dveře. Podsaditý sedmdesátník s plešatějící lebkou, měkce ozářenou rozptýleným světlem. Bylo zvláštní, jak mi teď připadal jiný. Ještě včera mu ustupující čelo propůjčovalo dětinský výraz nevinnosti. Dnes jeho svraštělé obočí prozrazovalo muže, který má velké starosti. Musela jsem se přinutit, abych nezírala na jeho mateřské znamínko na tváři. „Co si přejete?“

„Já jsem Kinsey Millhonová. Vzpomínáte si na mě? Byla jsem tu včera.“

Kysele sevřel rty. „I kdyby čert na koze jezdil, bylo by těžký si na vás nevzpomenout.“ Pohledem sklouzl na Dietze. „Tohohle pána si nepamatuju.“

Kývla jsem hlavou k Dietzovi. „To je můj společník Robert Dietz.“

Dietz se naklonil přese mě a podal Bronfenovi ruku. „Těší mě, pane. Promiňte, že vás vyrušujem.“ Přiložil si levou ruku k uchu. „Asi jsem přeslechl vaše jméno.“

„Pat Bronfen. Jestli stále ještě hledáte tu starou paní, tak vám bohužel nemůžu pomoci. Slíbil jsem, že budu dávat pozor, ale nic víc dělat nemůžu.“ Udělal pohyb, jako by chtěl zavřít dveře.

Zvedla jsem prst. „Vlastně jdeme kvůli něčemu jinému.“ Vytáhla jsem z kabelky rodný list a podala jsem mu ho. Sklonil se, aby si ho vzal, ale nejdříve ho zběžně přelétl očima. Výraz jeho tváře se postupně měnil, když zjistil, o čem jde. „Jak jste k tomu přišla?“

V náhlém návalu inspirace jsem vyhrkla: „Od Ireny Bronfenové. Adoptovali ji nějakí lidé v Seattlu, ale ona si usmyslela, že vypátrá své skutečné rodiče.“

Díval se na mě přimhouřenýma očima, ale neřekl nic.

„Pochopila jsem správně, že jste ten Patrick Bronfen, kterej je zapsanej v jejím rodném listu?“

Zaváhal. „A co je s tím?“

„Můžete mi říct, kde bych mohla najít paní Bronfenovou?“

„Ne, paní. Ta ženská mě opustila před víc jak čtyřiceti lety a Irenu

si vzala s sebou,“ řekl podrážděně. „Nikdy jsem se nedozvěděl, co se stalo s dítětem, natož co se stalo se Sheilou. Dokonce jsem ani nevěděl, že dala dítě k adopci. Mně se o tom nikdo slůvkem nezmínil. To je proti zákonu, ne? Nemůžete přece odepsat něčí dítě a neříct tomu dotyčnému ani ťuk.“

„Já se zas tak v zákonech nevyznám,“ řekla jsem. „Irena si mě najala, aby zjistila, jestli se mi podaří něco vypátrat o vás a vaši bejvalý ženě.“

„Ona není moje bývalá žena. V očích zákona jsem s ní stále ženatý. Nemohl jsem se s ní rozvést, když jsem nevěděl, kde je.“ Netrpělivě gestikuloval, ale docházel mu dech a všimla jsem si, že trochu změnil chování. „Ta žena, co včera seděla tady na schodech, nebyla Irena, že ne?“

„No, víte, byla to ona.“

Zavrtěl hlavou. „To není možné. Pamatuji si ji takhle malinkou. Dneska by jí muselo být sedmačtyřicet.“ Cívil dolů na verandu, zamračené obočí mu mezi očima vyšilo dva rovnoběžné stehy. „Moje vlastní dítě a já jsem ji nepoznal. Vždycky jsem si myslel, že bych ji poznal mezi tisícema.“

„Nebylo jí dobře. Vlastně jste se na ni ani pořádně nepodíval,“ těšila jsem ho.

Zamyšleně na mě pohlédl. „Ona věděla, kdo jsem?“

„To určitě ne. Já sama jsem si to uvědomila teprve před chvílí. V rodným listu je psáno Podzimní. Chvíli nám trvalo, než jsme si uvědomili, že ta adresa ještě pořád platí.“

„Překvapuje mě, že nepoznala ten dům. Byly jí skoro čtyři roky, když ji Sheila odvedla. Sedávala zrovna tady na schodech a hrávala si s panenkami.“ Strčil si ruce do kapes.

Napadlo mě, že Irenin astmatický záchvat mohl nějak souviset s tím, že podvědomě to místo poznala. „Možná se jí nějaké vzpomínky vybaví, až se o vás dozví,“ řekla jsem.

Jeho oči se na mě znovu zvědavě podívaly. „Jak jste mě vypátrala?“

„Přes agenturu, která zprostředkovává adopce,“ vysvětlovala jsem. „Měli tam její rodnej list.“

Zavrtěl hlavou. „No, doufám, že jí řeknete, jak rád bych ji zase viděl. Po těch letech jsem se už vzdal veškeré naděje. Její adresu a telefon mi asi nedáte, že.“

„Bez jejího svolení ne,“ řekla jsem. „Zatím bych pořád ještě ráda našla paní Bronfenovou. Nemohl byste mi poradit, kde bych měla začít hledat?“

„Ne, madam. Když odešla, zkoušel jsem všechno, co mě napadlo – policii, soukromé detektivy. Dával jsem inzeráty do všech novin na pobřeží. Nikdy jsem se o ní nedoslechl ani slovo.“

„Vzpomínáte si, kdy odešla?“

„Ne přesně na den. Byl to podzim devatenáct set třicet devět, myslím, že září.“

„Nemáte nějaký důvod k tomu, abyste si myslel, že může bejt mrtvá?“

Krátce o tom popřemýšlel. „Ani ne. Ale taky nemám žádný důvod si myslet, že je naživu.“

Vytáhla jsem z kabelky malý bloček a nalistovala jsem jednu stránku. Byl to starý seznam potravin, co mám nakoupit. Dietz mi nahlížel přes rameno a pozorně ho studoval. „V adopční agentuře se zmínili o nějaký Anně Bronfenový. To by byla vaše sestra? Z jejich záznamů nebylo jasné, v jakém vztahu k Ireně byla. Byla tam uvedena jako druhá nejbližší příbuzná po rodičích.“

„No, opravdu jsem měl sestru, která se jmenovala Anna, ale ta zemřela ve čtyřicátém... tři nebo čtyři měsíce nato, co odešla Sheila.“

Zírala jsem na něj. „Jste si tím jist?“

„Je pohřbená na hřbitově Mt. Calvary. Máme tam na kopci velkou rodinnou hrobku, hned naproti bráně. Bylo jí teprve čtyřicet, byla to rána.“

„Co se jí stalo?“

„Umřela na horečku omladnic. To už se dneska nevidí, ale tenkrát se to ženám stávalo. Vdávala se pozdě. Vzala si nějakého Chapmana odněkud z Tucsonu. Měli tři chlapečky, jednoho za druhým. Umřela krátce potom, co porodila toho třetího. Zaplatil jsem, abych ji převezl sem. Nevěřil jsem, že by chtěla být pohřbená někde na tom Bohem

zapomenutém arizonském venkově. Je to tam ošklivé a moc sucho.“

„Je možný, že během těch pár měsíců měla nějaký zprávy o Sheile?“

Zavrtěl hlavou. „Aspoň mi o tom nikdy neřekla. V tu dobu, když Sheila odešla, bydlela v Tucsonu. Myslím, že by Sheila mohla jít k ní, ale nikdy jsem o tom neslyšel. A co kdybych se teď zeptal na něco já vás? Co se stalo s tou starou paní, která se vydala na špacír ze sanatoria? Ani jste mi neřekla, jestli se už našla, nebo ne.“

„No, našla se včera asi v jedenáct hodin večer. Policie ji sebrala zrovna tady na ulici. Krátce nato zemřela na pohotovosti.“

„Zemřela? Hm, to je mi líto.“

Odrecitovali jsme si navzájem formulky na rozloučenou doprovázené náležitými zvuky.

Na cestě zpátky k autu jsme s Dietzem nepromluvili ani slovo. Odemkl dveře a vpustil mě dovnitř. Když se sám uvelebil na své sedadlo, chvíli jsme mlčky seděli. Podíval se na mě. „Co si o tom myslíš?“

Civěla jsem zpátky na dům. „Nevěřím, že nám řekl pravdu.“

Nastartoval. „Já taky ne. Co kdybychom se podívali na ten hřbitov, jak o něm mluvil?“

25



Ležely tam všechny. Bylo děsivé je tam tak vidět – Charlottu, Emily a Annu – jejich náhrobky seřazené pěkně popořadě, od prvního do posledního. Nápisy psané ošklivým písmem se omezovaly na základní údaje. Jejich rodiče, starí Bronfenovi, byli pohřbeni bok po boku: Maude a Herbert nalevo od svých dvou dcer, které zjevně zemřely mladé. Vedle náhrobků zůstalo jedno prázdné místo zamýšlené zřejmě pro Patrika, až přijde jeho čas. Na druhé straně byly tři, o nichž jsem věděla: Charlotta, která se narodila roku 1894 a zemřela v roce 1917, Emily, která se narodila v roce 1897 a zemřela v roce 1926 a Anna, která se narodila roku 1900 a zemřela v roce 1940.

Zírala jsem z kopce dolů. Mt. Calvary tvořila řada zvlněných pastvin ohraničených lesíkem jehličnatých stromů a eukalyptů. Většina náhrobků ležela naplocho na zemi, ale viděla jsem i jiná oddělení, kde byly pomníky vztyčené. Ty pocházely hlavně z pozdního devatenáctého století. Horké odpolední slunce začínalo pomalu slábnout. Bude trvat ještě několik hodin, než se setmí, ale do kraje se snese chlad jako každý den. Nějaký ptáček mi odněkud ze stromů zpíval monotónní písničku.

Potrásla jsem hlavou. Snažila jsem se dát si věci dohromady.

Dietz byl natolik rozumný, že držel jazyk za zuby, ale jeho pohled říkal „Co?“ tak jasně, jako kdyby to vyslovil.

„To prostě nedává žádnéj smysl. Kdyby Sheila Bronfenová a

Agnes Greyová byly jedna a ta samá ženská, proč by potom nesouhlasil jejich věk? Agnes nemohlo být sedmdesát, když umřela. Bylo jí přes osmdesát. To vím.“

„No tak ty dvě nejsou jedna a ta samá. A co má být? Napadla tě nějaká domněnka, a prostě se nepotvrdila.“

„Možná.“

„Možná, možná. Vzdej to, Millhonko. Nemůžeš manipulovat se skutečností, aby zapadala do tvejh hypotéz. Začni s tím, co víš, a dej pravdě šanci, aby se objevila. Neznásilňuj skutečnost, jenom abys uspokojila svoje ego.“

„Já nic neznásilňuju.“

„Ale jo. Nesnášíš, když jseš na omylu –“

„To není pravda!“

„Ale je. Nekecej, prosím tě –“

„To s tím nemá co dělat! Jestli to není jedna a ta samá, tak ať. Ale kdo je pak Agnes Greyová a jak přišla k Ireně Bronfenový?“

„Agnes mohla být nějaká sestřenice, nebo přítelkyně rodiny. Mohla to být ta *služka*...“

„No, výborně. Řekněme, že to byla ta služka, co utekla s tou holčičkou. Jak to, že nám to neřekl? Proč předstíral, že to byla jeho žena? On byl přesvědčenější, že Sheila si odvedla dítě s sebou, anebo lhal, jako když tiskne!“

„Ale no tak! Chytáš se stébel.“

Zhoupla jsem se na podpatku a líně jsem tahala za trávu. Moje zklamání narůstalo. Připadala jsem si tak blízko rozuzlení. Zhluboka jsem si povzdechla. V duchu jsem byla tajně přesvědčená, že Anna Bronfenová a Agnes Greyová jsou jedna a táž žena. Chtěla jsem, aby Bronfen lhal o tom, že Anna zemřela, ale vypadalo to, že říkal pravdu – ten vůl. Koutkem oka jsem zahlédla, jak se Dietz kradmo podíval na hodinky.

„Dej s tím sakra pokoj,“ řekla jsem. „Nesnáším, když mě někdo postrkuje.“

Překousla jsem svou podrážděnost. „Kolik je hodin?“ zeptala jsem se krotce.

„Skoro čtyři. Nechci tě nijak honit, ale už musíme jet.“

„Ta Vyhlídka není daleko.“

mlčel a díval se dolů z kopce, nejspíš teď zase on potlačoval svou mrzutost. Byl netrpělivý, byl to muž činu a víc ho zajímal Mark Messinger než Agnes Greyová. Sehnul se, sebral ze země hroudu hlíny a hodil ji dolů z kopce. Díval se za ní, jako by mohla poskakovat po trávě jako placák na vodě, když házíte žabky. Strčil si ruce do kapes. „Počkám na tebe v autě,“ řekl úsečně a rozběhl se z kopce dolů.

Chvilku jsem ho pozorovala.

„Doprčic,“ zamumlala jsem a vydala jsem se za ním. Připadala jsem si jako nějaký výrostek, když jsem neměla svoje auto. Dietz trval na tom, abych s ním skoro pořád byla, takže jsem byla nucena být mu věčně v patách, škemrat, aby mě někam dovezl, trčet někde, kde jsem vůbec být nechtěla, a nemohla jsem sledovat stopy, které mě zajímají. Natáhla jsem krok a na silnici jsem ho dohnala. „Hej, Dietzi? Nemohl bys mě vyhodit doma? Mohla bych si půjčit od Henryho auto a ty by sis zatím promluvil s Rochelle sám.“

Pustil mě dovnitř. „Ne.“

Vztekle jsem na něj zírala. „Ne?“ Musela jsem počkat, než obejde vůz a nasedne. „Jak to myslíš, že ne?“

„Nechci, aby ses někde potloukala sama. Není to bezpečný.“

„Nechtěl bys už toho *nechat*? Mám spoustu práce.“

Neodpověděl. Jako bych neřekla ani slovo. Vyjel ven ze hřbitova na Cabana Boulevard a zamířil k řadě motelů, které byly přímo naproti přístavišti. Čučela jsem ven z okna a kula tajné plány na útěk.

„A neudělej, prosím tě, žádnou pitomost,“ napomenul mě.

Co mě v tu chvíli napadlo, jsem mu neřekla, ale bylo to krátké a výstižné.

Vyhlídka je jeden z těch nepopsatelných jednopatrových motelů, které stojí o blok dál za širokým bulvárem podél pobřeží. Turistická sezona ještě nezačala a ceny byly zatím nízké. Po celé ulici svítily červené neony s nápisem VOLNÉ POKOJE. Motel Na Vyhlídce pochopitelně žádný zvláštní výhled neměl, leda tak na zadní trakt jiného motelu na protější straně ulice. Škvárobetonovou konstrukci pokrývalo cosi, co připomínalo letitou omítku, ale červené tašky na

střeše měly stejný tvar i barvu jako na ostatních budovách, což zase vyvolávalo dojem, že jsou vyrobeny nedávno.

Dietz zastavil na volném místě před recepcí, nechal běžet motor a vešel dovnitř. Seděla jsem a zírala na klíčky od auta, které se houpaly v zapalování. Byla to zkouška mého charakteru, o němž každý věděl, že nestojí za nic? Nebo mě Dietz vyzýval, abych porsche ukradla? Byla jsem zvědavá na přesné datum smrti Anny Bronfenové a nemohla jsem se dočkat, až je budu moci zjistit. Musela jsem mít auto. Tady zrovna jedno bylo. Nuže tedy...

Podívala jsem se ke dveřím recepce právě včas, abych viděla vycházet Dietze. Nastoupil do auta, zabouchl dveře a zařadil zpátečku. „Číslo šestnáct, zezadu,“ řekl. Když přerazoval na jedničku, křivě se na mě usmál. „To se divím, žeš’ nepráskla do bot. Nechal jsem ti tu klíčky.“

Nechala jsem to bez odpovědi. Vtipné poznámky mě vždycky napadají s křížkem po funuse.

Zaparkovali jsme před pokojem číslo osmnáct, kde bylo jediné volné místo. Dietz zaklepal na dveře. Zběžně jsem v kabelce nahmatala pistoli a uklidnila jsem se, že ji mám. Dveře se otevřely. Stál mi ve výhledu a já jsem měla příliš dobré vychování, než abych vyskakovala na špičky a jukala mu přes rameno.

„Vy jste Rochelle? Já jsem Robert Dietz. Tohle je Kinsey Millhonová.“

„Dobrý den. Tak pojd’te dál.“

Když jsme vstupovali do dveří jejího pokoje, poprvé jsem Rochelle Messingerovou zahlédla.

„Děkujem, že jste tak rychle přijela,“ říkal Dietz.

Nevím, co jsem čekala. Přiznávám, že jsem náchylná podléhat stereotypním představám jako kdokoliv jiný. Dámu, která pracuje v masážním salonu, jsem si představovala jako ošuntělou neupravenou cuchtu z nižší vrstvy. (Považte!) Nepřekvapilo by mě, kdyby byla potetovaná, s mohutným pozadím nacpaným do džín, s botami na jehlách, a s ledabyle zagumičovanými tmavými vlasy.

Rochelle Messingerová byla velká jako já a velice štíhlá. Měla střapaté blondáté vlasy, ležérně rozčuchanou kšticí, kterou si nejspíš

dávala každé čtyři týdny za sto pětadvacet dolarů prostřihat a upravit. Její dokonale oválný obličej připomínal tváře z renesančních obrazů. Měla bezvadnou pleť, velice bledou a jemnou, světle oříškové oči, dlouhé prsty se spoustou stříbrných prstenů, podle vzhledu dost drahých. Byla oblečena do ledově modré hedvábné halenky a sáčka stejné barvy a světle modrých kalhot, které zdůrazňovaly její štíhlý pas a útlé boky. Voněla jakousi jemnou směsí jasmínu a konvalinek. V její přítomnosti jsem si připadala stejně líbezná a ženská jako kus hovězího. Když jsem otevřela pusu, měla jsem obavy, že budu bučet.

„Panebože, jak jste přišla k takovému holomkovi, jako je Mark Messinger?“ vyhrkla jsem místo toho.

Neodpověděla, ale Dietz se na mě otočil a zpražil mě pohledem.

„No, mě by to fakt zajímalo,“ bránila jsem se.

Přerušila mě. „To je v pořádku. Já vám rozumím. Poznala jsem ho na jednom večírku v Palm Springs. Pracoval tam jako osobní strážce jedné známé herečky. Tenkrát jsem si myslela, že má úroveň. Mýlila jsem se, jak se později ukázalo, ale to už jsme měli za sebou společný víkend a já jsem čekala dítě.“

„Erika,“ doplnila jsem ji.

Sotva postřehnutelně kývla. „To bylo před šesti lety. Říkali mi, že nebudu nikdy moct mít děti, takže pro mě to byl zázrak. Mark trval na tom, že se vezmeme, ale já jsem neměla zájem potvrzovat si, že můj počáteční úsudek byl špatný. Když se Erik narodil, ani jsem nechtěla, aby ho viděl. To už jsem věděla, co je to za cvoka. Najal si schopného právníka a vlácel mě po soudech. Soudce mu stanovil právo na návštěvy dítěte. Potom to prostě byla už jen otázka času. Věděla jsem, že o Erika usiluje, ale nemohla jsem nic dělat.“

Zatím nechala víc věcí bez vysvětlení, než se jí podařilo objasnit, ale pomyslela jsem si, že teď bych se měla stáhnout a nechat Dietzovi volné pole. Podle naší nevyřčené domluvy byla tohle jeho parketa, stejně jako předchozí rozhovor s Bronfenem byla zas moje věc. Dietze se zmocňoval pracovní zápal, byl nabit energií a nepokojem. Začal luskat prsty levé ruky, což vydávalo pleskavý zvuk. „Kdy jste s ním naposledy mluvila?“ zeptal se jí.

„S Markem? Před osmi měsíci. Jednou v říjnu vyzvedl Erika ze

školky a odvezl ho do Colorada, údajně na víkend. Krátce nato mi zavolal, že už ho nevrátí. Občas chlapci dovolí, aby mi zavolal, ale většinou to je z nějakého automatu a spojení je příliš krátké, aby se dalo nějak vystopovat, odkud volá. Tohle je poprvé, kdy doopravdy vím, kde je. Chci svoje dítě zpátky.“

„To vám schvaluju,“ přikývl Dietz. „Mark tu prý má někde rodinu. Nevěděli by oni, kde je?“

Pohrdavě se usmála. „To sotva. Jeho otec ho před lety udal a matka už je po smrti. Má sice sestru, ale myslím, že spolu nemluví. Když se naposledy setkali, zavolala na něj policii.“

„Jiný příbuzný nemá? Nebo přátele, na který by se mohl zkusit obrátit?“

Zavrtěla hlavou. „Je zavilý samotář. Nevěří živé duši.“

„Napadá vás, jak bychom ho mohli vypátrat?“

„Snadno. Obvolejte všechny velké hotely. Poldové se mě na něj vyptávali kvůli té vloupačce ve zlatnictví. Bude teď v balíku a věřte mi, on patří k lidem, kteří vědí, jak o sebe pečovat. Určitě bude zapsaný v nějakém prvotřídním hotelu ve městě.“

„Máte tu telefonní seznam?“ zeptal se Dietz.

Rochelle popošla k nočnímu stolku a otevřela zásuvku. Dietz si sedl na okraj veliké postele a obracel žluté stránky. Řekla bych, že toužil po cigaretě. Aspoň kdybych já byla kuřák, tak bych si teď chtěla zapálit. Byla to stejná postel, ve které jsem nachytala svého bývalého muže o vánočních prázdninách s milenkou. To byly veselé časy...

Dietz se na mě podíval. „Kolik je tu velkých hotelů?“

Chvilku jsem o tom přemýšlela. „Jsou tu jen tři nebo čtyři, který by se mu mohly líbit,“ řekla jsem a obrátila jsem se na Rochelle: „Zapsal by se pod svým pravým jménem?“

„Pochybuju. Když je na cestách, většinou používá některé ze svých falešných jmen. Rád si říká Mark Darian nebo Darian Davidson, pokud nemá nějaké úplně nové, a v tom případě nemohu sloužit.“

Dietz došel ve žlutých stránkách k seznamu hotelů a motelů.

„Ty, Dietzi?“

Podíval se na mě.

„Nejdřív bych zkusila Edgewater. Možná že to, že se včera objevil na tom banketu, byla jenom nějaká pitomá shoda náhod.“

Chvilku na mě civěl, než mu to došlo. Potom se rozesmál. „To je dobrý. To se mi líbí.“ Našel číslo a vytočil ho. Zpozorněl, když na druhém konci někdo zvedl sluchátko. „Mohl bych mluvit s Charlesem Abbottem z hotelové ostrahy? Ano, děkuju. Počkám.“ Položil dlaň na sluchátko a využil pauzy k tomu, aby Rochelle zasvětil do situace. Náhle svou řeč přerušil. „To je pan Abbott? Tady Robert Dietz. Mluvili jsme spolu včera ohledně bezpečnosti na tom banketu... Ano. Nezlobte se, že vás zase obtěžuju, ale chtěl bych vás poprosit o malou laskavost. Jestli byste se nemohl podívat na jméno jednoho hosta. Jmenoval by se Mark Darian nebo Darian Davidson... nebo možná nějak podobně. Stejný muž. Myslíme, že má s sebou svého chlapečka. Jistě...“

Dietz zase chvilku čekal, než Charles Abbott zkontroluje zápisy v recepci. Obrátil se k Rochelle a navázal na svoje předchozí vypravování tam, kde přestal. Nezdálo se, že by jí dělalo problém to pochopit. Jak jsem ji tak pozorovala, začala jsem si uvědomovat, jak je navzdory svému vyrovnanému zevnějšku vyčerpaná. Tahle žena se pravděpodobně neuklidňuje jídlem, když je ve stresu, ale žije o kafi a uklidňujících práškách. Takové matky, jako je ona, jsem už viděla – obvykle chodily nervózně sem tam v kleci v zoologické zahradě. Sebekrotší vzhled nedokáže podemlít vrozenou divokost a zuřivost. V skrytu duše jsem byla šťastná, že jsem nikdy nevztáhla ruku na její mládě.

Než ji Dietz opět vyrušil, její výraz potemněl. „Nemáte ponětí, jak je nemilosrdný,“ řekla. „Mark je hrozně, ale hrozně chytrý a má přímo zázračnou intuici psychopata. Přišla jste někdy do styku s nějakým psychopatem? Je to skoro, jako kdyby vám četl myšlenky...“

Dietz se zrovna chystal odpovědět, když se mu znovu ozval Charles Abbott. „Ale ano,“ řekl Dietz. „To souhlasí. Tomu klukovi je pět.“ Chvilku naslouchal. „Moc vám děkuju. Opravdu moc.“ S přehnanou opatrností položil sluchátko do vidlice. „Je tam i s

dítětem. Bydlej v jedný chatce vzadu. Ted' se prej šli nejspíš vykoupat do bazénu. Řekl jsem panu Abbottovi, že to proběhne bez potíží.“

Přerušila ho. „S tím nepočítejte.“

„Vy chcete volat policii?“

„Ne, vy ano?“

Z pohledu, který si vyměnili, jsem poznala, že si naprosto rozumějí. Sebrala z postele koženou kabelku a vytáhla z ní poniklovaný revolver. Dvě rány. Podívala jsem se na Dietze a ušklíbla jsem se, ale on se tvářil neutrálně. Páni, a *moji* pistoli kritizoval.

„Co máte v plánu, když se nám podaří získat Erika zpátky? Domů se vrátit nemůžete,“ řekl jí.

„Pronajala jsem si auto, které chci nechat na letišti. Můj bratr je pilot a vyzvedne nás na jednom soukromém letišti, jmenuje se to Neptune Air. Jednou jsme to tak udělali s Markem.“

Dietz se obrátil ke mně. „Víš, kde to je?“

„Více méně. Je to na týhle straně na Rockpit Road.“

Otočil se zpátky na Rochelle. „V kolik hodin přiletí?“

„V devět, takže bychom měli mít dost času, co říkáte?“

„To ano. A co pak?“

„Vím o jednom místě, kde se můžem zašít, na jak dlouho budeme chtít.“

Dietz kývl. „Dobrá. To vypadá rozumně. Jdem na to.“

Zvedla jsem prst, abych přivolala Dietzovu pozornost. Naklonila jsem hlavu ke dveřím. „Mohl bys na slovíčko?“

Šlehl po mně pohledem, ale ani se nehnul, takže jsem byla nucena jít za ním já.

„Musím si něco ověřit a potřebuju k tomu auto. Nemohla bych si vzít to pronajatý auto a vy dva byste jeli porsche? Víte, kde Messinger je, a jedete za ním. Nevím, proč bych u toho musela být.“

Ticho po pěšině. Musela jsem se držet, abych nevylítla a neřekla mu spoustu nesmyslných věcí. Jsem už moc stará na to, abych o něco škemrala. Prostě jsem si nedovedla představit, jak jedeme v koloně městem unést dítě nebo střílet po Messingerovi. Moje přítomnost

byla nadbytečná. Měla jsem jiné želízko v ohni. Rochelle nabíjela pistoli. Bylo to směšné, ale měla jsem z toho pocit, jako bych měla v břiše olovo.

Viděla jsem, že Dietz zvažuje moji žádost. Nějakým šestým smyslem jsem pochopila, že by byl klidnější, kdybych jela s ním.

Vytáhl klíče od auta a ani se na mě nepodíval. „Vem si moje auto. Messinger by si mohl všimnout, že parkuju u hotelu. My si vezmeme auto z půjčovny. A platí to, co jsem říkal předtím. Žádný pitomosti.“

„To platí i pro vás,“ řekla jsem, možná ostřeji, než jsem měla v úmyslu. „Počkám na vás na tom letišti.“

„Bud' opatrná.“

„Ty taky.“

26



Byly čtyři hodiny čtyřicet dva minut, když jsem toho dne podruhé zahrnula ke vchodu na hřbitov Mt. Calvary. Dlouhé řady eukalyptů vrhaly na cestu úzké stíny. Projela jsem jimi jako sérií bran a stoupala jsem na kopec. Zahrnula jsem doleva na parkoviště nedaleko kanceláře a zastavila jsem vedle stříkající kamenné fontány uprostřed travnatého kruhu. Mezi měkkými temně zelenými vlákny řas se prudce pohybovaly jasně oranžové rybičky. Zamkla jsem auto. Vysoké vyřezávané dveře do necírkevní kaple byly otevřené. Kamenný vnitřek byl tmavý.

Přešla jsem dvojitou řadu vystavených pomníků z různých druhů žuly a s různými typy písma. Po tak zběžné prohlídce těžko říct, jaký bych si vybrala. Došla jsem ke kanceláři a strčila jsem do skleněných dveří. Recepce byla prázdná a na stole nebylo nic kromě štosu pohlednic s fotografií krematoria. Komu by člověk takový pohled posílal? Všimla jsem si diskrétního nápisu, na němž stálo: STISKNUTÍM TLAČÍTKA PŘIVOLÁTE SLUŽBU. Byl připevněný na zařízení velikosti krabičky od zápalek. Stiskla jsem páčku. Jako mávnutím kouzelného proutku se za pultem objevila žena. Nebyla jsem zrovna moc zběhlá v tom, co se na hřbitově sluší a patří, tak jsem si samozřejmě vymyslela lež. „Dobrý den. Prosím vás, ráda bych věděla, jestli byste mi nemohla v něčem pomoci...“

Žena se tvářila, jako by to také ráda věděla. Bylo jí asi čtyřicet a měla na sobě upjatý úřednický kostým. Šedé vlněné šaty s bílou

paspulkou u krku. Já jsem stavěla na odív své obvyklé džíny a tenisky. „Doufám, že ano,“ odpověděla. Své mínění si nechala pro sebe pro případ, že bych byla bohatá a měla chumel mrtvých příbuzných, pro které chci objednat velkorysý pohřeb.

„Myslím, že je u vás pohřbená moje teta, a potřebuju vědět datum, kdy zemřela. Moje matka je v sanatoriu a je celá pryč z toho, že si na to nemůže vzpomenout. Nemohla byste to nějak zjistit?“

„Když mi řeknete jméno...“

„Příjmení je Bronfenová. Křestním Anna.“

„Malý moment.“ Zmizela. Nedokázala jsem si představit, jak to zjistí. Měla tyhle věci všechny někde v počítači? Nebo v nějaké staré skříňce někde vzadu? Jestli datum a místo úmrtí nebude souhlasit s tím, co mi řekl Bronfen, hodlala jsem trochu čmukat a zkusit, jestli by se nedal někde sehnat úmrtní list. Možná by to vyřídilo pár telefonátů do Tucsonu v Arizoně, ale bylo by mi líp, kdybych věděla, co se s Annou doopravdy stalo.

Vrátila se pozoruhodně brzo a v ruce držela bílý kartotéční lístek. Podala mi ho. Nebylo na něm mnoho údajů, ale mně se hodily všechny. Nasávala jsem dychtivě všechny informace. Příjmení: Chapmanová. Původní jméno: Anna Bronfenová. Věk: Čtyřicet. Datum narození: 5. ledna 1900. Pohlaví: ženské. Barva pleti: bílá. Místo narození: Santa Tereza, Kalifornie. Místo úmrtí: Tucson, Arizona.

Ach. Datum úmrtí osmého ledna devatenáct set čtyřicet. To bylo zajímavé. Datum pohřbení dvanáctého ledna devatenáct set čtyřicet. Kolonka pro údaje pohřební služby byla prázdná, ale číslo parcely a hrobu bylo vyplněné.

„Co znamená tohle?“ zeptala jsem se. Zvedla jsem kartu a ukázala jsem na poslední řádek, kam bylo ručně černým inkoustem připsáno slůvko *kenotaf*.

„To je pamětní náhrobní kámen pro člověka, který ve skutečnosti na daném pozemku není pohřbený.“

„Ona tu není pohřbená? Kde tedy je?“

Žena si vzala kartu. „Podle karty zemřela v Tucsonu v Arizoně. Asi byla pohřbena tam.“

„To nechápu. Proč?“

„Bronfenovi ji asi chtěli mít v rodinné hrobce. Pro někoho je to velická útěcha, když je rodina pohromadě.“

„Ale jak víte, že ta žena je skutečně mrtvá?“

Zírala na mě. „Ona není mrtvá?“

„Je. Nepožadujete žádné důkazy? To můžu jen tak přijít a vyplnit si tady formulář a objednat někomu náhrobek?“

„Tak jednoduché to zas není,“ odpověděla, „ale v podstatě...“ Pustila se do vysvětlování podrobností, ale já už jsem byla na odchodu.

Téměř v bezvědomí jsem dojela k pečovatelskému domu. Vlastně jsem si chtěla jen potvrdit Bronfenův příběh, a najednou tady byla jedna úplně jiná varianta. Možná že Agnes Greyová a Anna Bronfenová přece jen *byly* jedna a táž žena. Když jsem zatáčela na Concorde, udělala jsem v duchu na Dietze dlouhý nos.

Zaparkovala jsem u obručníku a vystoupila jsem. Když jsem tentokrát procházela brankou, záclona v okně se nepohnula. Vyšla jsem po schodech na verandu a zazvonila jsem. Čekala jsem. Uplynulo několik minut. Přešla jsem k zábradlí verandy a nahlédla jsem dozadu za dům. Na vzdáleném konci cesty jsem spatřila malou garáž. K ní byl přilepen dřevěný domek a tmavě zelená kůlna s krásným velikým zámekem, který visel otevřený na petlici.

Slyšela jsem, jak se za mnou otevírají vchodové dveře. „Ach, dobrý den. To jste vy, pane Bronfene?“ otočila jsem se.

Muž ve dveřích byl někdo jiný – křehký stařec s výrazem vyhyčivé nerozhodnosti. Byl hubený a shrbený, s úzkými ramínky a prsty pokrivenými artritidou. Měl na sobě značně sepranou kostkovanou flanelovou košili, která prosvítala na loktech, a kalhoty, které mu sahaly do poloviny hrudníku.

„Není tady. Budete muset přijít později,“ řekl třaslavým skřípavým hlasem.

„Máte představu, v kolik hodin bude zpátky?“

„Asi za hodinu,“ zaskřípal. „Zrovna jste se minuli.“

„Pane jo, to je smůla. Jsem od stavební firmy,“ řekla jsem svým falešně vřelým tónem. „Pan Bronfen chtěl udělat nějaký přístavek k

té kůlně tam vzadu. Požádal mě, abych se na to podívala. Nemohla bych tam zatím zajít a trochu si to obhlédnout?“

„Poslužte si,“ řekl a zavřel dveře.

S bušícím srdcem jsem si to rovnou čarou namířila dozadu na dvorek vědoma si toho, že můj čas je omezený. Patrik Bronfen by jistě z mého čmouchání radost neměl, ale když si pospíším, tak by se to nikdy nemusel nedozvědět. Kůlna byla ledabyle posazená na betonových základech a spojovala poněkud křivolace garáž s domem. Vypadalo to jako stavba, na kterou nebylo žádné povolení a která pravděpodobně neodpovídala předpisům. Vzhledem ke svahu zadního dvorku a opěrné zdi na hranici pozemku by tu Bronfen musel mít celý tým stavařů, než by směl otevřít první pytel cementu.

Sundala jsem zámek z petlice a vešla jsem dovnitř. Kůlna byla velká asi dva a půl krát tři metry. Páchlo to v ní cihlářskou hlínou, rašelinou a rybinou. Neměla žádná okna, takže tam bylo o polovinu méně světla než venku. Tápala jsem v šeru a snažila jsem se najít vypínač, ale do kůlny zřejmě nebyla zavedená elektřina. Vyhrabala jsem z kabelky malou kapesní baterku. Posvítila jsem si kolem sebe. Paprsek osvětlil na jedné stěně veliký dírkovaný panel, na kterém viselo zahradnické náčiní. O zeď byla opřená sekačka. Na jejích čepelích byly ještě zbytky posekané trávy. Vedle byl asi dva metry dlouhý ponk umazaný od hlíny. Stály na něm květináče a kolem byla rozsypaná semena květin. Od chodidel mi po kotnících stoupal chlad. Zahlédla jsem pod ponkem ve zpuchřelé dřevěné podlaze mezeru. Někdo odtud vytáhl jedno prkno.

Napravo stála obdélníková dřevěná truhla s odklápěcím víkem, kam se obvykle dává nářadí. Na jednom konci byl přibitý čtvercový kus překližky. Na truhle ležely naskládané igelitové pytle se slámou a rašelinou. Jeden pytel byl natržený a po popraskané podlaze byla rozsypaná hlína. Podle dvou rýh na zemi se dalo poznat, že truhlu někdo vytahoval a zase zastrkoval zpátky. Vzpomněla jsem si na Agnesino odřené zápěstí a polámané nehty.

Zvedla jsem hlavu. „Haló,“ zavolala jsem, jen abych vyzkoušela, jak to bude znít. Zvuk byl tlumený, jako by ho pohltily stíny. Zkusila jsem to znova. „Haló?“ Hlas neměl žádnou ozvěnu. Pochybovala

jsem, že by byl slyšet dva metry od kůlny. Kdybych unesla napůl senilní starou paní, bylo by to skvělé místo, kam ji zašít, než se rozhodnu, co dál.

Balancovala jsem se světlem po ponku a naskládala jsem pětadvacetilibrové pytle na jednu stranu, abych mohla otevřít víko truhly. Byla prázdná. Posvítla jsem baterkou dovnitř a prohlížela jsem si vnitřek. Truhla mohla docela dobře sloužit jako rakev a byla tak nepořádně vyrobená, že tam mohl proudit vzduch, takže člověk uvnitř mohl klidně vydržet naživu, aspoň nějaký čas. Svítla jsem baterkou do všech koutů, ale žádný důkaz, že by v truhle někdo byl, jsem nenašla. Spustila jsem víko a naskládala jsem pytle do původní polohy. Na všech čtyřech jsem prohlížela okolí truhly. Nic. Nikdy bych nemohla dokázat, že tady Agnes Greyová byla.

Když jsem vycouvávala ven, ovanul mě jakýsi odporný zatuchlý nasládlý zápach jako obláček kouře. Kůže se mi napjala a vlasy na krku se mi postavily hrůzou. Otřásla jsem se odporem. Poznávala jsem ten pach. Takhle páchne mrtvá veverka uvízlá v komíně, nebo roztrhaný sysel, kterého kočka přitáhne na verandu. Nějaký tvor, který bude hnilobně páchnout celé noci, dokud příroda nedovrší proces rozkladu. Panebože. Odkud to přichází?

Zvedla jsem se a šmátrala jsem po ponku, dokud jsem nenašla zednickou lžici. Znovu jsem vlezla dolů a lehce jsem prstem přejela po betonových základech kůlny. Byly pórovité, změkklé stářím, s moučným povrchem. Našla jsem místo, kde se drolila malta, a začala jsem do něj rýt lžicí. Vydlabala jsem jakousi kapsu. Zhasla jsem baterku a pracovala jsem po hmatu oběma rukama. Pod ztvrdlou vnější slupkou jsem ucítila nějakou vlhkou drť, jako by do zdiva někudy nasákla spodní voda. Připadalo mi, že zápach zesílil. Byla tam nějaká mrtvola.

Znovu jsem rozsvítla světlo a lezla jsem napravo, kde byly vidět dvě vodorovné praskliny. Začala jsem osekávat beton, přičemž jsem víc škod způsobila na lžici než na základech zdi.

Postavila jsem se na nohy a hledala jsem na ponku nějaký vhodnější nástroj. Na stěně jsem zahlédla motyčku se dvěma bodci. Vrátila jsem se ke svému dolování a začala jsem poctivě sekat.

Dělala jsem tak strašný rámus, že se divím, že si sousedé nestěžovali. Vypadl veliký kus cementu. Pokusně jsem bodcem nabrala trochu sutě. Narazila jsem na odpor, možná to byl nějaký kořen, nebo nějaký kus tyče. Rozsvítila jsem baterku a nahlédla jsem do pukliny.

„A sakra,“ zašeptala jsem. Dívala jsem se na kost něčího malíčku. Polekaně jsem vystřelila zpátky. Vrazila jsem přitom do sekačky. Sykla jsem mezi zuby, protože jsem se praštila do brňavky. Za daných okolností byla bolest vítaným odvrácením pozornosti. Zhasla jsem světlo a vyškrábala jsem se na nohy. Přistrčila jsem před díru jeden pytel a popadla jsem kabelku.

Když jsem vycházela ze dveří, ještě jsem trochu pokňourávala. Dala jsem zámek na původní místo a s křečovitým odporem jsem mazala pryč. Chvilí jsem se klepala jak osika a plácala jsem se po ramenou, jako bych si chtěla rozproudít krevní oběh. Chodila jsem dokola a snažila jsem se vymyslet, co mám dělat. Z hluboka jsem se nadechla. Fuj, to byl hnus. Podle toho, co jsem zahlédla, tam ta kost musela být už léta. Ten strašný zápach ale nevycházel z *tohohle*, co tam tedy ještě bylo? V hasnoucím odpoledním světle se zdálo, že klikaté základy žhnou. Někdo tu čas od času něco přistavěl. Nejdříve byl ke garáži přistavěn dřevěný domek, k němu pak přilepili kůlnu na náradí. Po straně kůlny byl ještě přístřešek na dřevo. Jestliže Anna Bronfenová (alias Agnes Greyová) byla nalezena živá, potom to musí být tělo Sheily. Bronfen tvrdil, že jeho žena utekla s Irenou, ale nevěřila jsem mu z toho ani slovo. Při vzpomínce na malíček jsem se otřásla po celém těle. Všechno maso bylo pryč. Zavrtěla jsem hlavou a dvakrát jsem se zhluboka nadechla. Pryč s útlocitem. V domě musí být ještě další stopy.

Vrátila jsem se zpátky ke vchodu a zaklepala jsem. Čekala jsem a modlila jsem se, aby Bronfen ještě nebyl doma. Konečně se přišoural ke dveřím onen stařík a pootevřel je na škvíru. Musela jsem si odkašlat a nasadila jsem tón, který, jak jsem doufala, zněl úplně normálně.

„To jsem zase já,“ zašvitořila jsem. „Mohla bych počkat na pana Bronfena uvnitř?“

Stařík si položil zkroucený prst na ústa a chvilku o tom přemýšlel.

Nakonec kývl a ustoupil nešikovně od dveří, jako by byl napojen na nějaké dráty. Následovala jsem ho do domu. V rychlosti jsem se podívala na hodinky. V kůlně jsem byla dvacet minut. Jestli se mi podaří přijít na to, co hledám, mám ještě spoustu času.

Stařík se šoural do obývacího pokoje. „Můžete si sednout tady. Já jsem Ernie.“

„Těší mě, Ernie. Kam pan Bronfen šel? Řekl vám něco?“

„Ne. Myslím, že ne. Řekl bych, že přijde každou chvíli. Nebude to dlouho trvat.“

„Máte to tu hezký,“ řekla jsem a nahlédla jsem do obývacího pokoje. To jsem celá já, zase lžu. Dům byl ošuntělý a páchl zelím a počuranými kalhotami. Nábytek vypadal, jako by tu byl od přelomu století. Kdysi bílé záclony splývaly z oken ve zplihlých chuchvalcích. Tapety v hale visely v cárech všemi směry jako mucholapky. Klotilda měla štěstí, že ji sem nevzali.

Nalevo byly schody do druhého patra... Zhlédla jsem jídelnu s několika malovanými talíři na stěně. Šla jsem do zadní části domu. Pod schody jsem si všimla malých dvířek, za nimiž byl asi nějaký úložný prostor. Naproti nim byly dveře do sklepa. „Tudy se jde do kuchyně?“ zeptala jsem se. „Potřebuju si umýt ruce.“ Ale mluvila jsem sama k sobě – Ernie se odšoural do obývacího pokoje a na mě úplně zapomněl.

Kuchyň vypadala jak z obrázků v časopise Bydlení, představujících místnost „před“ úpravou. Popraskané kachlíčky, černobílá dlažba na podlaze, hnědé dřevo, rezavý dřez, kapající kohoutek. Kdosi ve furiantské snaze po vylepšení kuchyně nechal přelepit původní tapety moderními vinylovými, se zeleným vzorkem ovoce a zeleniny. U spodního okraje se pruh vinylu kudrnatil jako fáborek. Prohlédla jsem si špacíku. Na policích byly řady velikých nádob s kukuřičnou kaší a s hráškem. Vlezla jsem dovnitř a pootevřenými dvířky jsem se dívala do kuchyně.

Když Irena Bronfenová odtud odešla, byly jí čtyři roky. Skrčila jsem se, takže jsem měla oči v úrovni kliky. Ucítla jsem pach sazí. Vrátila jsem se do chodby. Dveře do úložného prostoru pod schodištěm byly zamčené. Zajímalo by mě, jestli si tam hrávala jako

v domečku. Skrčila jsem se tam a dívala jsem se odtud do kuchyně. Nic moc vidět nebylo. Vraždy bývají většinou rodinné záležitosti! V šedesáti procentech případů tady hraje roli alkohol. Ve třiceti procentech jsou vražednými zbraněmi nože, které tu byly koneckonců dříve než střelný prach a člověk na ně nemusí mít zbrojní pas. Díky své příhodnosti je dnes oblíbeným dějištěm vražd ze žárlivosti kuchyně. Člověk tu může se svými blízkými sedět, brát si z ledničky pivo a dávat led do whisky. Partner utrousí nějakou břítkou poznámku a přihrávky se mohou stupňovat, dokud nesáhnete po noži, a hádka tak neskončí vaším vítězstvím.

Prošla jsem kuchyní. Vzadu za domem byla krytá dřevěná veranda s prkny na podlaze, kde stála starodávná pračka. Vedle byl bojler, který vypadal příliš malý a příliš sešlý, aby mohl zásobovat teplou vodou všechny obyvatele.

Když byly Ireně čtyři roky, tak někde v tomhle domě bydlela. Byla jsem ochotná se vsadit, že si hrála s tím čajovým servisem. Co mi to říkala? Že barva stékala po stěnách a zničila fialky. Přemýšlela jsem o jejích fobiích: bála se prachu, pavouků, uzavřených prostor. Stála jsem ve dveřích a dívala jsem se z kuchyně do chodby. Stropy byly vysoké a všude potapetované stejným vzorkem s fialkami, jaký byl na chodbě. Stěny kuchyně byly otapetované jinak, ale strop ne. Kdysi musely být tapety s fialkami všude. Prohlédla jsem si spodní okraj tapety u místa, kde dříve stávala lednice. Na zdi nad ní byl čtverec tapety, pod nímž byla zřejmě přípojka. Vedle už byl pruh tapety celistvý od podlahy ke stropu.

Mou pozornost přitahoval vinylový pruh, který se dole odchlipoval. Sklonila jsem a odloupla jsem růžek. Pod ním byla tapeta s motivem růží. Pod touto vrstvou byly zase fialky. Popadla jsem spodní konec tapety a prudce jsem trhla vzhůru. Pruh se s mlaskotem odlepil od zdi a strhl s sebou i podkladový papír s růžičkami. Pod ním bylo vidět rezavé stříkance a praménky hnědé barvy stékající po políčkách s fialkami, podivné hnědé cákance, kterými byla nasáklá tapeta i omítka pod ní. Krev vystříkla obloukem, vycákla nahoru na zeď a pronikla vším. Všechny pokusy o vyčištění selhaly, a proto byla na zeď dána další vrstva tapety. A na

ni další, třetí. Zajímalo by mě, jestli je současná věda a technologie na dostatečné úrovni, aby se propracovala k nějaké souvislosti mezi těmito krvavými skvrnami a tělem pohřbeným v kůlně. Lottie byla první na řadě. Její smrt zřejmě mohla být považována za přirozenou, protože byla pohřbena s ostatními. Potom musela přijít Emily, která „našla smrt“ pod troskami komína. A potom Sheila. To musela být ta vražda, které byly svědkem Agnes a Irena. Bronfen si nejspíš vymyslel povídačku o Sheilině odchodu. Pochybuju, že by tu v okolí zůstal nějaký soused, který by mohl potvrdit běh událostí. Nehledě k tomu, co jim o tom tehdy Bronfen napovídal. Nějakou výmluvnou historku, kterou by se její zmizení vysvětlovalo.

Agnes žila po léta ve vyhnanství, aby Irenu ochránila. Zajímalo by mě, co ji ponoukalo vrátit se do tohoto domu. Možná si myslela, že po těch čtyřiceti letech už nebezpečí pominulo. Ať už byly její pohnutky jakékoliv, byla teď už také mrtvá. A Patrik – milý bratr Patrik – zůstal z rodiny jediný.

Slyšela jsem bouchnout dveře.

27



Stál ve dveřích kuchyně, v ruce hnědou tašku s nákupem. Měl na sobě tmavozelenou sportovní košili a prací kalhoty stažené opaskem. Odfukoval námahou, na čele se mu perlil pot. Oči měl upřené na pruh vinylové tapety, který teď ležel srolovaný na zemi. Jeho pohled běžel po zdi vzhůru a potom s trhnutím přeskočil na mě. „Proč jste to udělala?“

„Je čas vyřídit jednu starou záležitost, příteli.“

Došel ke kuchyňskému stolu a položil na něj nákupní tašku. Vyndal z ní pár věcí – toaletní papír, tucet vajec, libru másla, bochník chleba – a vyložil je na stůl. Viděla jsem, že se snaží zaujmout k věci nějaký postoj, nasadit nějaký správný tón. V duchu si tuhle situaci zkoušel celá léta. Patrně si byl jist, že bude schopen o tom hovořit s dokonale nevinným výrazem. Problém byl v tom, že už zapomněl, co to nevinnost je a jak by měla vypadat. „Jakou záležitost?“

„Tak zaprvé tu krev na tapetách.“

Pauza neměla správnou délku. „Jakou krev? To jsou skvrny od mořidla. Předělával jsem nábytek na verandu a plechovka se mi převrhla na podlahu. Všechno to vystříklo ven, bylo to všude. Takovej svinčík jste v životě neviděla.“

„Tohle vám udělá tepenný krvácení. Funguje jako pumpa.“ Překročila jsem strženou tapetu, která zachrastila o podlahu, a umyla jsem si ruce v kuchyňském dřezu.

Dal do mrazáku půl galonu zmrzliny a chvíli v něm přerovnával krabičky s mraženou zeleninou. Vypadl z rytmu. Dokonalý lhář ví, jak důležité je pro zdání nenucenosti správné načasování odpovědi.

Utřela jsem si ruce do kuchyňské utěrky pochybného původu. Mohl to být kus potahu na polštář, nějaký hadřík nebo plenu. „Zajela jsem do Mt. Calvary a hledala jsem Annin hrob.“

„Jděte k věci, mám ještě práci. Je pohřbená na svahu s ostatními členy rodiny.“

„Ne tak docela,“ řekla jsem. Naklonila jsem se přes pult a sledovala jsem, jak vykládá z tašky konzervy. „Zašla jsem do kanceláře a chtěla jsem vidět její kartu. Koupil jste jí pomník, ale žádný tělo v hrobě není. Anna odjela s Irenou z města v lednu devatenáct set čtyřicet.“

Snažil se být nevrlý, ale nedokázal se dostat do varu. „Zaplatil jsem, abych ji sem přivezl takovou dálku z Tucsonu v Arizoně. Jestli v té rakvi nebyla, tak mi to ani neříkejte. Zeptejte se na to toho chlápka na druhém konci, který tvrdil, že ji tam dal.“

„Ale prosím vás,“ řekla jsem pochybovačně. „Nechme tý hry na schovávanou. Neměla v Arizoně žádného muže ani žádný děti. Celý jste si to vymyslel. Zabil jste Charlottu i Emily. Zabil jste i Sheilu. Anna byla naživu do včerejší noci a většinu z toho mi řekla. Řekla mi, že Emily chtěla prodat dům a že vy jste byl proti. Musela asi trvat na svém a vy jste byl nucenější ji odstranit, prostě abyste ukončil ten spor. Jakmile byla z cesty Emily, dělala vám starost už jen Anna. Prohlásil jste ji za mrtvou a celá nemovitost vám spadla do klína...“

Začal vrtět hlavou. „Vy jste blázen, ženská. Nemám vám k tomu co říct.“

Přešla jsem k telefonu, který visel na zdi.

„Dobrá. Mně to nevadí. Za chvíli si o tom budete moci promluvit s poručíkem Dolanem.“

Najednou byl ochoten o tom diskutovat, jen aby mě zdržel. „Já bych přece nikoho nezabil. Proč bych to dělal?“

„Čert ví, jaké jste měl motiv? Podle mě to byly peníze. Já nevím, proč jste to udělal. Já prostě jenom vím, že jste to udělal.“

„Neudělal jsem to!“

„To víte, že udělal. Komu chcete co nalhávat?“

„Nemáte sebemenší důkaz. Nemůžete mi nic dokázat.“

„Já ne, ale někdo jinej ano. Poldové jsou chytrý a vytrvalý, Patriku. Panebože. Nedovedete si představit, jak dokážou bejt úporný, když jde o vraždu. Nasaděj na to tu nejmodernější technologii. Laboratorní techniku, přístroje, komplikovaný testy. Oni mají svý experty, a co máte vy? Nic. Jen horkou hlavu. Nemáte šanci. Před padesáti lety byste je možná oklamal, ale dneska ne. Jste v hajzlu, hochu. Jste odepsanej...“

„Tak pozor. Počkejte moment, slečinko. Takhle se v mém domě mluvit nebude,“ přerušil mě.

„Ach promiňte, já zapomněla. Vy máte úroveň. Nebudete mi tolerovat žádný sprostárny, co?“ Otočila jsem se k telefonu. Měla jsem zvednuté sluchátko, když vzadu zařinčelo okno. Ty dvě věci se seběhly tak najednou, že vypadaly jako příčina a následek. Zvedla jsem sluchátko a vysypalo se okno. Nadskočila jsem leknutím. Pustila jsem sluchátko a nadskočila jsem ještě jednou, když bouchlo o zeď. Viděla jsem, jak někdo rozbitým oknem prostrčil ruku a tápal po klice, aby odemkl dveře. Náhle jediným prudkým kopancem rozrazil dveře, až narazily o zeď. Popadla jsem kabelku a zrovna jsem se chystala vytáhnout pistoli, když se objevil Mark Messenger a mířil na mě revolverem. Tlumič budil dojem čtrnáct palců dlouhé trubky.

Tentokrát se neusmíval, ani nebyl rozrušený. Blondáté vlasy mu zvlhle trčely z hlavy jako hřebíky. Jeho modré oči byly chladné a prázdné jako kámen. Patrik se obrátil a spěšně zamířil ke vchodu. Messenger na něj nedbale vystřelil, ani chvílku se nerozmýšlel, prostě zmáčkl kohoutek, jako by ukazoval prstem. *Plof!* Zvuk poloautomatické tlumené pětačtyřicítky byl téměř lahodný v porovnání s tím, co následovalo po něm. Kulka přibila Patrika ke zdi. Ještě jednou se od ní odrazil a padl k zemi. Na prsou mu jako chryzantémy vykvetly skvrny krve a rozervaného masa s bavlněnými cáry košile jako okvětními lístky. V úžasu jsem na něj zírala. Messenger mě popadl za vlasy a zvedl si můj obličej do úrovně svého. Nacpal mi hlaveň pod bradu a tiskl ji tak silně, až to bolelo.

Chtěla jsem protestovat proti té bolesti, ale neodvažovala jsem se hnout. „Nestřílejte!“

„Kde je Erik?“ zasípal.

„Já nevím.“

„Pomůžeš mi ho dostat zpátky.“

Střepiny strachu mě bodaly do prsou. Všechnen adrenalin se mi nahnal do mozku a vytlačil veškeré myšlenky. Hlavou mi bleskla představa Dietze a Rochelle Messingerové. Zjevně se jim podařilo vyrvat dítě z otcova sevření. Cítila jsem pach chloru z bazénu smíšený s Messingerovým dechem. Patrně si nemohl vzít pistoli s sebou na plovárnu, aniž by k sobě přilákal pozornost. Představila jsem si, jak je ve vodě a Erik stojí na kraji bazénu a zrovna se chystá skočit. Kdyby se teď objevila jeho maminka, s radostným výkřikem by jí skočil do náruče. Teď už jsou zřejmě na cestě k letišti. Letadlo bylo objednáno na devátou, aby bylo na únos dost času. Zahнала jsem tu myšlenku. Měla jsem v hlavě prázdkno.

Messinger mě prudce uhdil do tváře, až mi zazvonilo v uších. Byla jsem mrtvá. Z tohdle se živá nedostanu. Odkopl židli a strkal mě k zadnímu vchodu. Zhlédla jsem starého Erniedo, jak se šourá směrem ke kuchyni. Na tváři měl zmatený výraz, zvlášť když spatřil na zemi Patrika s kaluží krve uprostřed hrudi. Mark Messinger se otočil a namířil na starocha revolver.

„Nedělejte to!“ blekotala jsem. Můj hlas zněl podivně. Byl vysoký a chraplavý. Zamhouřila jsem oči a čekala na další *plof!* Ohlédla jsem se. Stařík se otočil a v hrůze se šoural pryč. Slyšela jsem, jak se jeho polekané výkřiky rozléhají po chodbě. Kvílel křehce a bezmocně jako dítě. Messinger sledoval, jak odchází pryč, v očích mu blikla nerozhodnost. Ztratil o něj zájem a obrátil pozornost zpátky ke mně. „Vem si klíče.“

Viděla jsem svou kabelku ležet na podlaze tam, kde jsem ji upustila. Ukázala jsem na ni, neschopná promluvit. Toužila jsem po své pistoli.

„Pojedeme mým autem. Budeš řídit.“

Popadl mě znovu za hlavu a zaryl mi prsty do vlasů tak divoce, že jsem vykřikla hrůzou.

„Drž hubu,“ zašeptal. Když jsme sestupovali po zadních schodech, měl obličej blízko mého. Klopýtla jsem a pravou rukou jsem se zachytla zábradlí, abych neupadla. Uklouzla mi noha a málem jsem spadla ze schodu. Myslela jsem, že mi vyrve všechny vlasy, že mě doopravdy skalpuje svojí sevřenou pěstí, která mě držela jako ve svěráku. Nemohla jsem se podívat dolů, nemohla jsem pohnout hlavou na žádnou stranu. Cítila jsem pod nohama štěrkovou cestu. Šla jsem jako nevidomá, s rukama nataženýma. Používala jsem všechny smysly kromě zraku. Auto stálo na cestě nedaleko kůlny. Zajímalo by mě, jestli si nějaký soused všiml naší neohrabané chůze. Bylo už skoro tma. V duchu jsem viděla Rochellinu tvář. Panebože, ať už jsou v letadle. Ať si s sebou vezme Dietze a schová ho někde v bezpečí. Představovala jsem si jeho netrpělivost a posedlost. Chtěla bych ho mít v taxíku a odvézt ho někam mimo nebezpečí. Nemohla jsem ho zachránit, tentokrát jsem nemohla zachránit ani sama sebe. Messenger trhnul dveřmi na místě vedle řidiče a vecpal mě dovnitř k volant. Měl žlutého rolls-royce s ořechovou palubní deskou a koženým čalouněním.

„Nastartuj,“ poručil mi. Nastoupil za mnou a nacpal se těsně ke mně. Přitiskl mi hlaveň pistole ke spánku. Dýchal ztěžka. Veškeré napětí soustředil na držení pistole. Kdyby mě zastřelil, ani bych to necítila. Byla bych mrtvá dřív, než by bolest docestovala k nervovým zakončením a ta by předala zprávu do mozku. Přála jsem si, aby to udělal. Chtěla jsem to mít za sebou. „Dělej,“ řekl. Myslela jsem, že je to můj hlas, tak blízko byl mým myšlenkám.

„*Tak nastartuj to zasraný auto!*“ Jeho hněv byl nevypočitatelný. Jednou byl divoký, jindy ledově klidný. V jeho chování se nevysvětlitelně střídaly nekontrolovatelné impulsy se strnulým sebeovládáním.

Nahmatala jsem klíče v zapalování.

„Kam chtějí odvézt mého kluka?“

„To mi neřekli.“

„Ty *čůzo* prolhaná! Tak ti to řeknu já.“ Ztlumil hlas a já jsem cítila na tváři sílu jeho slov. Znovu tu byla ta vášně, stejné šimrání touhy, jako když poprvé tančíte s nějakým mužem – uvědomujete si

jeho tělo a veškeré možnosti, které na vás čekají. Byl opět klidný, sebevědomý a jeho hrdelní smích zněl téměř jásavě.

„Rochelle má dvojče, bráchu, kterej lítá s letadlem,“ řekl. „Je dost chytrá na to, aby se s Erikem nevrátila zpátky domů, protože bych je okamžitě našel a byla by mrtvá dřív, než by zavřela dveře. Pokusí se ho unést letadlem a někde ho schovat, dokud se všechno neuklidní.“ Dal pistoli pryč z mého spánku a udělal posunek hlavní. „Zpátky na ulici a potom doleva. Pojedeme na to placený letiště. Jed’ opatrně, jasný?“

Tupě jsem kývla. Moje nálada se změnila stejně náhle jako jeho. Zatím jsem byla naživu a nebyla jsem ani zmrzačená, ani nemohoucí. Byla jsem vděčná, že mi neublížil, a šťastná, že nejsem mrtvá. Dělal jsem, co mi říkal. Byla jsem ráda, že má příjemné způsoby. Jeho hlas zněl skoro přátelsky, když jsem couvala z cesty na ulici. Změnil moji obvyklou domýšlivost na pokoru. Ještě tu byla naděje. Ještě jsem měla šanci. Možná že už odletěli. Možná že už jsou pryč. Možná ho budu moct zabít dřív, než zabije on mě. Hlavou se mi mihl obrázek Rochelle střelené do prsou. Zabil by ji stejně bezstarostně, jako zabil Patrika Bronfena, stejně suše, ledabyly a snadno. Dietz by také zemřel. Messinger by mě chtěl vyměnit za Erika a nakonec by nás zabil všechny. Rochelle, Dietze a mě, v takovém pořadí, aby naše hrůza byla co největší. Soustředila jsem se na silnici. Náhle jsem si uvědomovala vůz. Cítila jsem vůni kožených sedadel a čerstvých růží v křišťálové vázičce. Auto tiše klouzalo po vozovce. Na stoprvní jsem zahrnula doprava a letěli jsme na sever. V dohledu nebyla žádná dálniční hlídka.

Měla jsem vyschlo v krku. Odkášlala jsem si. „Jak jste věděl, kde jsem?“

„Dal jsem do toho porsche štěnici hned první noc, co parkovalo před tvým bytem. Vidíš tohle? To je můj přijímač. Sledoval jsem vás, kam jste se vrtli, v několika různých vypůjčených autech.“

„Proč jste zabil Patrika?“

„Proč ne. Nelíbil se mi.“

Zvědavě jsem na něj pohlédla. „Proč jste ušetřil Ernieho?“

„Toho starýho páprdu? Co já vím? Třeba se tam teď vrátím a

oddělám ho, když jsi mi to tak připomněla,“ řekl škádlivě. Drobátko zabíjäckého humoru, aby mi předvedl, jak mu na ničem nezáleží. Dal revolver z mé hlavy a položil si ho na koleno. „Jak je to s tím tvým bodyguardem? Pěkně mě sere. Dvakrát jsem tě už skoro měl a vždycky mi do toho vlez.“

Nespouštěla jsem oči z vozovky. „Dělá svou práci dobře.“

Podíval se na mě. „Spíte spolu?“

„Do toho vám nic není.“

„No tak...“

„Znám ho teprve čtyři dny!“ řekla jsem po pravdě.

„No a?“

„No, já jen že neskáču chlapům do postele tak rychle.“

„Tos ale měla, když jsi měla tu možnost. Teď už je z něj mrtvola. Uděláme spolu úmluvu. Buď to ty, nebo on. Co tomu říkáš? On, nebo ty. Nebo ještě líp, buď Rochelle, nebo on. Vyber si. Když si nevybereš, tak vás zabiju všechny tři.“

„Ale zapláceno dostanete jen za jednoho.“

„To je fakt, ale řeknu ti, že prachy pro mě zas tolik neznamenaají. Když člověk dělá, co ho baví, tak to dělá i zadarmo, ne?“ Naklonil se k přehrávači. „Je libo nějakou muziku? Mám tady jazz, klasiku, taky nějaký rock. Heavy metal ani reggae nevedu. Tyhle sračky nesnáším. Chceš Sinatru?“

„Ne, díky.“ Viděla jsem rampu u univerzity a letiště a opatrně jsem zajela doprava. Silnice se stáčela nahoru doleva a protínala dálnici, která byla teď pod námi. Dálnice už je pryč a my jsme vjeli na jednosměrku. Ještě dvě minuty a budu na letišti, a co budu dělat pak? Na digitálních hodinkách v autě bylo 8:02. O míli dál už bylo vidět odbočku na Rockpit Road. Zabočila jsem tam. Věděla jsem, že moře je někde blízko, ale na silnici bylo cítit jen bahno. Pach, který připomínal zkažená vejce. Valila se sem mlha, hustý pás bílý jako mléko, kontrastující s temnou oblohou. Univerzita stála na útesech jako opevněné město, plná světla a žlutohnědých věží. Já jsem na vysokou nikdy nechodila. Byla jsem vysloveně dělnického původu – jako tenhle chlap, když se to tak vezme. Jako Dietz.

Jela jsem po Rockpit Road asi půl míle, když se nalevo objevily

hangáry a různé přístavky Neptune Air. „Tady,“ řekla jsem. Zpomalila jsem a zahrnula jsem tam. Messinger si poposedl dopředu a díval se skrze přední sklo, které bylo zamženo jemným oparem.

Na parkovišti stálo několik různých vozidel, ale po Rochellině vypůjčeném autu ani památky. Messinger mi poručil, abych zaparkovala za jedním plechovým hangárem. Pod střechou tvaru převráceného V byl nápis osvětlený jednou žárovkou: LETECKÝ VÝCVIK, FEDERÁLNÍ LETECKÁ AGENTURA, OPRAVY, PRONÁJEM 24 HODIN DENNĚ, PRODEJ A SERVIS LETECKÉ ELEKTRONIKY. Drátěný plot s ostnatým drátem byl opatřený visacím zámekem. V pravidelných intervalech byly umístěny výstražné cedule. Na vzdáleném konci hangáru ozařoval světlomet prázdnou rozjezdovou dráhu.

Vystoupili jsme z auta. Bylo chladno. Studený vítr bičoval letištní plochu a cuchal mi vlasy na všechny strany. Když jsme šli přes parkoviště, chytl mě Messinger za loket pohybem, který mi tolik připomněl Dietze, až jsem zalapala po dechu. Kanceláře Neptune Air byly zavřené, vnitřek budovy byl ztemnělý. Skrz skleněné tabule mdle svítilo pouze jedno nevýrazné světlo. Obešli jsme budovu. Vzadu se rozprostírala široká dřevěná plošina. Pro zákazníky, kteří čekají na svůj let, tu byl stůl a dvě lavice. Představovala jsem si zaměstnance Neptune Air (všechny tři), jak tady obědvají, pozorují přistávající letadla a pijí sodovku v plechovkách z automatu. Napravo byla řada malých soukromých letadel upoutaných k zemi. Za nimi asi míli daleko jsem viděla letiště v Santa Tereze, horní část jeho věže, jak se tyčí nad řadou skladištních budov. Na jedné dráze se zrovna rozjíždělo letadlo a chystalo se ke startu. Messinger mi pokynul, abych si sedla ke stolu, a sám se posadil naproti mě. „Je teda sakra zima,“ řekl.

Zaslechla jsem za sebou hlasy. Otočila jsem se a spatřila jsem dva dělníky, asi topiče, jak zamykají dveře hangáru a jdou směrem k parkovišti. Messinger se zvedl a díval se za nimi. Namířil na ně svou pistolí a ústy udělal zvuk, jako když střílí. *Pif, paf.* Odfoukl pomyslný kouř z hlavně a pak se usmál. „Ani nevědí, jaký maj štěstí, co?“

„To asi ne,“ přikývla jsem.

Zase si sedl.

Vítr mu hravě načechrával prstýnky vlasů. Ve světle žárovky z hořejšího konce budovy se mu třpytily oči. Se zájmem si mě prohlížel. „Vzal tě sem někdy tatínek podívat se na letadýlka?“

„Umřel, když mi bylo pět.“

„Můj táta mě sem taky nikdy nevzal. Hajzl. Není divu, že jsem se tak zvrhnul.“

„Ani se nepřišel podívat, když jste hrál ve škole turnaj?“

„Ten uměl jenom chlastat, smilnit a zabíjet lidi. Veškerej svůj talent mám od něho.“

Můj strach pomalu ustupoval a na jeho místo se začala tlačit má obvyklá rozmrzelost. Dát se zabít byla jedna věc, a muset sedět venku ve studeném větru a žvanit s takovým pitomcem, jako je Messenger, byla věc jiná. Myslela jsem si, že bude líp, když budu hodná. Teď jsem přemýšlela, jaký to má smysl. On zatím civěl na můj obličej. Také jsem se na něj dívala, jenom abych zjistila, jaké to je.

Uvážlivě kývl. „Ten monokl už vypadá líp.“

Přejela jsem si prstem kolem oka. Stále jsem zapomínala, jak asi musím vypadat pro nezasvěceného pozorovatele. Když jsem naposledy zkoumala svá rozličná poranění, zaznamenala jsem, že podlitiny dramaticky změnily zabarvení. Citronově žluté pozadí postupně zezelenalo a bylo překryto švestkovým valérem. „Tenkrát jste mě málem dostal.“

Přešel můj kompliment mávnutím ruky. „To byla jenom rozcvička. Nemyslel jsem to vážně.“

„Co si o tom myslel Erik?“

„Toho to nezajímá. Prohlížel si komiksy. Děcka viděj násilí pořád a neznamená pro ně vůbec nic. Lidi pro ně neumíraj doopravdy. Jsou to jenom takový efekty.“

„Pochybuju, že by to takhle bral, kdybyste mu zastřelil mámu.“

„Jakýpak *kdyby* – já ji zastřelím.“ Jeho pohled zamířil jinam.

Na přistávací plochu se sneslo malinké letadlo. Vrchelo jako volkswagen, který potřebuje vyměnit řemen větráku. Na chvíli jsem

ho ztratila z očí, když zmizelo za nějakými budovami, ale za chvíli se zase objevilo a valilo se směrem k nám. Messenger vstal. „Vsadím se, že to je on. Pojd'. A drž jazyk za zuby, nebo to do tebe našiju.“

Letadlo dojelo na betonovou plošinu před hangárem a otočilo se, takže teď směřovalo čelem k rozjezdové dráze. Pilot vypnul motor a zhasl světla. Messenger mě popadl vzadu za krk a rychlými kroky se mnou pochodoval k letadlu. Představovala jsem si, jak si pilot sundává sluchátka, jak něco zapisuje do palubního deníku a rozepíná si bezpečnostní pás. Jestli je to Rochellin bratr, tak Messingera pozná hned, jak ho zahlédne.

Po zádech mi přeběhl mráz. Snažila jsem se držet zpátky a trochu klást odpor, ale Messingerovy prsty se mi s mučivou bolestí zarývaly do krku. Přidali jsme do kroku. Téměř jsme klusali bok po boku, dokud jsme nedorazili k zadku letadla. Přímo před námi se otevřely dveře pilotovy kabiny a pilot zrovna vylézal ven. Nebyli jsme od něj dál než dva metry.

Messenger ho oslovil: „Hej, Royi?“

Varovně jsem vykřikla.

Pilot se překvapeně otočil.

Plof!

Roy klesl na kolena. Překotil se dopředu a spadl na obličej. Kulka mu roztránila nos a vylétla temenem hlavy. Vykřikla jsem hrůzou a odvrátila jsem se. Na tváři mě pálily slzy. Nočním vzduchem zavoněl obláček dýmu. Opřela jsem se rukou o letadlo, abych neupadla. Messenger už mrtvého muže zvedl za ramena a táhl ho zpátky přes betonovou plošinu do zkoseného stínu hangáru.

Odstrčila jsem se od letadla. Vyrasila jsem a běžela jsem jako o život. Zamířila jsem k parkovišti. Doufala jsem, že doběhnu až na silnici.

„Hej!“

Slyšela jsem za sebou Messingera, jak ztěžka oddychuje. Neodvažovala jsem se na něj podívat. Byl rychlejší než já a doháněl mě. Náhle do mě strčil tak, že jsem spadla dopředu na ruce. Snažila jsem se odkutálet, ale nebyla jsem dost rychlá, abych se mohla zachránit. Ležela jsem na zemi a on skočil na mě. Zuřil. Obrátil mě

na záda. Přidržovala jsem si ruce před obličejem, abych se chránila před ranami, kterými mě zasypával.

Náhle cosi upoutalo jeho pozornost. Trhl sebou. Od močálu se sem blížilo nějaké auto. Postavil mě na nohy a napůl mě vlekl, napůl nesl přes plošinu do ústraní budovy. Opřel se o zeď. Pevně svíral moje tělo. Částečně mě měl vecpanou v podpaží. Jednou rukou mi zacpával pusu a druhou mi zase tiskl ke spánku pistoli. Oba jsme ztěžka oddechovali, já jsem se málem dusila.

Auto zastavilo na parkovišti. Slyšela jsem dvojí bouchnutí dveří, nejdřív jedno, potom druhé a pak tlumený zvuk hlasů. Nejdřív jsem uviděla Rochelle. Slyšela jsem, jak její podpatky klapají po dláždění, viděla jsem její bledý obličej a světlé vlasy nad zvednutým límcem kabátu. Vedle ní šel Erik. Hlavičku měl natočenou k ní. Drželi se za ruce. Dietz šel těsně za ní. Pozorně sledoval tmu kolem sebe. Když spatřil letadlo, na okamžik zaváhal. Skoro jsem viděla jeho zmatený pohled. Natáhl ruku, aby Rochelle zarazil. Erik zůstal stát.

Messinger mě odstrčil od hangáru. „Koukej, hochu. Tady. Koukej, co tu mám.“

Na okamžik jsme všichni strnuli jak postavy v živém obraze. Připadalo mi, jako bychom byli členy nějaké divadelní společnosti, která předvádí v exteriéru jakousi známou scénu z dějin. Nikdo se ani nehnul. Messinger mi sundal ruku z úst, ale nikdo z nás neřekl ani slovo.

Najednou ožil Erik. „Tati?“

„Ahoj, kámoši. Jak se ti vede? Přišel jsem si pro tebe.“

Ozvala se Rochelle: „Marku, prosím tě. Nech mě, ať si ho odvezu zpátky. Měl jsi ho osm měsíců. Nech ho u mě. Prosím tě.“

I když jsme byli od sebe daleko, slyšet bylo dobře.

„V žádném případě, zlato. Je to moje dítě. Ale něco vám povím. Uděláme dohodu. Já dostanu Erika. Vy dostanete Kinsey. To je snad fér, ne?“

Dietz pohlédl na Rochelle. „Erikovi on neublíží –“

Rochelle zpražila Dietze pohledem. „Mlčte! Tohle je mezi námi.“

„On ji zabije,“ naléhal Dietz.

„Co je mi po tom?“ vyštěkla.

Messinger se do toho vložil. „Promiňte, Dietzi. Nerad vás přerušuju, ale hádku s ní nikdy nevyhrajete. Je to tvrdohlavá mrcha. Věřte mi, já to vím.“

Dietz se na něj mlčky díval. Rochelle majetnický objala Erika a držela ho před sebou podobně, jako Messinger držel mě.

Messinger se soustředil na Dietze. „Ocenil bych, kdybys navalil tu svoji bouchačku, hochu. Mohl bys to udělat? Nechci, abych musel týhle slečně hnedka prohnat kulku hlavou. Myslel jsem, že byste se rádi nejdřív rozloučili.“

„Myslel jste to vážně s tou dohodou?“

„Nejdřív tu bouchačku, jo? Pak budem vyjednávat. Musím se přiznat, že jsem trochu nervózní. Mám tady odjištěnou pětačtyřicítku, a ta se spustí jedna dvě... A pěkně v klidu, žádný voloviny.“

Připadalo mi, že se Dietz hýbe hrozně pomalu. Vyndal zbraň z pouzdra, které nosil pod sakem. Držel ji hlavní vzhůru a vytáhl zásobník. Hodil ho na zem. Slyšela jsem, jak kovově cinkl o beton, jak ho odkopl pryč. Pistoli zahodil přes rameno do tmy. Zvedl ruce dlaněmi vzhůru.

Pohlédli jsme s Dietzem na sebe. Cítila jsem Messingerovo napětí v kostech. Bylo mi tepleji. Opírala jsem se o něj, a kdybych nepohnula hlavou, ani bych si nebyla vědoma, že mi u spánku drží hlavěň. Protože na ní byl tlumič, byla moc dlouhá, takže mi nemohl pořádně mířit na hlavu. Musel ji držet našikmo. Divila jsem se, že už ho od té tíhy nebolí ruka.

Messinger si zjevně velmi pečlivě Dietze prohlížel. „Moc hezký. A teď musíte přesvědčit Rochelle, aby spolupracovala. Pokuste se ji přemluvit, protože jestli nebude spolupracovat, tak si půjdu vyzvednout svejch patnáct set dolarů za ten kšeft.“

„Tak proč se nezeptáš Erika, co chce?“ navrhla Rochelle.

„Protože je moc malej na to, aby rozhodl, kdo se o něj má starat,“ řekl blahosklonně. „Propána, Rochelle. Já nevěřím těm tvejším kecům. Ty to prostě máš v povaze, jseš hrozná matka, víš to? Vychovala bys z něho úplnýho magora. Tak už nechme těch blbostí a uděláme výměnný obchod. Pošli mi Erika sem a uvidíme, co se bude dát dělat.“

Dietz pohlédl na Rochelle. „Udělejte, co říká.“

Neřekla nic. Dívala se na Messingera a pak její pohled sklouzl na mě. „Já ti nevěřím. Stejně ji zabiješ.“

„Ne, nezabiju,“ řekl rozhořčeně, jako by ho falešně obvinili. „Proto jsem ji sem přivedl. Kvůli obchodu. Nikdy bych nešvindloval ve hře, která se týká mého dítěte. Jsi praštěná, nebo co?“

Dietz oslovil Rochelle: „Budete mít další příležitost dostat Erika zpátky. Slibuju vám to. Pomůžeme vám. Ale teď mu, prosím vás, vyhovte.“

I na tu dálku jsem viděla, jak se jí zkrabatil obličej. Lehce Erika popostrčila. „Tak běž...“ Začínala brečet. Ruce měla zastrčené v kapsách.

Erik váhal. Podíval se na ni a pak na svého otce.

„To nic, miláčku,“ zašeptala. Rychle se vydal směrem k nám s hlavou svěšenou a obličejem skrytým ve tmě.

Messinger mě sevřel ještě pevněji a já jsem ucítla z jeho vzrušením zpocené kůže pach třísla. Když dítě přecházelo plošinu, jako by se zastavil čas. Slyšela jsem jen kvílení větru na přistávací dráze.

Erik došel k nám. Nikdy jsem ho vlastně zblízka neviděla. Měl obličejík jako obrázek. Růžové tváře, modré oči, dlouhé řasy. Byl tak zranitelný. Uši mu malinko odstávaly a krček se zdál příliš hubený. „Neubližuj jí, tati.“

„Neubližím,“ řekl Messinger. „Auto je z druhé strany hangáru. Můžeš tam na mě počkat. Tady jsou klíče.“

„Marku?“ Za hukotu přistávajícího letadla zněl Rochellin hlas nevýrazně. Po obličeji se jí řinuly slzy. „Můžu mu dát ještě pusu?“

„Panebože,“ zamumlal. „Tak teda pojd', ale rychle,“ pronesl nahlas. Erikovi řekl: „Počkáš tady na maminku a pak půjdeš do auta, jak jsem ti řekl. Večeřel jsi něco?“

„Stavili jsme se u MacDonalda na hamburger.“

„To se mi snad jen zdá. Ty nevíš, co jsem ti říkal? Že to není zdravý?“

Erik přikývl. Oči se mu zalily slzami. Měl zmatek v tom, kterého z rodičů má poslouchat. Rochelle šla zatím přímo k nám, kladla

jednu nohu na vysokém podpatku vedle druhé jako na módní přehlídce. Dietz se jí díval přes rameno. Naše pohledy se setkaly. Zdálo se mi, že se povzbudivě usmívá. Nechtěla jsem vidět Dietze umírat, asi bych to nesnesla, nechtěla bych snad ani žít, kdyby se to stalo.

Podívala jsem se na Rochelle. Zastavila se několik stop před námi. Erik šel k ní a zabořil svou hlavičku do jejích prsou. Naklonila se kupředu a položila si tvář na jeho hlavu. Neskrývala pláč. „Já tě mám ráda,“ šeptala. „Ty budeš hodnej chlapeček, vid’?“

Němě přikývl a pak odešel pryč. Spěchal k autu a ani se neohlédl. Jeho otec na něj zavolal.

„Hele, Eriku. V šuplíku jsou nějaký kazety. Pust’ si, co budeš chtít.“

Rochelle zírala na Marka. Vytáhla z kapsy revolver, zamířila mu na hlavu a stiskla kohoutek. Na tak titěrnou zbraň byla rána pozoruhodně hlasitá. Slyšela jsem, jak vykřikl. Upustil svou pětačtyřicítku a tiskl si oběma rukama pravé oko. Přitom se kácel k zemi. Svíjel se bolestí. Rochelle přikročila blíž a vystřelila ještě jednou. Musela se to naučit od něj. „Ty hajzle. V životě jsi žádnou úmluvu nedodržel.“

Messinger ležel bez hnutí.

Dietz se vydal přes plošinu směrem ke mně. Šla jsem mu naproti.

Epilog



Když policajti nakonec rozkopali celé okolí Bronfenovy kůlny, objevili celkem čtyři těla. Mrtvola pohřbená v betonových základech byla identifikována jako někdejší obyvatelka pečovatelského domu, jejíž penzi Bronfen kasíroval ještě dobrých pět měsíců po její smrti. Patologové stále ještě pracují na identifikaci dalších mrtvol, ale jednou z nich je s největší pravděpodobností Bronfenova žena Sheila. Teď, když se Irena dozvěděla pravdu, daří se jí lépe. Našla si dobrého terapeuta, který jí pomáhá se s tím vším nějak vyrovnat. Možná jí to bude trvat léta, ale aspoň je na dobré cestě.

Krátce nato, co byl zabit Messinger, zatkli třetího (a posledního) najatého vraha. Včera jsem mluvila s Lee Galishoffem, který mi oznámil, že Tyrone Patty zemřel na následky bodné rány, kterou mu v hádce uštědřil nějaký spoluvězeň o dvě hlavy menší než on sám.

Dietz u mne zůstal bydlet do devěťadvacátého srpna, kdy se zhmotnily jeho naděje na novou práci. Teď je v Německu a filmuje fingovaná vniknutí do vojenských základen. Přisahal, že se vrátí. Ráda bych mu věřila, ale nejsem si jista, jestli se toho odvážím. Zatím mám svou vlastní práci a svůj vlastní život, který je bohatší o to, že se v něm na chvíli objevil on.

S úctou
Kinsey Millhonová